Robert A. Heinlein

Kızıl Gezegen

METİS BİLİMKURGU

Metis Yayınları
İpek Sokak No. 9, 80060 Beyoğlu, İstanbul

Bilimkurgu: 11
Metis Edebiyat Dizisi: 105
Kızıl Gezegen
Robert A. Heinlein
Özgün adı: Red Planet, 1949

Birinci Basım: Haziran 1996

Yayın Yönetmeni: Bülent Somay
Kapak Tasarımı: Semih Sökmen
Kapak Resmi:
David A. Hardy, 1989,
"Planet of Proxima Centauri"
adlı resminden detay

Dizgi: Metis Yayıncılık Ltd.
Kapak Baskı: Ayhan Matbaacılık
Baskı: Yaylacık Matbaası
Cilt: Örnek Mücellithanesi

ISBN 975-342-109-5

Robert A. Heinlein

Kızıl Gezegen

Çeviren: Ferhan Ertürk

METİS YAYINLARI

ROBERT A. HEINLEIN

(1907-1988). ABD Deniz Harp Akademisi'nde eğitim gördükten sonra subay olarak donanmaya katıldı, 1934'te sağlık sorunları nedeniyle emekli oldu. Bir süre fizik eğitimi gördükten sonra bilimkurgu yazmaya başladı. İlk öyküsü 1939'da *Astounding SF* dergisinde yayınlandı. Heinlein'ın öykülerinin yanısıra, çok sayıda romanı vardır. Bunların arasında ilk dönemlerinde *Orphans of the Sky* (1941, *Uzayda Kaybolanlar*, K Yayınları, 1974), *Metuselah's Children* (1941, Metuselah'ın Çocukları), *The Sixth Column* (1941, Altıncı Kol) ve *The Lost Legacy* (1941, *Kaybolan Miras*, Metis, 1996) sayılabilir. Heinlein 1940'ların sonlarından başlayarak gençler için bir dizi "uzay operası" yazmıştır. Bunların arasında en önemlileri *Between Planets* (1951, Gezegenler Arasında) ve *Have Space Suit Will Travel* (1958, Uzay Elbisemle Yolculuğa Hazırım) romanlarıdır.

Heinlein'ın ırkçılığa eğilimli, sağ-Cumhuriyetçi görüşleri BK yazarları arasında eleştirilere neden olmuştur. 1951'de yazdığı *The Puppet Masters* (*Merihten Saldıranlar*, Çağlayan Yayınları, 1954) soğuk savaş döneminin komünizm paranoyasını en iyi temsil eden romanlardan biri olarak kabul edilir. 1956'da yayınlanan *Double Star* (*İkiz Yıldız*, Metis, 1995) Heinlein'ın en önemli politik romanlarından biri sayılır. Öte yandan 1961'de yazdığı *Stranger in a Strange Land* (Yabancı Bir Ülkede Yabancı) gibi romanlarda "sağ kanattan anarşizme yaklaştığı" da gözlenebilir. Nitekim bu romanı 1960'lı yıllardaki sistem karşıtı gençlik hareketleri için bir kült kitabı olma özelliği taşımıştır. *Kızıl Gezegen*, Heinlein'ın gençler için yazdığı uzay operalarının ilkidir.

1
Willis

Mars'ın ince havası üşütücü ama çok soğuk değildi. Kış güney bölgelerine henüz gelmemişti ve gün ısısı genelde donmanın üstündeydi.

Kubbe şeklindeki yapının kapısının önünde dikilen tuhaf yaratığın insansı bir görünüşü vardı, ama bugüne kadar hiçbir insanın öyle bir kafası olmamıştı. Kafatasından fırlamış ibik gibi bir şey; dik dik bakan, geniş göz mercekleri ve yüzün önünden çıkan bir hortum. Dünyaya ait olmayan bu görünüş bütün kafayı saran sarı-siyah kaplan çizgileriyle iyice belirginleşiyordu.

Yaratığın belinde asılı tabanca benzeri bir silah vardı ve sağ kolu ile sardığı basket topundan büyük, salon topundan küçük bir top taşıyordu. Topu sol koluna geçirdi ve binanın dış kapısını açıp içeri girdi.

İçerisi çok küçük bir oda ve kapıdan oluşuyordu. Dış kapı kapanır kapanmaz odanın hava basıncı hafif bir tıslama sesiyle yükselmeye başladı. İç kapının üstündeki hoparlörden gürleyen bir bas ses "Ee? Kimsin? Konuş!" diye bağırdı.

Ziyaretçi topu dikkatle yere koydu, sonra da iki eliyle çirkin suratını kavradı, yukarı itip kafasının üzerine çıkardı. Altından Dünyalı bir erkek çocuğun yüzü göründü. "Ben Jim Marlowe, Dok," diye cevapladı.

"İyi. İçeri gel! Orada dikilip tırnaklarını yeme."

"Geliyorum." Odadaki hava basıncı evin diğer bölümleriyle eşit seviyeye geldiğinde iç kapı otomatik olarak açıldı. Jim, "Peşimden gel Willis," deyip içeri girdi.

Top altında üç çıkıntı oluşturdu ve dönme, yürüme ve yuvarlanma karışımı bir hareketle çocuğu takip etti. Daha doğrusu, limanda fıçı taşıyan insanlar gibi sağa sola sallanarak ilerledi. Kısa bir koridordan geçip yuvarlak planlı evin zemin katının yarısını kaplayan geniş bir odaya girdiler. Doktor MacRae kafasını kaldırıp bakmasına rağmen ayağa kalkmadı. "Selam Jim. Çıkar üstündekileri. Kahve tezgâhta. Selam Willis," deyip işine geri döndü. Jim yaşlarında bir çocuğun eline ilaç sürüyordu.

"Teşekkürler Dok. Oo... Merhaba Francis. Burada ne yapıyorsun?"

"Selam, Jim. Bir su-arayan öldürdüm, sonra da dikenlerinden biri başparmağımı kesti."

"Kımıldanmayı kes," diye emretti doktor.

Francis, "Acıyor," diye itiraz etti.

"Ben de öyle olmasını istiyorum zaten."

Jim, "Nasıl oldu da bu işi becerdin?" diye devam etti. "O şeylerden birine dokunmaman gerektiğini bilmen lazımdı. Onları baştan aşağı yakacaksın." Mars elbisesinin ön fermuarını açtı, içinden kollarını ve bacaklarını çıkarıp elbiseyi kapının yanındaki dolabın üstüne astı. Dolapta Francis'in başlığı Kızılderililer'in savaş boyaları gibi parlak renklerle boyanmış elbisesi de asılıydı; doktorunkiyse sade maskeli olandı. Jim Mars'taki ev ortamına uygun ve klas giyinmişti – parlak kırmızı kısa pantolon.

"Yaktım onu," diye açıkladı Francis. "Fakat dokunduğumda kımıldadı. Kuyruğunu alıp kolye yapmak istemiştim."

"Yani onu doğru dürüst yakamamışsın. Belki de onu canlı yumurtalarla dolu bıraktın. Kolyeyi kimin için yapıyorsun?"

"Seni ilgilendirmez. Yumurta kesesini de iyice yaktım. Beni ne zannediyorsun? Turist mi?"

"Bazen. Bildiğin gibi bu şeyler gün batana kadar ölmezler."

"Saçmalama Jim," dedi doktor. "Frank, şimdi sana bir antitoksin iğnesi yapacağım. Senin pek işine yaramayacak fakat anneni mutlu edecek. Yarın da başparmağın zehirlenmiş kö-

pek yavrusu gibi şişecek; tekrar gel de yarayım."

Çocuk, "Parmağımı kaybedecek miyim?" diye sordu.

"Hayır. Fakat birkaç gün sol elinle kaşınacaksın. Şimdi, sen buraya neden geldin Jim? Karnın mı ağrıyor?"

"Hayır, Dok. Willis."

"Willis mi? Hiç de fena görünmüyor." Doktor gözlerini yaratığa dikti. Willis ayaklarının üzerinde Frank'in parmağının tedavisini izlemeye geliyordu. Yoldayken yuvarlak kütlesinin tepesinden üç göz çıkıntısı çıkarttı. Çıkıntılar bir eşkenar üçgen içine başparmaklar gibi sıkıca yerleştiler ve her birinden rahatsız edici birer insan gözü fırladı. Ufaklık üç çıkıntısı ya da suni ayaklarının etrafında yavaşça döndü ve her bir gözüyle doktoru ayrı ayrı inceledi.

Doktor "Bana bir bardak Java ver, Jim," dedi ve öne doğru eğildi, ellerini beşik yaptı. "Buraya Willis, hadi oğlum!" Willis, bütün çıkıntılarını içeri çekti ve küçük bir zıplamayla doktorun ellerine kondu. Doktor onu muayene masasına taşırken Willis de anında bacaklarını ve gözlerini dışarı çıkardı. Birbirlerine dik dik bakmaya başladılar.

Doktorun gördüğü göz ve ayak çıkıntılarını saymazsak pek özelliği olmayan kırpılmış koyun derisi gibi sık kısa tüylü kürkle kaplı bir toptu. Marslı yaratığın gördüğü ise yaklaşık olarak tamamı beyaz-gri kıllarla kaplı yaşlı bir Dünyalı erkekti. Marslı olmayan bu tuhaf yaratığın orta bölümü bembeyaz bir kısa pantolon ve gömlekle örtülüydü. Ona bakmak Willis'in hoşuna gitti.

Doktor, "Kendini nasıl hissediyorsun Willis?" diye sordu. "İyi mi? Kötü mü?"

Topun tam tepesinde, göz çıkıntılarının ortasında bir gamze göründü ve bir açıklığa dönüştü. "Willis iyi!" dedi yaratık. Sesi inanılmaz derecede Jim'inkine benziyordu.

"İyi demek?" Doktor etrafına bakınmadan ekledi. "Jim! Şu kapları bir daha yıka. Ve bu sefer onları sterilize et. Buradaki herkesin kurbağacığa mı yakalanmasını istiyorsun?"

Jim "Tamam, Dok!" diye onayladı ve Francis'e sordu. "Sen de kahve ister misin?"

"Tabii. Açık ve çok şekerli olsun."

"O kadar şımarık olma!" Jim laboratuvar lavabosuna dalıp başka bir bardağı yakaladı. Lavabo bulaşıklarla doluydu. Yanda büyük bir cezve kahve Bunsen ısıtıcısının üstünde kaynıyordu. Jim üç bardağı dikkatle yıkadı, sterilize edip doldurdu.

Doktor MacRae bardağını alırken "Jim, bu vatandaş iyi olduğunu söylüyor. Mesele nedir?" diye sordu.

"İyiyim dediğini biliyorum Dok, ama iyi değil. Muayene edip neyi olduğunu bulamaz mısın?"

"Onu muayene etmek mi? Nasıl oğlum? Onun ateşini bile ölçemem çünkü ateşinin ne olması gerektiğini bilmiyorum. Onun vücut kimyası hakkındaki bütün bilgim eşeğin hoşaftan anladığı kadar. İstersen onu kesip açayım da nasıl yaşadığını görelim."

Willis birden bütün çıkıntılarını içine çekip bir bilardo topu gibi özelliksizleşti. "Onu korkuttun," dedi Jim suçlarcasına.

"Pardon." Doktor uzanıp kürklü topu tuttu ve kaşıyıp gıdıklamaya başladı. "İyi Willis, cici Willis. Hiç kimse Willis'i incitmeyecek. Hadi oğlum, çık deliğinden dışarı."

Willis konuşma diyaframının üzerindeki büzüğü biraz araladı. Jim'in sesiyle "Willis'i incitmek yok?" diye endişeyle sordu.

"Willis'i incitmek yok. Söz."

"Willis'i kesme yok?"

"Willis'i kesme yok. Biraz bile."

Gözler yavaşça dışarı fırladı. Her ne yaptıysa uyanık, tedbirli bir ifade takınmayı, yüz yerine geçecek bir şeyi olmamasına rağmen, başardı. "Şimdi daha iyi," dedi doktor. "Konumuza geri dönelim, Jim. İkimiz de bir şey yok derken sana bu arkadaşta bir sorun olduğunu düşündüren de ne?"

"Yani, Dok, davranış biçimi. İçeride çok iyi, ama dışarı çıktığında... Etrafta zıplaya zıplaya beni her yerde takip ederdi, burnunu her şeye sokardı."

"Onun burnu yok ki," dedi Francis.

"Tamam sana on verdim. Fakat şimdi onu ne zaman dışarı çıkarsam topa dönüşüyor, tek ses bile çıkarmıyor. Eğer hasta değilse niye böyle davranıyor?"

"Olay aydınlanmaya başladı," diye cevapladı doktor. "Bu balonla ne kadardır berabersin?"

Jim yirmi dört aylık Mars yılından geriye doğru düşündü. "Zeus'un sonundan beri, yaklaşık olarak Kasım'dan beri yani."

"Ve şu anda Mart'ın sonundayız, neredeyse Ceres, yani yaz bitti. Bu aklına bir şey getiriyor mu?"

"Hayır."

"Onun karda etrafta zıplayıp dolaşacağını mı umuyordun? Biz soğuk olunca buradan gidiyoruz, o burada yaşıyor."

Jim'in ağzı açık kaldı. "Yani kış uykusuna mı yatmaya çalışıyor demek istiyorsun?"

"Başka ne olabilir ki? Willis'in ataları milyonlarca yıldır buranın mevsimlerine alışmışlardır, ondan atalarını önemsememesini bekleyemezsin."

Jim'in canı sıkıldı. "Onu beraberimde Syrtis Minor'a götürmeyi planlamıştım."

"Syrtis Minor mu? Evet, evet; bu yıl okul için uzaklara gideceksin değil mi? Sen de Frank."

"Bildin!"

"Siz çocukların nasıl büyüdüğünü bir türlü anlayamıyorum. Mars'a yıllar iki misli uzun olacak diye geldim ama pek bir fark yok sanki – bu defa da çok hızlı geçiyorlar."

"Söylesene Dok, sen kaç yaşındasın?" diye sordu Francis.

"Boş ver. Hanginiz tıp okuyup da geri gelip bana işlerimde yardım edecek?"

Hiçbiri cevap vermedi. "Hadi konuşun, sesinizi duyayım," diye ısrar etti doktor. "Ne okuyacaksınız?"

Jim, "Tam bilmiyorum," dedi. "Areografya* ile ilgileniyorum ama biyolojiden de hoşlanıyorum. Belki de bizim ihtiya-

* Areography: Mars Coğrafyası. İngilizce'de, Geography= Geo (Dünya) + graphy. Areography= Ares (Yunanca "Mars") + graphy.

gibi gezegenler ekonomisi okuyacağım."

"Oldukça geniş bir konu. Seni uzun zaman meşgul edebilir. Ya sen Frank?"

Frank biraz utanmış göründü. "Ben, ııh... Ben hâlâ roket pilotu olmayı istiyorum."

"Bundan çoktan vazgeçtiğini sanıyordum."

"Niyeymiş?" diye cevapladı Francis. "Yapabilirim."

"Kafanın içinde olur tabii ki. Böyle şeyleri konuşuyorsunuz da; siz gençler okula koloni taşınmadan gideceksiniz değil mi?" İnsanlar kış uykusuna yatmadığından her Mars yılında koloninin iki defa göç etmesi gerekiyordu. Güney yazı, güney kutbundan sadece otuz derece uzaktaki Charax'da geçerdi; koloni şimdi kuzey kutbundan neredeyse aynı uzaklıkta, Utopia'daki Copais'te yarım Mars yılı ya da yaklaşık bir Dünya yılı kalmak için hareket etmek üzereydi.

Mars'ta ekvatora yakın yıllık yerleşim bölgeleri de vardı. New Shanghai, Marsport, Syrtis Minor ve diğerleri – fakat onlar genelde Mars şirketinin işverenleri tarafından doldurulduğundan gerçek koloni sayılmazlardı. Şirket işine geldiğinden, kolonistlere kontrat ve imtiyazlarından dolayı vermek zorunda kaldığı ileri seviye Dünya eğitimini Mars'ta sadece Syrtis Minor'da sağlıyordu.

"Gelecek çarşamba gidiyoruz," dedi Jim. "Posta motokayığıyla."

"O kadar çabuk mu?""Evet, bu yüzden Willis için sıkılıyorum. Ne yapmam gerekiyor Dok?"

Willis ismini duydu ve sorar gibi Jim'e baktı. Jim'in tam taklidiyle tekrar etti. "Ne yapmam gerekiyor Dok?"

"Kes sesini Willis..."

"Kes sesini Willis." Willis doktoru da aynı mükemmellikte taklit etti.

"Belki de en iyisi onu dışarı çıkarıp, bir delik bulup içine tıkmak. Kış uykusundan kalkınca da arkadaşlığınıza tekrar başlarsınız."

"Fakat Dok, bu onu kaybedeceğim demek. O ben okuldan eve dönmeden çok önce dışarı çıkmış olacak. Büyük bir

ihtimalle koloni geri bile gelmeden uyanacak."

"Büyük ihtimalle," diye düşündü MacRae. "Tekrar tek başına olmak ona zarar vermez. Onun seninle yaşadığı doğal bir hayat değil, Jim. Bildiğin gibi o bir birey. Bir mülk değil."

"Tabii ki değil! O benim arkadaşım."

"Anlamıyorum," diye kesti Francis. "Jim niye onu böyle kafasına takıyor? Şüphesiz oldukça çok konuşuyor ama çoğunluğu bu papağan tarzı şeyler. Bana sorarsanız o bir moron."

"Sana kimse sormadı. Willis benden hoşlanıyor, değil mi Willis? Hadi gel babana bakayım." Jim kollarını açtı ve ufak Marslı yaratık zıplayıp kucağına yerleşti; sıcak kürk yığını nabız atışı gibi yavaş yavaş kımıldıyordu. Jim onu okşamaya başladı.

MacRae "Niye Marslılar'dan birine sormuyorsun?" diye öneride b ulundu.

"Denedim ama azıcık ilgi gösterecek durumda olan bir tane bile bulamadım."

"Yani fazla beklemedin. Eğer sabırlı olursan bir Marslı'nın kesinlikle dikkatini çekersin. İyi de niye ona sormuyorsun? O da kendi adına konuşabilir."

"Ne diyeceğim?"

"Ben deneyeyim; Willis!"

Willis iki gözünü doktora çevirdi, MacRae devam etti. "Dışarılara gidip uyumak için bir yer bulmak ister misin?"

"Willis uykulu değil."

"Dışarılarda uykun gelir. Soğuk ve güzel; yerde bir delik bulup içine kıvrılıp, uzun bir uykuya ne dersin?"

"Hayır!" Doktor cevabın Jim'den gelmediğini görmek için dikkatlice bakmak zorunda kaldı, Willis kendi adına konuştuğunda hep Jim'in sesini kullanırdı. Willis'in ses diyaframının hoparlör diyaframından farklı bir özelliği yoktu. Neredeyse tam bir hoparlör diyaframı gibiydi, tabii ki canlı bir hayvanın parçası olduğunu saymazsak.

"Bu bir şey değiştirmedi. Bir de başka açıdan deneyelim. Willis, Jim'le beraber kalmak ister misin?"

"Willis Jim'le kalacak," dedi ve ekledi. "Sıcak!"

"İşte senin büyünün anahtarı Jim," dedi doktor sertçe. "C senin vücut ısını seviyor. Ama onu seninle beraber tutan – *ip se dixit.* Bunun ona zararlı olacağını zannetmem. Yüz yerin elli yıl yaşayabilir, ama en az iki misli eğlenecektir."

"Normalde yüz yıl mı yaşıyorlar?" diye sordu Jim.

"Kim bilir? Bu gezegende bu tip şeyleri bilecek kadar uzun zaman geçirmedik. Hadi şimdi defolun. Yapacak işlerim var.' Doktor yatağına düşüncelice göz attı. Bir haftadır yapılmamıştı; temizlik gününe kadar öyle bırakmaya karar verdi.

"Dok '*ipse dixit*' ne demek?" diye sordu Francis.

"Onun manası 'yeteri kadar konuşuldu' demektir."

"Dok," diye önerdi Jim. "Niye bu akşam bize yemeğe gelmiyorsun? Hemen annemi ararım, sen de Frank."

"Ben yokum," dedi Frank. "En iyisi gelmemem. Annem sizde çok yemeğe kaldığımı söylüyor."

"Benim annem de burada olsaydı hiç şüphesiz aynı şeyi söylerdi," diye onayladı doktor. "Ara anneni Jim."

Jim telefona gitti; açtığında iki kolonili ev kadını bebekler hakkında dedikodu yapıyorlardı, sonunda başka bir frekanstan eve ulaştı. Annesinin yüzü ekranda belirdiğinde isteğini açıkladı. Annesi "Doktorun bizimle olmasına sevinirim," dedi. "Ona çabuk olmanız gerektiğini söyle Jimmy."

"Hemen söylüyorum anne!" Jim düğmeyi kapatıp dışarı kostümüne uzandı.

"Giyinme," dedi MacRae. "Dışarısı çok soğudu. Tünellerden gideceğiz."

"Ama en az iki misli uzak," diye itiraz etti Jim.

"Bu işi Willis'e bırakacağız. Willis senin oyun nedir?"

"Sıcak," dedi Willis kendini beğenmişçesine.

2
Güney Kolonisi, Mars

Güney Kolonisi bir çark şeklinde düzenlenmişti. Merkezdeki yönetim binasından her yöne açılan tünellerin üzerlerine de binalar yerleştirilmişti. Çarkın parmaklarını birleştirecek bir çember tünel başlatılmıştı ama şimdilik yalnız kırk beş derecelik bir açısı tamamlanmıştı.

Koloni kurulduğunda yapılan terk edilmiş üç Ay kulübesini saymazsak bütün yapılar birbirine benziyordu. Her biri oldukları yerde şişirilmiş Mars toprağından üretilmiş silikonplastik yarım kabarcıklardı. Esasında her biri çifte kabarcıktı; ilki on-on iki metre çapında şişirilir, sertleştiğinde yeni bina bir tünelden içeri taşınır, sonra da iç kabarcık birinciden biraz küçük olarak şişirilirdi. Dış kabarcık polimerleştirilirdi – bunun güneş ışınları altında kurutulup sertleşmesi için yapıldığı söylenir. İç kabarcığı da ultraviyole pili ve ısı lambaları kuruturdu. Duvarlar Mars'ın çivi kesici sıfır altı gecelerine karşı termos işlevi gören otuz santimlik hava boşluklarıyla ayrılmıştı.

Yeni bina sertleştiğinde dışarıya bir kapı kesilir ve bir basınç kilidi yerleştirilir. Kolonistler konforları için içeride dünya basıncının üçte ikisi kadar basıncı sürekli sağlarlar, Mars basıncı bunun yarısı kadar bile değildir. Gezegen koşullarına alıştırılmadan Dünya'dan gelmiş bir ziyaretçi respiratörsüz yaşayamaz. Kolonistler arasında yalnız Tibetliler ve Bolivya Kızılderilileri dışarıda respiratörsüz dolaşmayı göze alırlar ama onlar bile deri kanamalarını önlemek için sıkı elastik Mars kıyafetlerini giyerler.

Binaların New York'taki modern binaların sahip olduğundan fazla penceresi yoktur. Çevrelerindeki çöl, güzelliklerine rağmen monotondur. Güney Kolonisi Marslılar'ın bağışladıkları bir yerde kuruldu; tam eski şehir Charax'ın –Dünyalılar telaffuz edemeyeceklerinden Marsça adını vermenin ge-

reği yok– kuzeyinde ve çifte kanal Strymon'un bacaklarının arasında. Burada da koloni geleneğine uyarak, ölümsüz Dr. Percival Lowell'ın verdiği adı kullanıyoruz.

Francis yönetim binasının altındaki tüneller sapağına kadar Jim ve Doktor MacRae'ye eşlik etti, oradan da kendi tüneline saptı. Birkaç dakika sonra doktor, Jim –ve Willis– Marlowe'larm evine çıktılar. Jim'in annesi onları karşıladı. Doktor MacRae eğildi. "Madam, konukseverliğinizi yine suistimal ediyorum."

"Bırakın bunları Doktor. Soframızda her zaman yeriniz var."

"Keşke muhteşem bir aşçı olmasaydınız diyebilecek bir karakterim olsaydı size gerçeği söylerdim: Beni buraya getiren sizsiniz hanımefendi."

Jim'in annesi kızardı ve hemen konuyu değiştirdi. "Jim tabancanı as. Kanapenin üstünde, Oliver'ın ulaşabileceği bir yerde bırakma."

Jim'in bebek kardeşi ismini duyar duymaz tabancaya doğru atıldı. Jim ve kız kardeşi Phyllis aynı anda görüp aynı anda bağırdılar – "Ollie!" ve ancak aynı zamanda iki sesi de verebilen atonal bir diyaframın başarabileceği zor bir gösteriyi gerçekleştiren Willis tarafından taklit edildiler.

Phyllis daha yakındı; silahı kaptı ve bebeğin eline bir tokat indirdi. Oliver ağlamaya başladığında Willis'ten de destek geldi. Bayan Marlowe "Çocuklar!" dediğinde Bay Marlowe kapıda belirdi.

"Nedir bu kargaşa?" diye kibarca sordu.

Doktor MacRae Oliver'ı kaptı, baş aşağı çevirdi sonra da omuzlarına oturttu. Oliver ağladığını o anda unuttu. Bayan Marlowe kocasına döndü. "Bir şey yok sevgilim. Eve geldiğine sevindim. Çocuklar, yemeğe oturmak için ellerinizi yıkayın; hepiniz."

İkinci nesil toplu olarak dışarı çıktı. "Mesele neydi?" diye Bay Marlowe tekrar sordu.

Birkaç dakika sonra Bay Marlowe oğlunun odasına girdi. "Jim?"

"Evet, baba?"

"Şu, bebeğin ulaşabileceği yere silahını bırakma konusunda ne diyorsun?"

Jim'in yüzü kızardı. "Dolu değildi baba."

"Eğer boş silahla öldürülen insanların hepsini yere yatırıp birbirine ekleseydik oldukça uzun bir çizgi oluşurdu. Lisanslı silah taşıyıcısı olmaktan gurur duyuyorsun, değil mi?"

"Evet, efendim."

"Ben de senin öyle olmandan gurur duyuyorum. Bu demektir ki sen sorumluluğunu bilen, güvenilir bir yetişkinsin. Fakat, seni konsül önünde desteklediğimde, sen yeminini ederken yanında durdum; bütün kalbinle her zaman –bazen değil– kanunlara ve kurallara uyacağını garanti ettim. Beni anladın mı?"

"Evet efendim; zannederim anladım."

"İyi o zaman. Hadi yemeğe gidelim."

Doktor MacRae her zaman yaptığı gibi abartılı izlenimleri ve alaycı yorumlarıyla akşam yemeği sohbetini idaresi altına aldı. Bay Marlowe'a dönüp "Bir zamanlar yirmi yıl sonrasıyla ilgili bir şeyler söylemiştin," dedi. "Hani respiratörlerimizi çöpe atacaktık. Söyle bakalım. Projeyle ilgili haber var mı?"

Koloninin düzinelerce projesi vardı; hepsinin de amacı Mars'ı insanlar için daha iyi yaşanabilecek bir yer yapmaktı. Fakat ne zaman proje dense atmosfer ya da oksijen projesi belirtilirdi. Harvard-Carnegie seferinin öncüleri Mars'ın koloni kurmaya uygun olduğu; yalnız ve en önemlisi, havanın çok ince olduğu ve normal bir insanın solumasına yetmeyeceği raporunu vermişlerdi. Bununla beraber milyarlarca ton oksijenin Mars çöllerindeki kumlarda saklı olduğunu da rapor ettiler; Mars'a yakut rengini veren kırmızı demir oksitti. Proje insanların soluması için bu oksijeni serbest bırakmayı öneriyordu.

"Deimos öğle haberlerini dinlemedin mi?" diye cevap verdi Bay Marlowe.

"Asla haber dinlemem. Sinir sistemimi sağlıklı tutmak için."

"Şüphesiz haklısın. Ama bu iyi haberdi. Libya'daki pilot

fabrika devreye girdi; başarılı bir operasyon. İlk günün çalışması sonucu yaklaşık dört milyon ton gaz oksijen havaya karıştı."

Bayan Marlowe şaşkınca baktı. "Dört milyon ton mu? Bu oldukça büyük bir miktar."

Kocası tebessüm etti. "Bir fabrikanın aynı oranda üretimle santimetrekareye düşen oksijen basıncını üçte bir kilogram oranında artırabilmesi için gereken süre hakkında hiç fikrin var mı?"

"Şüphesiz yok. Fakat pek uzun süreceğini zannetmem."

"Bir dakika..." Dudakları sessizce oynamaya başladı. "Hmm... yaklaşık iki yüz bin yıl – tabii ki, Mars yılıyla."

"James, benimle dalga geçiyorsun."

"Hayır, geçmiyorum. Büyük rakamların seni korkutmasına izin verme, tatlım, şüphesiz bir tek fabrikaya bağlı kalmayacağız, her biri bir milyar beygir gücünde ve her elli milde bir bütün çöle yayılacaklar. Tanrı'ya çok şükür; eldeki gücün sınırı yok; eğer biz bu işin neticesini yaşamımızda göremezsek en azından çocuklarımız görecekler."

Bayan Marlowe rüyadaymış gibi baktı. "Meltemde dışarıda çıplak yüzle dolaşmak güzel olurdu. Hatırlarım, küçük bir kızken içinden bir dere akan bir meyve bahçemiz vardı..." Birden durdu.

"Mars'a geldiğimize pişman mısın, Jane," dedi kocası yavaşça.

"Oh, hayır! Burası benim evim."

"İyi. Niye acı acı bakıyorsun Doktor?"

"Hı?.. Bir şey yok! Sadece sonucu düşünüyordum. Bu işi umursamadığımı sanma – sıkı ve iyi çalışma, elle tutulur sonuçlar. Peki ama bitince neye yarayacak? Anlamsızca kaşınıp meleyerek zamanını geçiren iki-üç milyar koyun daha etrafta dolaşıp duracak. Mars'ı Marslılar'a bırakacaktık. Biliyor musunuz televizyon ilk ortaya çıktığında ne işe yarıyordu?"

"Hayır, nereden bileyim?"

"Tabii ki ben de görmedim ama babam anlattı. O şöyle..."

"Baban mı? Kaç yaşındaydı? Ne zaman doğmuştu?"

"O zaman büyükbabamdır. Belki de büyük büyükbabam olabilir. Bunun konuyla ilgisi yok. İlk televizyonları barlara –bir tür eğlence yerlerine– yerleştirmişler ve güreş müsabakalarını seyretmek için kullanmışlar."

"Güreş müsabakası ne demek?" diye sordu Phyllis.

"Halk danslarının artık kullanılmayan bir şekli," diye açıkladı babası. "Boşver. Sizin görüşünüzü kabul etmekte bir zarar görmü..."

"Halk dansı nedir?" diye ısrar etti Phyllis.

"Söyle ona, Jane. Ne diyeceğimi şaşırttı bana."

Jim kendini beğenmişçe baktı. "Halkın dans etmesi demektir, salak."

"Bu oldukça yakın," diye onayladı annesi.

Doktor MacRae etrafa bakındı. "Bu çocuklar bir yığın şey kaçırıyorlar. Zannederim bir dans kulübü kurmanın zamanı geldi. Bir zamanlar oldukça iyi bir dansçıydım."

Phyllis kardeşine dönüp, "Herhalde şimdi de bana square dansın* bir karenin dansı olduğunu söyleyeceksin."

Bay Marlowe kaşlarını kaldırdı. "Çocukların yemeği bitti sanırım, tatlım. Müsaade isteyebilirler mi?"

"Evet, tabii ki. Çekilebilirsiniz tatlılarım. 'İzninizle, lütfen' de bakayım Ollie." Bebek, Willis'in eşliğinde tekrar etti.

Jim aceleyle ağzını sildi, Willis'i kapıp odasına yollandı. Doktorun konuşmalarını dinlemek çok hoşuna gidiyordu ama ihtiyarın diğer yetişkinlerin yanında en fantastik zırvalarını anlattığını da kabullenmek zorundaydı. Oksijen projesi tartışmaları da onu ilgilendirmiyordu, maskesini takmaktan dolayı ne rahatsızlık ne de herhangi bir tuhaflık hissediyordu. Onsuz dışarı çıksa kendini çıplak hissederdi.

Jim'in bakış açısına göre Mars'ın şu andaki durumu iyiydi; onu Dünya'ya benzetmeye çalışmanın gereği yoktu. Dünya'da da pek öyle büyük bir şey yoktu. Dünya'yla ilgili hatır-

* Square dans: Bir halk dansı türü. Square İngilizce kare anlamına da gelir. (ç.n.)

ladıkları yüksek Bolivya platosundaki göçmen şartlara alıştırma istasyonunda geçirdikleri çok kısa bir zamandan kalan bulanık anılarla sınırlıydı – soğuk, nefes daralması ve dehşetli bezginlik.

Kız kardeşi arkasından geldi. Jim tam kapıda durup sordu. "Ne istiyorsun ufaklık?"

"Şey... Jimmy bak, gördüğüm kadarıyla sen okula uzaklara gittikten sonra Willis'e senin arkandan benim bakmam gerekecek; belki de, zorluk çıkarmadan söylediğimi yapması için ona kısa bir açıklama yapman iyi olur."

Jim bir bakış fırlattı. "Giderken onu geride bırakacağım fikrine nereden kapıldın?"

Phyllis bakışı iade etti. "Tabii ki bırakacaksın! Bırakmak zorundasın. Onu okula götüremezsin. Anneme sor."

"Annemin bununla hiçbir ilgisi yok. Okula ne götüreceğim onu ilgilendirmez."

"Ama onu almamalısın, annem itiraz etmese bile. Bence sen kötüsün."

"Her dileğini yerine getirmeyince hep kötü olduğumu düşünüyorsun!"

"Hayır benim için değil – Willis için. Burası Willis'in evi; buraya alıştı. Okula giderse evi özleyecek."

"Ben onun yanında olacağım."

"Her zaman onunla beraber olamazsın. Derse gideceksin. Willis'in oturup sıkılmaktan başka yapacak bir şeyi olmayacak. Onu burada, mutlu olacağı yerde benimle –bizimle– bırakman lazım."

Jim kendini topladı. "Bu konuyu çözmem gerek, hem de hemen şimdi." Tekrar oturma odasına dönüp dikkati çekene kadar hırsla bekledi. Biraz sonra babası ona döndü.

"Evet? Ne var Jim? Canını sıkan ne?"

"Hım... yani – bak, baba, ben okula giderken Willis'in benimle gelmesi konusunda bir şüphen var mı?"

Babası şaşırmış göründü. "Onu yanına almak isteyeceğin hiç aklıma gelmemişti."

"Niye olmasın?"

"Yani, okul onun için uygun bir yer değil."

"Niye?"

"Yani ona gereğince bakamayabilirsin. Çok meşgul olacaksın."

"Willis'in fazla bakıma ihtiyacı yok. Sadece ayda bir defa besleyip, haftada bir içeceğini verirsen başka bir şey istemez. Niye onu alamıyormuşum, baba?"

Bay Marlowe şaşırmış göründü, karısına döndü. Annesi başladı, "Şimdi, Jimmy oğlum, biz senin..."

Jim araya girdi. "Anne, ne zaman beni bir şeyden caydırmak istesen 'Jimmy, oğlum,' diye konuşmaya başlıyorsun."

Annesinin ağzı seğirmeye başladı ama gülümsemesine de hâkim olmayı başardı. "Özür dilerim Jim. Büyük ihtimalle öyle yapıyorum. Demek istediğim şuydu: Biz okula iyi bir başlangıç yapmanı istiyoruz. Willis'in kollarında olmasının sana zorluk çıkaracağına inanıyorum."

Jim bir an şaşırdı ama daha teslim olmaya hazır değildi. "Bak, anne. Bak, baba. İkiniz de okulun bana yolladığı ne yapmam, ne getirmem, ne zaman orada olmam gerektiğini ve benzeri şeyleri yazan broşürü gördünüz. Eğer içinizden biri oradaki açıklamalardan herhangi birisinde Willis'i yanıma alamayacağıma dair bir şey bulursa, bir Marslı gibi çenemi kapatacağım. Tamam mı?"

Bayan Marlowe soru sorar gibi kocasına baktı. Kocası da aynı yardım isteyen ifadeyle ona baktı. Birden Doktor MacRae'nin ikisini de bir kelime bile söylemeden, muzipçe eğlenen bir ifadeyle izlediğinin farkına vardı.

Bay Marlowe omuzunu silkti. "Willis'i yanına al Jim. Ama sorumluluk senin."

Jim'in yüzünde bir gülümseme belirdi. "Teşekkürler, baba!" Ebeveynlerine fikirlerini değiştirecek zaman vermemek için aceleyle odayı terk etti.

Bay Marlowe piposunu kültablasına vurarak Doktor MacRae'ye parladı. "İyi de niye sırıtıyorsun, yaşlı maymun? Çok hoşgörülü olduğumu düşünüyorsun, değil mi?"

"Yo, yo, kesinlikle hayır! Tamamiyle doğru yaptığını dü-

şünüyorum."

"Jim'in hayvanının okulda mesele çıkarmayacağına mı inanıyorsun?"

"Tam tersine. Willis'in acayip sosyal davranışlarının bazılarını iyi biliyorum."

"Peki o zaman niye doğru karar verdiğimi söyledin?"

"Canım çocuğun başı arada bir niye belaya girmesin ki? Bela insan ırkının normal durumudur. Onunla büyüdük, onunla gelişip adam olduk."

"Doktor, bazen senin Jim'in söylediği gibi bir fırıldak böceği kadar çılgın olduğunu düşünüyorum."

"Belki de. Fakat civardaki tek tıp adamı olduğum için muhtemelen bundan dolayı gözetim altına alınmayacağım. Bayan Marlowe, şu ihtiyar adama bir iyilik yapıp o leziz kahvenizden bir bardak daha verebilir misiniz?"

"Tabii Doktor." Bir bardak doldurup, devam etti. "James, Jim'in Willis'i almasına izin verdiğin için üzgün değilim. Bu beni ferahlatacak."

"Niçin, tatlım? Jim ufaklığın fazla sorun çıkarmadığını söylediğinde haklıydı."

"İyi de tamamen değil. O kadar doğrucu ki!"

"Öyle mi? Çocukların kavgalarını karara bağlamak için iyi bir şahit olduğunu düşünüyordum."

"Evet öyle. Bir teyp kaydı gibi duyduğu her şeyi eksiksiz tekrar ediyor. Bu sorun çıkarabilir." Bir an sıkıntılı sıkıntılı düşündü, ama sonra gülmeye başladı. Bayan Pottle'ı biliyorsunuz, değil mi?"

"Tabii."

Doktor ekledi. "Ondan kurtulmak mümkün mü? Zavallı ben onun 'sinirlerinden' sorumluyum."

Bayan Marlowe sordu: "Gerçekten hasta mı?"

"Çok yemek yiyip yeteri kadar çalışmıyor. Meslek ahlakım daha fazla konuşmamı engelliyor."

"Sizde öyle bir şey olduğunu hiç bilmiyordum."

"Genç bayan, beyaz saçlarıma hürmet gösterin. Şu Pottle dişisine ne olmuş?"

"Şey, Luba Konski geçen hafta bizde öğle yemeğindeydi ve Bayan Pottle hakkında konuştuk. Yemin ederim James fazla bir şey söylemedim, Willis'in de masanın altında olduğunu bilmiyordum."

"Orada mıymış?" Bay Marlowe elini yüzüne örttü. "Devam et, devam et!"

"İkinizin de hatırladığı gibi Konskiler Pottle'ları Kuzey Koloni'de evlerine almışlardı, kendi evleri yapılana kadar. Sarah Pottle Luba'dan o zamandan beri nefret ediyor; salı günü Luba bana Sarah'nın ev âdetleri üzerine bazı komik ayrıntılar anlatıyordu. İki gün sonra Sarah Pottle çocukları nasıl büyütmem gerektiği konusunda öğüt vermek için uğradı. Söylediği bir şey Willis'i harekete geçirdi –odada olduğunu biliyordum ama bundan bir zarar geleceğini düşünmemiştim– ve Willis yanlış plağı koydu; ben de onu susturamadım. En sonunda onu odadan dışarı taşıdım. Bayan Pottle allahaısmarladık bile demeden gitti; o zamandan beri de aramadı."

"Bir kayıp sayılmaz," diye yorum yaptı kocası.

"Doğru ama Luba'nın Hollanda aksanına ne demeli? Luba'nın aksanını herkes tanır; Willis'in aksanı Luba'nın kendisinden bile daha iyiydi. Luba'nın pek umurunda olacağını zannetmem, olsa da ne yapalım; Sarah Pottle'ın sabah aynaya nasıl baktığını Luba'nın tanımlamalarıyla Willis'in tekrar çalışından dinleyecektiniz ve sonra da neler yaptığını."

"Esas siz Bayan Pottle'ın hizmetçi problemleri üzerine fikirlerini duyacaktınız," dedi doktor.

"Ben duydum. Şirketin bizim için hizmetçi ithal etmemesinin skandal olduğunu düşünüyor."

Doktor onayladı. "Boyunlarına tasmaları perçinlenmiş olarak."

"Ne kadın! Niye kolonist olduğunu anlayamıyorum."

"Bilmiyor muydun?" dedi kocası. "Buraya hemen zengin olma beklentisiyle geldiler."

"Hah!"

Doktor MacRae derin bir bakış fırlattı. "Bayan Marlowe, Bayan Pottle'ın doktoru olarak, Willis'in onun hakkında söy-

lediklerini duymamın yararlı olacağını söyleyebilirim. Acaba bizim için ezberden tekrar okuyabilir mi, ne dersiniz?"

"Doktor, siz bir dedikoducu ve ihtiyar bir dolandırıcısınız."

"Kabul edildi. Ayrıca kapıları dinlemeye de bayılırım."

"Hiç utanmanız yok."

"Tekrar kabul edildi. Sinirlerim gevşedi. Yıllar var ki utanmadım."

"Willis son iki haftadaki çocuk gevezeliklerinden başka bir şey de vermeyebilir."

"Belki onun gönlünü biraz alırsanız?"

Bayan Marlowe aniden açıldı. "Denemekte zarar yok," diyerek Jim'in yuvarlak arkadaşını alıp getirmek için odadan çıktı.

3
Gekko

Çarşamba sabahı, Mars'ta her zaman olduğu gibi açık ve soğuk bir gün doğuyordu. Sutton'lar, Marlowe'lar ve küçük Oliver, Strymon kanalının batı ayağındaki Koloninin kargo limanında oğullarının gidişini görmek için toplanmışlardı.

Sıcaklık yükseliyor, tan rüzgârı sebatla esiyordu, fakat hava hâlâ en az eksi otuzun altındaydı. Strymon kanalı bu paralelde gün boyu erimeyecek çelik mavisi kalın bir buz örtüsüydü. Syrtis Minor'dan gelen posta moto-kayığı limanda kanalın üzerinde yatıyordu, tekne gövdesi jilet uçlu kızaklarla desteklenmişti. Sürücü hâlâ limandaki depodan çektiği kargoyu yüklüyordu.

Jim'in maskesindeki kaplan çizgileri, Frank'in maskesindeki savaş boyaları ve Phyllis'inkindeki gökkuşağı motifi gençlerin kolayca tanınmalarını sağlıyordu. Yetişkinler sadece boy, biçim ve tavırdan tanınabilirdi; fazladan iki kişi vardı,

Doktor MacRae ve Peder Cleary. Rahip alçak ve ciddi bir tonda Frank'le konuşuyordu.

Sonra dönüp Jim'le konuşmaya başladı. "Papazın sana 'güle güle' dememi söyledi, oğlum. Ne yazık ki zavallı adam Mars boğazı olmuş. Maskesini saklamasaydım her halükârda gelecekti." Protestan papazı, rahip gibi bekârdı; ikisi aynı evi paylaşıyordu.

"Çok mu hasta?" diye sordu Jim.

"O kadar da değil. Fakat onun dualarını aldın – ve benimkileri de," deyip elini uzattı.

Jim seyahat çantasını yere bıraktı, Willis'i ve buz patenlerini sol koluna geçirdi; el sıkıştılar. Bunun arkasından gelen acayip sessizliği, sonunda Jim bozdu. "Niye hepiniz donmadan bir an önce içeri girmiyorsunuz?"

"Evet," diye onayladı Francis. "İyi fikir."

"Sürücü de hazır galiba," diye Bay Marlowe karşılık verdi. "Evet oğlum, kendine dikkat et. Göç zamanı görüşürüz." Ciddice el sıkıştı.

"Allahaısmarladık baba."

Bayan Marlowe oğlunu kucaklayıp maskesini göğsüne bastırdı ve "Ah, benim küçük oğlum, evden uzaklara gitmek için çok küçüksün daha," dedi.

"Aman anne, lütfen!" deyip annesini kucakladı Jim. Sonra da kucaklama sırası Phyllis'e geldi. O arada sürücü bağırdı: "Tekneye!"

"Herkese eyvallah!" deyip dönen Jim dirseğinden yakalandığını hissetti. Doktor, "Kendine dikkat et Jim. Ve kimsenin seni ezmesine izin verme," dedi.

"Teşekkürler, Dok." Jim dönüp okul izin kâğıtlarını sürücüye verirken doktor da Francis'le vedalaşıyordu.

Sürücü kâğıtlara bakıp, "İkiniz de beleşçisiniz demek?" dedi. "İyi, gördüğüm kadarıyla bu sabah başka paralı yolcu olmadığına göre izleme kubbesinde yolculuk edebilirsiniz." Kendi kopyasını yırttı, Jim içeri tırmanıp sürücü bölümünün üst ve arkasındaki kıymetli izleme koltuklarına yerleşti. Frank de ona katıldı.

Sürücü kızakları buzdan ayırmak için kaldırınca araç titredi, sonra da türbinlerden gelen gürleme ve yumuşak bir itmeyle yola koyuldu. Hız arttıkça, kıyı, süratle akıp giden özelliksiz bir duvara dönüşmeye başladı. Buz ayna gibi dümdüzdü, sonunda sefer hızı olan saatte iki yüz elli milin üstüne çıktılar. Sürücü maskesini çıkardığında onu gören Jim ve Frank de aynı şeyi yaptılar. Araç şimdi kendi hareketinin rüzgârına karşı kuvvetle çarpan havayla basıncını dengeledi; içerisi hava basıncından dolayı daha da ısındı.

"Şık değil mi?" dedi Francis.

"Evet, Dünya'ya bak."

Ana gezegenleri kuzeydoğuda Güneş'in çok yukarısında yükseliyordu. Koyu mor bir geri planın üzerinde parlak yeşil renkteydi. Yanında, çıplak gözle rahatça seçilebilecek küçükçe, bembeyaz bir yıldız vardı – Ay. Dünya'nın uydusu. Onların kuzeyinde, seyahat ettikleri yönde, ufkun yirmi derece üstünde Mars'ın dış uydusu Deimos asılıydı. Güneş'in ışınları arasında neredeyse kaybolmuş, Dünya'nın gölgesinde kalmış sönmüş bir yıldızdan biraz büyük donuk bir diskti.

İç uydu Phobos görünürde yoktu. Charax bölgesinde kuzey ufkundan asla sekiz dereceden fazla yükselmezdi; günde iki defa, bir saat ya da daha az. Gündüz ufkun maviliğinde kaybolurdu, akşam ise o soğukta onu izleyecek hiçbir deli bulunmazdı. Jim kolonilerarası göç hariç Phobos'u gördüğünü hiç hatırlamıyordu.

Francis bakışlarını Dünya'dan Deimos'a çevirdi. "Sürücüye radyoyu açmasını söylesene," diye fikir verdi. "Deimos yükseldi."

"Radyo yayını kimin umurunda?" diye Jim cevap verdi. "Ben manzarayı seyretmek istiyorum." Kıyı artık yüksek değildi, izleme kubbesinden ilerdeki tarlaları görebiliyordu. Mevsim sonu olmasına rağmen kanalın yanındaki sulama kuşağı hâlâ yeşildi ve izledikçe daha da yeşeriyordu; bitkiler sabah güneşini aramak için yerden yükseliyorlardı.

Ara sıra millerce uzakta açık çöl tepelerindeki yakut kumları görebiliyordu. Kendi kanallarının doğu ayağındaki yeşil

kuşağı göremedi; kuşak ufkun ötesinde kalmıştı.

Sürücü ısrara gerek kalmadan radyoyu açtı; müzik aracı doldurup turbo-jetin monoton, kısık gürültüsünü bozdu. Dünya'ya ait bir müzikti, Sibelius'un, başka bir çağa ait klasik bir bestecinin müziği. Mars kolonisi kendi sanatını geliştirecek zaman bulamamıştı ve kültürü de hâlâ ödünçtü. Fakat ne Jim ne Frank bestecinin kim olduğunu biliyorlardı; umurlarında da değildi. Kanalın kıyıları tekrar yaklaşmaya başladı; buz şeridinden başka görecek hiçbir şey yoktu; onlar da arkalarına yaslanıp hayale daldılar.

Willis dışarının soğuğuyla çarpıldığından beri ilk defa canlanmaya başladı. Göz çıkıntılarını uzatıp etrafa merakla baktı, sonra da onlara uyup zaman geçirmeye başladı.

Birden müzik durdu ve bir ses: "Burası D.M.S istasyonu, Mars Şirketi, Deimos," dedi. "Şimdi size genel istek üzerine Syrtis Minor'dan naklen bir program sunuyoruz. Doktor Graves Armbruster'ın konuşması 'Deneysel Suni Ortakyaşamın Ekolojik İçeriği ve...' "

Sürücü çabucak radyoyu kapattı.

"Onu dinlemek isterdim," diye itiraz etti Jim. "Enteresan görünüyordu."

"Hava atma," dedi Frank. "Sen o kelimelerin ne manaya geldiğini bile bilmezsin."

"Yaa, bilmiyormuşum! Onun manası..."

"Kapa çeneni ve uyukla." Kendi tavsiyesine uyan Frank uzanıp gözlerini kapadı. Bununla beraber uyumaya hiç şansı olmadı. Willis'in aklını, akıl olarak kullandığı her neyse, galiba biraz önce dinlediği program kurcalıyordu. Nefesli sazlar ve her şey dahil olmak üzere Sibelius'u tekrar çaldı.

Sürücü geri, yukarı baktı, ürkmüş görünüyordu. Bir şeyler söyledi ama Willis onu da bastırdı. Willis en sondaki yarım kalan anonsa kadar iyice saçmaladı. Sürücü en sonunda kendini duyurabildi. "Hey, çocuklar! Orada ne var yanınızda? Portatif kayıt cihazı mı?"

"Hayır, bir zıplak."

"Bir ne?"

Jim Willis'i sürücü görebilsin diye kaldırdı. "Bir zıplak. İsmi Willis." Sürücü bakakaldı.

"Yani o şeyin kayıt cihazı olduğunu mu söylüyorsunuz?"

"Hayır o bir zıplak dedim ya. İsmi de Willis."

"Bunu görmem gerekiyor," dedi sürücü. Kontrol tablosunda bir şeyler yaptı ve geri dönüp beline kadar izleme kubbesine girdi.

Frank, "Hey! Kaza yapacaksın!" dedi.

"Sakin olun," dedi sürücü. "Gemiyi eko-otomatiğe bağladım. Bundan sonraki birkaç yüz milde sahil yüksek. Evet, şimdi, nedir bu zıpçıktı? Onu tekneye getirdiğinizde voleybol topu zannetmiştim."

"Hayır, o Willis. Bu adama merhaba de Willis."

"Merhaba, adam," diye tatlılıkla cevap verdi Willis.

Sürücü kafasını kaşıdı. "Bu benim Keokuk'ta gördüğüm her şeyi geçer. Bir çeşit papağan değil mi?"

"Hayır o bir zıplak. Bilimsel bir ismi de var ama sadece 'Marslı Yuvarlakkafa' manasına geliyor. Daha önce hiç görmediniz mi?"

"Hayır. Biliyorsunuz beyler burası bütün sistemin en boktan ve acayip gezegeni."

"Eğer burayı beğenmiyorsan," diye sordu Jim, "niye geldiğin yere geri dönmüyorsun?"

"Durun bir dakika gençler, bozulmayın. Bu zıpçıktı için kaç para istersiniz? Aklıma bir fikir geldi, işime yarayabilir."

"Willis'i satmak mı? Deli misin?"

"Bazen öyle olduğumu zannediyorum. Peki tamam, bu sadece bir fikirdi." Sürücü bölümüne geri dönerken bir defa daha durup geriye, Willis'e baktı.

Çocuklar seyahat çantalarından sandviçlerini çıkarıp seslice çiğneyerek yediler. Arkasından da Frank'in kestirme fikri iyi bir fikir olarak göründü. Aracın yavaşlamasıyla uyanana kadar uyudular. Jim ayağa kalktı, gözlerini kırpıştırıp aşağıya bağırdı. "Ne oldu?"

"Cynia İstasyonu'na geliyoruz. Güneş batana kadar buradayız."

"Buz tutmayacak mı?"

"Belki tutar. Belki tutmaz. Sıcaklık yüksek, şansımı deneyeceğim." Araç yavaşça kayıp stop etti sonra tekrar çalıştı ufak bir rampadan yukarı doğru kıvrılıp tekrar stop etti. "Herkes dışarı," diye bağırdı sürücü. "Güneş batarken burada olun – yoksa burada kalırsınız." Dışarı çıktı; çocuklar da onu takip ettiler.

Cynia İstasyonu Strymon'un Oeroe kanalıyla birleştiği yerdeki eski Cynia şehrinin batısındaydı. Sadece bir lokanta, bir otel ve bir sıra prefabrik depodan oluşmuştu. Doğuda gökyüzünde parlayan Cynia'nın tüysü kuleleri su üzerinde yüzer gibiydiler; o kadar güzeldiler ki gerçekten ziyade hayal gibiydiler.

Sürücü ufak otele girdi. Jim etrafta dolaşıp şehri keşfetmek istedi; Frank ise lokantada kalmayı tercih etti. Frank baskın çıkınca içeri girdiler; kısıtlı sermayelerinin bir kısmını tedbirlice kahve ve sıradan bir çorbaya yatırdılar.

Sürücü yemeğinden başını kaldırıp, "Hey, George! Daha önce hiç böyle bir şey gördün mü?" deyip Willis'i işaret etti.

George garsondu. Aynı zamanda kasadar, otel bekçisi, istasyon amiri ve de Şirket'in temsilcisiydi. Willis'e bir göz attı. "Evet."

"Gördün mü? Nerede? Ben de bir tane bulabilir miyim, ne dersin?"

"Pek şansın yok bence. Onları bazen Marslılar'ın etrafında takılırken görürsün. Pek ortalıkta bulunmazlar." Okumasına geri döndü – iki yıldan eski bir *New York Times*.

Çocuklar yemeklerini bitirip hesaplarını ödediler ve dışarı çıkmak için hazırlandılar. Aşçı-garson-istasyon amiri, "Durun," dedi. "Nereye gidiyorsunuz çocuklar?"

"Syrtis Minor."

"Hayır o değil. Şimdi nereye gidiyorsunuz? Niye koğuşlarda beklemiyorsunuz? İsterseniz uyuyabilirsiniz de."

"Dışarıda etrafı gezmeyi düşünüyorduk," diye açıkladı Jim.

"Tamam. Fakat şehirden uzak durun."

"Niye?"

"Çünkü Şirket izin vermiyor da ondan. İzinsiz olmaz. Kısacası oraya bulaşmayın."

"Nasıl izin alabiliriz?" diye ısrar etti Jim.

"Alamazsınız. Cynia işletmeye daha açılmadı," deyip okumasına devam etti.

Jim tam konuya devam ediyordu ki Frank kolundan çekti. Dışarı beraber çıktılar. Jim "Bence bizim Cynia'ya gidemeyeceğimize o karışamaz," dedi.

"Ne fark eder ki? İsterse öyle düşünsün."

"Ne yapacağız şimdi?"

"Tabii ki Cynia'ya gideceğiz. Sadece hazrete danışmayacağız."

"Ya bizi yakalarsa?"

"Nasıl yakalayacak ki? O iskemleden kımıldamaz, ısınıyor. Hadi yürü."

"Tamam." Doğuya doğru yollandılar. Yürümek kolay değildi; etrafta yola benzer bir şey yoktu ve kanalın kenarlarında büyüyen bitkiler öğle güneşinin ışınlarını yakalamak için etrafa bütün gövdeleriyle yayılmışlardı. Fakat Mars'ın düşük yerçekimi engebeli arazide bile yürümeyi kolaylaştırıyordu. Kısa süre sonra Oeroe'nun kıyısına ulaştılar ve kanalı sağa doğru takip ederek şehre yollandılar.

Kıyının düz taşları üzerinde yol rahattı. Kanalın yüzeyinin bir kısmı hâlâ donuk olmasına rağmen hava ılık ve hoştu. Güneş yüksekti; güneş doğduğundan beri ekvatora ulaşana kadar neredeyse bin mil kat etmişlerdi.

"Sıcak," dedi Willis. "Willis inmek ister."

"Tamam," diye onayladı Jim, "fakat kanala düşme."

"Willis düşmez." Jim onu yere koydu. Ufak yaratık kıyı boyunca atlayıp zıplayıp yuvarlanarak ilerledi; arada da bir yavru köpeğin yeni bir çayırı keşfe çıkması gibi sık bitkilerin arasına seferler yapıyordu.

Belki bir mil kadar gitmişlerdi; şehrin kuleleri gökyüzünde iyice yükselmişti ki bir Marslı'yla karşılaştılar. Boyu üç buçuk metreden fazla olmayan, türünün küçük bir örneğiydi. Üç

ayağı da yerde, sakince ayakta duruyordu; görünüşte neyin hangiliği konusunda tefekküre dalmıştı. Gözü onlara dönüktü, kırpmadan bakıyordu.

Jim ve Frank Marslılar'a alışıktılar tabii; bunun da "öbür dünya"yla meşgul olduğunu anladılar; konuşmayı kesip ayaklarına çarpmamaya dikkat ederek yanından yollarına devam ettiler.

Willis öyle yapmadı. Marslı'nın bir ayağından öbür ayağına atılıp, onlara sürtündü; sonra durdu ve mahzun kurbağa sesleri çıkarttı.

Marslı canlandı, etrafına bakındı ve birden eğilip Willis'i yakalayıp kaldırdı.

"Hey!" diye bağırdı Jim. "Onu yere bırak!"

Cevap yoktu.

Jim hızla Frank'e döndü. "Onunla konuş Frank. Ben derdimi anlatamam. Lütfen!" Jim Marslılar'ın ana lisanını biraz anlar, azıcık da konuşurdu. Frank ondan biraz daha iyiydi; görece olarak. Marsça konuşanlar bu dilin boğazlarını acıttığından şikâyet ederlerdi.

"Ne diyeceğim?"

"Ona Willis'i yere bırakmasını söyle."

"Sakin ol. Marslılar hiçbir zaman hiç kimseye zarar vermezler."

"İyi ya, o zaman ona Willis'i yere bırakmasını söyle."

"Deneyeceğim." Frank ağzını büzüp işe koyuldu. Aksanı zaten kötünün iyisiydi, respiratör ve sinirden daha da kötüleşmişti. Yine de Jim'in isteğini ifade eder gibi görünen bir cümleyi kendi tarzıyla gıdaklayıp vaklıyarak anlattı. Hiçbir şey olmadı.

Farklı bir deyim kullanarak tekrar denedi, gene bir şey olmadı. "İşe yaramadı Jim," diye kabullendi. "Ya beni anlamıyor ya da dinlemeye zahmet etmek bile istemiyor."

Jim bağırdı. "Willis! Hey, Willis! İyi misin?"

"Willis iyi."

"Aşağı atla! Seni yakalayacağım."

"Willis iyi."

Marslı kafasını iki yana salladı. Sanki ilk defa Jim'in yerini saptamaya çalışıyordu. Willis'i bir koluyla kavradı, diğer iki kolu aniden aşağıya kıvrıldı ve Jim'i kaptı; bir el-kanadını çocuk oturduğu yerden düşmesin diye beşik gibi yaptı, diğeriyle de karnından tuttu.

Jim tutulup kaldırıldığını hissetti, sonra da ona bakan Marslı'nın iri şeffaf gözüye karşı karşıya geldi. Marslı "adam" kafasını bir öne bir arkaya çevirip iki gözünün de iyice görebilmesini sağladı.

Jim ilk defa bir Marslı'ya bu kadar yakındı ama bu hiç de umurunda değildi. Kımıldanarak kurtulmaya çalıştı ama kırılgan görünüşlü Marslı ondan daha kuvvetliydi.

Birden Marslı'nın sesi kafasının üzerinden gürledi. Jim ne dediğini anlamamasına rağmen cümlenin başındaki soru işaretini tanıdı. Fakat Marslı'nın sesi üzerinde tuhaf bir etki yapmıştı. Her ne kadar vaklama gibi ve garipse de, öyle bir sıcaklık, sempati ve dostlukla doluydu ki Marslı onu daha fazla korkutmadı. Tam tersine eski ve güvenilir bir arkadaş hissi verdi.

Marslı soruyu tekrar etti.

"Ne dedi, Frank?"

"Anlayamadım. Dostça konuşuyor ama anlayamıyorum."

Marslı bir daha konuştu. Frank dinledi. "Zannederim onunla gitmen için seni davet ediyor."

Jim yarım saniye tereddüt etti. "Söyle ona, tamam."

"Jim sen deli misin?"

"Tamam, her şey yolunda. Niyeti iyi. Bundan eminim."

"İyi – tamam." Frank kabul cümlesini vakladı.

Marslı bir ayağını toplayıp, uzun adımlarla çabuk çabuk şehre doğru yürüdü. Frank de arkalarından koştu. Aradaki mesafeyi korumak için bütün kuvvetini kullandı ama yürüyüşteki sürat onun için çok fazlaydı. Durdu, soluduktan sonra da bağırdı. "Beni bekleyin!" Sesi maskesinde boğuldu.

Jim durmak için bir cümle denedi, sonra vazgeçti, birden ilham geldi. "Söyle, Willis – Willis oğlum. Ona Frank'i beklemesini söyle."

"Frank için beklemek?" Willis şüphelice sordu.

"Evet. Frank için beklemek."

"Tamam." Willis yeni arkadaşına ötmeye başladı, Marslı durdu ve üçüncü ayağını yere koydu. Frank nefes nefese geldi.

Marslı Jim'i tutan kollarından biriyle Frank'i kucakladı. "Hey!" diye itiraz etti Frank. "Bırak beni."

"Sakin ol," diye uyardı Jim.

"Fakat ben taşınmak istemiyorum."

Frank'in cevabı Marslı'nın tekrar harekete geçmesiyle gürültüye geldi. Yükleme tamamlanınca, Marslı her zaman en az ikisi yerde olan üç bacaklı yürüyüşüne döndü. Sallantılı olmasına rağmen inanılmayacak kadar hızlıydı.

"Bizi nereye götürüyor dersin?" diye sordu Jim.

"Sanırım şehre." Frank ekledi. "Moto-kayığı kaçırmayalım."

"Daha saatler var. Canını sıkmayı bırak."

Marslı başka bir şey demeyip Cynia'ya doğru yürüyüşüne devam etti. Willis anlaşıldığı kadarıyla çiçekçi dükkânındaki bir arı kadar mutluydu. Jim de gezinin tadını çıkarmak için duruldu. Şu anda yerden üç metre yüksekte taşınıyordu; manzarası oldukça artmıştı, kanal boyunca yetişen bitkilerin tepelerini görebiliyordu, onların ötesinde de Cynia kulelerini. Kuleler Charax'takiler gibi değildi; Mars şehirlerinin hiçbiri ötekine benzemez. Sanki her biri eşit olmayan bir sanat eseri ve her anlatım farklı bir sanatçının düşünceleri gibiydi.

Jim kulelerin niçin inşa edildiğini, ne işe yaradıklarını, ne kadar eski olduklarını merak etti.

Kanal ekinleri etrafa yayılmıştı; Marslı'nın zorlukla içinde ilerlediği koyu yeşil deniz bel yüksekliğindeydi. Geniş yapraklar yüzleri güneş ışınlarına dönük açılmış, hayat veren ısı enerjisine hırsla uzanmışlardı. Marslı'nın gövdesi değdikçe kenara kıvrılıyor, geçtikten sonra da tekrar açılıyorlardı.

Kuleler yakınlaştıkça büyüdü; Marslı aniden durdu ve çocukları yere bıraktı. Willis'i taşımaya devam etti. İlerilerinde üstüne asılı bir yeşilliğin altında gizlenmiş bir merdiven kor-

kuluğu aşağıya doğru meyilli bir tünel ağzından içeri giriyordu. Jim bir göz atıp "Ee, ne düşünüyorsun Frank?" diye sordu.

"Vallahi bilmiyorum." Çocuklar daha önce Charax ve Copais şehirlerinde bulunmuşlardı ama sadece yer seviyesindeki terk edilmiş bölümlerde. Kararlarını tartışacak zamanları olmadı, rehberleri yokuş aşağı hızla yürümeye başladı.

Jim arkasından koşup bağırdı. "Hey, Willis!"

Marslı durdu ve Willis'le bir şeyler konuştu, zıplak dışarı seslendi. "Jim bekle."

"Ona seni yere bırakmasını söyle."

"Willis iyi. Jim bekle." Marslı Jim'in yetişmesi mümkün olmayan yürüyüşüne başladı. Jim kederlice rampanın başlangıcına geri döndü ve kaya çıkıntısının üzerine oturdu.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Frank.

"Bekleyeceğim sanırım. Başka ne yapabilirim ki? Sen ne yapacaksın?"

"Oh, ben de takılacağım. Ama moto-kayığı da kaçırmayacağım."

"Tabii ki ben de. Burada zaten güneş battıktan sonraya kadar kalamayız."

Mars'ta güneş batımındaki ani ısı düşüşü bir Dünyalı insan için, özel elbiseleri yoksa ve devamlı hareket etmiyorsa donarak ölüm demekti.

Oturup beklediler; fırıldak böceklerinin su üzerinde kaymasını izlediler. Biri Jim'in dizinin yanında durdu; iki buçuk santim kadar, üç ayaklı ufak bir yaratık; sanki Jim'i araştırır gibiydi. Jim ona dokununca kanatlarını açıp döne döne uzaklaştı. Su-arayanlar Marslılar'ın yerleşim bölgelerine sokulmayacağından tetikte bile olmadan, yalnızca beklediler.

Belki yarım saat sonra Marslı –ya da aynı büyüklükte başka bir Marslı– geri geldi. Yanında Willis yoktu. Jim'in yüzü buruştu. Fakat Marslı kendi dilinde "Benimle gel," dedi soru işaretini başlangıçta belirterek.

"Gidiyor muyuz gitmiyor muyuz?" diye sordu Frank.

"Gidiyoruz. Söyle ona." Frank söyledi. Üçü aşağı doğru ilerledi. Marslı iki oğlanın omuzuna da büyük kanat-ellerini

koyarak onlara yol gösterdi. Biraz sonra durdu ve onları omuzuna vurdu. Bu sefer itiraz etmediler.

Birkaç yüz metre yeraltına girmelerine rağmen tünelde gün ışığının değişmeden kaldığını gördüler. Işık her yerden, özellikle de tavandan geliyordu. Tünel insan standartlarına göre büyük olmasına rağmen Marslılar için ancak rahat edebilecekleri genişlikteydi. Birçok Marslı'nın yanından geçtiler; rehberleri hareket edenlere gürlemeyle selam verdi; karakteristik translarına girmiş, hareketsiz duranlara ise hiçbir şey söylemedi.

Rehberleri bir keresinde yaklaşık bir metre çapında bir topun üzerinden atladı. Jim önce bunun ne olduğunu çıkaramadı sonra bir daha baktı ve daha da şaşırdı. Kafasını çevirip ona bakmaya başladı. Olamazdı – fakat öyleydi!

Ancak birkaç insanın gördüğü ama hiçbir insanın bir daha görmek istemeyeceği bir şeye bakıyordu: bir Marslı katlanıp, yuvarlanıp bir topa dönmüştü, el-kanatları, eğik sırtı hariç her yerini kaplıyordu. Marslılar –modern, uygarlaşmış Marslılar– kış uykusuna yatmazlar fakat bazen, çok eski atalarının bir zamanlar yaptığı gibi, eğer isterlerse, hâlâ eklemleri buna uygun olduğundan, uykuya uygun, sıcağı ve nemi koruyan küre şeklini alabilirler.

Fakat kolay kolay böyle bir şey istemezler.

Bir Marslı için kapanmak ahlaki açıdan Dünya'daki ölümüne düelloyla eşdeğerdir; ancak buna, Marslı'ya karşı büyük bir kabahat işlendiğinde, daha azı yetmeyeceğinden başvurulur. Anlamı "Seni dışarı atıyorum, dünyanı terk ediyorum, varlığını reddediyorum"dur.

Mars'a gelen ilk öncüler bunu anlamadılar ve Marslılar'ın âdetlerini bilmediklerinden birden fazla kabahat işlediler. Bu Mars'taki insan koloniciliğini yıllarca geciktirdi; istenmeyen zararı onarmak için Dünya'nın en yetenekli diplomat ve anlambilimcileri uğraştı. Jim inanmayan gözlerle dünyadan çekilmiş Marslı'ya baktı ve koskoca şehre kızmasına neden olacak şeyin ne olabileceğini merak etti. Aklına Doktor MacRae'nin ikinci Mars seferiyle ilgili anlattığı korkunç hikâye

geldi. "Yani o enayi dangalak," demişti doktor, "bir doktor teğmendi; her ne ise, bunu itiraf etmekten nefret ediyoruk ama, bu salak, zavallının kanatlarını yakaladı ve onu açmaya çalıştı. Sonra da olan oldu."

"Ne oldu?" diye sormuştu Jim.

"O yok oldu."

"Marslı mı?"

"Hayır, tıp subayı."

"Ha? Nasıl oldu da yok oldu?"

"Bana sorma, ben görmedim. Şahitler –dördü de, yeminli ifadeleriyle– teğmen oradaydı ve birden ortadan yok oldu dediler. Sanki bir 'boojum'la karşılaşmış gibi."

Jim, "Boojum nedir?" diye sordu.

"Siz modern veletler hiç okumuyorsunuz değil mi? Boojum bir kitapta geçen bir yaratıktır; senin için bir kopyasını bulmaya çalışacağım."

"Peki nasıl oldu da yok oldu?"

"Bana sorma. İçini rahatlatacaksa kitle hipnotizması de. Ben böyle diyerek rahatlıyorum, ama fazla değil. Bütün söyleyebileceğim şu: buzdağı sekizde yedisini asla göstermez." Jim hiç buzdağı görmemişti, böylece doktorun örneği de boşa gitti – fakat kapanmış Marslı'yı gördüğünde kesinlikle rahatlamadı.

"Onu gördün mü?" diye sordu Frank.

"Keşke görmeseydim," dedi Jim. "Ne olduğunu merak ediyorum."

"Belki Belediye Başkanlığına adaylığını koyup kaybetti."

"Bu şaka yapılacak bir şey değil. Belki o – şşşşt!" Jim birden durdu. Başka bir Marslı gördü; hareketsiz ama kapanmamış; nezaket sessizlik gerektiriyordu.

Onları taşıyan Marslı sola keskin bir dönüş yaptı ve bir salona girdi, onları yere indirdi. Oda onlar için çok büyüktü, Marslılar içinse büyük olasılıkla hoş sosyal toplantılara uygundu. Odada iskemle gibi kullanılan bir yığın çerçeve vardı ve çember şeklinde yerleştirilmişlerdi. Oda yuvarlak ve kubbeliydi; Mars göğünü taklit eden kubbeli tavan onlara dışarı-

daymışlar hissini veriyordu; ufukta solgun mavi, sıcak maviye, sonra da mora dönüşüyor ve tam tepede, mor-siyah zemini delermiş gibi görünen yıldızlar parlıyordu.

Oldukça inandırıcı, minyatür bir güneş batıda asılı duruyordu. Resimdeki ufuklar bazı perspektif hileleriyle uzakmış gibi görünüyorlardı. Kuzey duvarında Oeroe geçmişe akarmış gibiydi.

Frank'in yorumu "Vaaay, harika" oldu. Jim o kadarını bile beceremedi.

Ev sahipleri onları iki çerçevenin yanma yerleştirdi. Çocuklar onları kullanmaya kalkışmadılar, ayaklı seyyar merdivenler daha konforlu ve kullanışlıydı. Marsh, büyük kederli gözlerle, önce onlara sonra da çerçevelere baktı. Sonra da odayı terk etti.

Kısa zaman sonra iki arkadaşıyla geri geldi, üçü de yığınla renkli kumaş taşıyorlardı. Hepsini odanın ortasına bir küme halinde boşalttılar. İlk Marslı Jim ve Frank'i tutup kaldırdı ve yığının üzerine yavaşça koydu.

"Sanırım 'Bir iskemle çek,' demek istiyor," diye yorum yaptı Jim.

Bunlar dokunmamış kumaşlardı; örümcek ağı gibi kesintisiz bir tabakaydı; en az o kadar yumuşak ve çok daha dayanıklıydı. Üzerlerinde bütün renkler vardı, pastel maviden, canlı koyu kırmızıya kadar. Çocuklar kumaşların üstüne yayılıp beklediler.

Ev sahipleri dayalı çerçevelerden birinin üstüne rahatça oturdu, diğer ikisi de aynı şeyi yaptılar. Hiçbiri herhangi bir şey söylemedi. İki çocuk da kesinlikle turist değildi; bir Marslı'yı aceleye getirmeye çalışmamanın daha iyi olduğunu biliyorlardı. Bir müddet sonra Jim'in aklına bir fikir geldi; denemek için tedbirlice maskesini yukarı kaldırdı. Frank omuzuna vurdu. "Söylesene, ne yapmak istiyorsun? Boğularak ölmek mi?"

Jim maskesini takmadı. "Tamam, her şey yolunda. Basınç yükseldi."

"Olamaz. Basınç kilidinden geçmedik ki."

"Sen bilirsin." Jim maskesini takmadı. Jim'in ne morardığını, ne boğulduğunu, ne de uyuştuğunu gören Frank cesaretini toplayıp kendisi de denedi. Sorunsuz nefes alabildiğini keşfetti. Basıncın evde alıştığı kadar iyi olmadığından emindi ve bir Dünyalı'ya kesinlikle çok zayıf gelecekti, fakat hareket halinde olmayan bir insan için yeterliydi.

Daha birçok Marslı içeri daldı ve acele etmeden çerçevelerin üzerine yerleştiler. Bir müddet sonra Frank sordu. "Ne olduğunu biliyor musun Jim?"

"Iıh – belki."

"Bunun belkisi falan yok. Bu bir 'beraber-gelişme'."

"Beraber-gelişme" onların en sıradan toplumsal faaliyetini betimleyen bir Mars deyiminin eksik tercümesidir – basit terimlerle, sadece daire şeklinde oturup hiç konuşmamaktır. Aynı terimlerle, keman müziği de kurutulmuş kedi bağırsağı üzerinden at kuyruğu çekmek gibidir diye tanımlanabilir. "Sanırım haklısın," diye onayladı Jim. "En iyisi ağzımızın fermuarını kapatalım."

"Tamam."

Uzun zaman hiçbir şey konuşulmadı. Jim'in düşünceleri uzaklara sürüklendi, okula ve orada ne yapacağına, ailesine, geçmişteki şeylere. Bir süre sonra geri gelip hemen kendinin farkına vardı ve uzun zamandır olmadığı kadar mutlu olduğunu hissetti; ortada da elle tutulur belirli bir neden yoktu. Bu sakin bir mutluluktu, ne gülmek ne de gülümsemek istiyordu, ama tamamen rahatlamıştı ve memnundu.

Marslılar'ın varlığının farkındaydı hem de her bir Marslı'nın; her geçen saniyede daha da fazla farkına varıyordu. Daha önce onların ne kadar güzel olduklarına hiç dikkat etmemişti. "Bir Marslı kadar çirkin" kolonistler arasında çok sık rastlanan bir tabirdi; Jim şaşkınlıkla kendisinin bile kullandığını hatırladı ve acaba niye yaptım diye merak etti.

Frank'in da yanında olduğunun farkındaydı ve onu ne kadar çok sevdiğini düşündü. Güvenilir – bu Frank için iyi bir terimdi, sırtınızı dayayabileceğiniz iyi bir adam. Niye Frank'e onu sevdiğini hiç söylemediğini merak etti.

Willis'i biraz özledi, ama onun için kaygılanmadı. Bu tip bir parti Willis'e göre değildi, Willis gürültülü, tantanalı ve kibar olmayan şeylerden hoşlanırdı. Jim, Willis düşüncesini bir kenara koydu, sırt üstü uzandı ve yaşamanın keyfine daldı. Büyük bir zevkle farkına vardı ki odayı tasarlayan bilinmeyen sanatçının yaptığı güneş, tavan boyunca hareket ediyordu, tıpkı gerçek güneşin gökyüzü boyunca hareket ettiği gibi. Güneşin batıya doğru gitmesini izledi; birazdan güneş çizilmiş ufka doğru düşmeye başladı.

Arkasından nazik bir gürleme geldi –kelimeleri yakalayamadı– ve başka bir Marslı cevap verdi. Bir tanesi dinlenme yerinden kalkıp salınarak odadan dışarı çıktı. Frank ayağa kalktı ve "Rüya gördüm galiba," dedi.

"Uyudun mu?" diye sordu Jim. "Ben uyumadım."

"Hadi oradan, uyudun. Hem de Dok MacRae gibi horladın."

"Nasıl olur, uykulu bile değildim."

"O sana öyle geliyor."

Odayı terk eden Marslı geri döndü. Jim onun giden olduğundan emindi, artık hepsi birbirinin aynı görünmüyorlardı. Marslı bir sürahi taşıyordu. Frank'in gözleri dışarı fırladı. "Ne dersin bize su mu sunacaklar?"

"Öyle gibi," diye korkulu bir sesle cevap verdi Jim."

Frank kafasını salladı. "Bunu kendimize saklamalıyız, hiç kimse bize asla inanmayacak."

"Haklısın."

Ayin başladı. Sürahili Marslı adını söyledi, dudağını sürahinin ağzına dokundurdu ve diğerine geçirdi. Diğer Marslı adını verdi ve içme taklidi yaptı. Sürahi çemberdekileri dolaşıp onları içeri taşıyan Marslı'ya geldi; Jim isminin "Gekko" olduğunu öğrendi; isim Jim'e çok sevimli ve sahibine uygun geldi. Sonunda sürahi Jim'e geldi. Marslı bir dilekle eline tutuşturdu. "Dilerim hiçbir zaman susuzluk çekmezsin." Kelimeler Jim için oldukça açıktı.

Etrafındaki cevap veren koro "Dilerim ne zaman istersen kana kana içersin," dedi.

Jim sürahiyi aldı; aklına Dok'un Marslılar'ın insanlara çekici gelen hiçbir şeyleri olmadığını söylediği geldi. "Jim Marlowe," diye kendini tanıttı; ağzına sürahiyi dayayıp bir yudum aldı.

Geri verdiğinde, ana lisan hakkındaki eksik bilgisini eşeledi, aksanı üzerinde zihnini odaklayıp, "Dilerim her zaman temiz ve bol suyunuz olur," demeyi becerdi. Etraftaki beğeni mırıltıları içini ısıttı. Marslı sürahiyi Frank'e verdi.

Ayinin bitmesiyle, parti neredeyse insan gevezeliği kadar gürültüyle dağıldı. Jim kendi boyunun üç misli yüksekliğindeki bir Marslı'nın ne dediğini boşuna takip etmeye çalışırken Frank, "Jim! Güneşi gördün mü? Buz kayığını kaçıracağız!" dedi.

"Ne? O gerçek Güneş değil ki, sadece bir oyuncak."

"Evet, ama o gerçek Güneş'le uyuşuyor. Benim saatim de aynı şeyi söylüyor."

"Ya, vay canına! Willis nerede? Gekko – Gekko nerede?"

Gekko, ismini duyunca yanlarına geldi; Jim'in dediğini anlamak ister gibi gıdakladı. Jim sıkıntılarını açıklamak için çok uğraştı; söz diziminde tökezledi, yanlış yol gösteren semboller kullandı ve aksanını da tamamen karıştırdı. Frank yanında bitip işi devraldı. Derhal "Bizi güneş batmadan oraya götürecekler ama Willis burada kalacak," dedi.

"Ne? Bunu yapamazlar."

"Söylediği bu."

Jim düşündü. "Ona Willis'i buraya getirmesini ve ona sormasını söyle."

Gekko razı oldu. Willis getirilip yere kondu. Jim'e doğru badi badi yürüdü ve "Selam, Jim oğlum! Selam Frank oğlum!"

"Willis," dedi Jim ciddiyetle. "Jim buradan gidiyor. Willis Jim'le gelir mi?"

Willis şaşırmış göründü. "Kal burada. Jim kal burada. Willis kalır burada. İyi."

"Willis," dedi Jim çılgınca. "Jim'in gitmesi gerekiyor. Willis Jim'le gelir mi?"

"Jim gider?"

"Jim gider."

Willis neredeyse omuz silker gibi, "Willis Jim'le gider," dedi üzgünce.

"Söyle Gekko'ya." Willis söyledi. Marslı şaşırmış göründü, fakat daha fazla tartışma olmadı. Çocukları ve zıplağı toplayıp kapıya yollandı. Başka irice bir Marslı –Jim adını G'kura diye hatırlıyordu– Gekko'dan Frank'i alıp peşlerine takıldı. Tünelden yukarı tırmanırlarken Jim aniden maskeye ihtiyacı olduğunu hissetti; Frank de kendi maskesini taktı.

Kapanmış Marslı hâlâ yolu tıkıyordu, ama taşıyıcıların ikisi de üzerinden yorum yapmadan atlayıp geçtiler.

Yüzeye çıktıklarında güneş oldukça alçalmıştı. Bununla birlikte bir Marslı asla acele ettirilemez; normal adımları yeterinden hızlıydı; uzun bacaklı çift Cynia İstasyonu'na geri kalan üç millik yolu bir hiçmiş gibi katettiler. Çocuklar ve Willis limana vardığında güneş ufka gelmiş, havada da keskin bir soğuk başlamıştı. İki Marsh bir an önce şehirlerinin sıcaklığına geri dönmek için aceleyle gittiler.

"Güle güle Gekko!" diye bağırdı Jim. "Güle güle G'kuro!"

Sürücü ve istasyon amiri limanda dikilip duruyorlardı; bu sürücünün yolcuları beklediği ve yola çıkmaya hazır olduğunun deliliydi. "Ne halt ediyordunuz?" dedi istasyon amiri.

"Biz gitmeye hazırız," dedi Jim.

"Görüyorum," dedi sürücü. Geri dönen yaratıklara baktı. Gözlerini kırptı ve amire döndü. "O son dubleleri içmeyecektik George," dedi. "Tuhaf şeyler görüyorum." Çocuklara döndü. "Hadi tekneye."

İçeri girip kubbeye tırmandılar. Araç rampadan aşağı buz yüzeye doğru ağır ağır kaydı, sola Derae kanalına döndü ve hızlandı. Güneş ufkun ardında kayboldu. Manzara Mars'ın kısa günbatımıyla azıcık aydınlanmıştı. Çocuklar iki kıyıdaki bitkilerin gece için içeri çekildiklerini görebiliyorlardı. Birkaç dakika içinde, yarım saat önce bitki dolu olan topraklar, gerçek bir çöl gibi çıplaklaştı.

Yıldızlar çıkmış pırıl pırıl parlıyorlardı. Günbatımının ha-

fif perdeleri ufuk çizgisinde asılıydı. Batıda ufacık sabit bir ışık yükseldi ve yıldızların hareketine karşı yukarı doğru ilerlemek için savaştı. "İşte Phobos," dedi Frank. "Bak!"

"Gördüm," diye cevapladı Jim. "Hava soğudu. Hadi içeri girelim."

"Tamam. Ben açım."

"Kalan birkaç sandviçim var." İkisi de birer tane yedi, sonra da iç kompartmana giderek kanepelerin üzerine kıvrıldılar. Araç daha sonra Herperidum şehrini geçti ve batı-kuzeybatıya Erymanthus kanalına döndü; Jim bunun farkında değildi; Jim rüyasında Willis'le birlikte, şaşkın şaşkın bakan Marslılar'a bir düet söylüyordu.

"Herkes dışarı! Son durak!" Sürücü onları dürtüyordu.

"Ha?"

"Kalk arkadaşım. İşte geldik. Syrtis Minor."

4

Lowell Akademisi

Sevgili Anneciğim ve Babacığım,

Sizi arayamamamın nedeni şu: çarşamba akşamı gelemedik, ancak perşembe sabahı içeri girebildik. Perşembe aramaya kalktığımda santral memuru Deimos'un Güney Kolonisi'nden battığını söyledi. Sizi tekrar Deimos kanalıyla aramam için üç gün gerekiyordu, mektup daha çabuk olacaktı ve ödemeli aramaya göre dört buçuk kredi cebimize kalacaktı. Şimdi size bu mektubu hemen yollayamayacağımın farkına vardım, belki de telefon etseydim daha çabuk ulaşabilirdim size. Okulda bizi ne kadar meşgul ettiklerini ve insanın günde kaç taleple karşılaştığını size anlatmam zor. Her neyse büyük ihtimalle Frank'in annesinden buraya sağ salim ulaştığımızı duydunuz ve gördüğünüz gibi hâlâ telefon etmeyip sizi dört-buçuk krediden kurtardım.

Şu anda Phyllis'in tasarruf ettiğim dört buçuk krediyi kendime havale ettireceğimi söylediğini duyabiliyorum fakat öyle bir şey yapmıyorum çünkü öyle bir şey yapmazdım ve gitmeden bana verdiğiniz parayla, doğum günü paramın bir kısmı hâlâ duruyor; dikkatli idare edersem, bura-

daki her şey bizim oradan pahalı olmasına rağmen, siz Göç'le buraya gelene kadar daha fazlasına ihtiyacım olmayacak. Frank turist alışverişinden dolayı fiyatların kazık olduğunu söylüyor ama etrafta hiç turist yok ve önümüzdeki hafta *Albert Einstein* gelene kadar da olmayacak. Her neyse, farkı aramızda bölüşsek de iki çeyrek kredi kârınız olacak.

Çarşamba akşamı buraya gelemememizin nedeni sürücünün buzun dayanıksız olduğuna karar vermesiydi, böylece Cynia İstasyonu'nda kaldık. Frank ve ben güneş batana kadar etrafta dolaşıp vakit öldürdük.

Frank ve benim aynı odayı paylaşmamıza izin verildi, şık bir odamız var. Bir kişilikmiş ve tek çalışma masası var, ama çoğunlukla aynı konuları aldığımızdan projektörü çoğunlukla beraber kullanabileceğiz. Bu mektubu çalışma masamın kayıt cihazına okuyorum çünkü Frank bu akşam mutfağa yardıma gitti ve bütün çalışmam gereken birazcık tarih, onu da geldiğinde Frank'le çalışmak için bekletiyorum. Profesör Steuben daha fazla oda olmadan buraya öğrenci göndermeye devam ederlerse ne yapacaklarını bilmediğini söylüyor. Belki onları kancalara asarız diyor ama kesinlikle şaka ediyor. Sürekli şaka yapıyor ve herkes ondan hoşlanıyor, *Albert Einstein*'la gittiğinde ve yeni müdür işe başladığında herkes üzülecek.

Şimdilik bu kadar çünkü Frank döndü ve yarın için çalışmamız lazım, sistem tarihi üzerine sınavımız var.

Sizi seven oğlunuz,
James Madison Marlowe, Jr.

Not: Frank şimdi kendisinin da ailesine yazamadığını söyledi. Annesine telefon edip iyi olduğunu ve gelirken unuttuğu kamerasını lütfen hemen yollamasını acaba söyleyebilir misiniz diyor.

Notun Notu: Willis sevgilerini yolluyor. Ona şimdi sordum.

Notun Notunun Notu: Phyllis'e söyleyin burada kızlar saçlarını çizgi çizgi boyuyorlar. Bence çok salak görünüyor.

JIM

Eğer Profesör Otto Steuben emekli olmasaydı, Jim'in Lowell Akademisi'ndeki hayatı farklı olacaktı. Fakat profesör emekli olup, tamamen hak ettiği bir istirahate kavuşmak için San Fernando Vadisi'ne geri döndü. Bütün okul onu uğurlamaya Marsport'a gitti. Etrafındaki herkesin elini sıkıp biraz da ağladıktan sonra onları, Dünya'dan yeni gelip idareyi devralan Marquis Howe'un himayesine emanet etti.

Jim ve Frank uzay limanından döndüklerinde ilk gelenlerin ilan tahtası etrafında toplandığını gördüler. Kalabalığa yaklaşıp ilgiyi çeken maddeyi okudular.

ÖZEL UYARI

Bütün öğrencilerin üst-başlarını ve odalarını her zaman temiz ve muntazam tutmaları gerekmektedir. Sınıf başkanlarının bu konuları denetlemesi tatmin edici görülmemiştir. Bundan böyle resmi denetim Okul Müdürü tarafından her hafta yapılacaktır. Bu denetimlerin ilki 7 Ceres cumartesi günü saat onda olacaktır.

imza
M. Howe Okul Müdürü

"Hay Allah kahretsin!" diye patladı Frank. "Bu konuda ne düşünüyorsun, Jim?"

Jim kara kara baktı. "Sanırım bugün Ceres'in altısı."

"Evet de fikrin ne? Burasının ıslahhane olduğunu sanıyor galiba." Frank tam şu ana kadar koridorların sorumlusu olan büyük bir öğrenciye döndü. "Anderson, bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Gerçekten bilmiyorum. Şu ana kadarki tarzımızın doğru olduğunu sanıyordum."

"Ne yapacaksın peki?"

"Ben mi?" Genç adam cevap vermeden bir müddet düşündü. "Diplomama sadece bir dönem var, sonra burada olmayacağım. Herhalde dişimi sıkarım, ağzımı tutup dayanmaya çalışırım."

"Öyle mi? Senin için söylemesi kolay ama benim önümde tam on iki dönemim var. Neyim ben? Cani mi?"

"O senin problemin arkadaşım," diyen büyük öğrenci gitti.

Kalabalıktaki öğrencilerden biri uyarıdan dolayı rahatsız olmamış gibiydi. Herbert Beecher, Şirket'in Yerleşim Genel Temsilcisi'nin oğluydu, ikisi de Mars'a ve okula yeni gelmişlerdi. Diğer çocuklardan biri sırıtışının farkına vardı. "Hey turist, ne bakıyorsun öyle ukala ukala?" diye sordu. "Bunu daha önceden biliyor muydun?"

"Tabii ki biliyordum."

"Eminim bunu sen düşünmüşsündür."

"Hayır, fakat benim ihtiyar uzun zamandır çok başı boş

kaldığınızı söylüyor. Benim ihtiyar Stoobie'nin bu okulda disiplin uygulayamayacak kadar yumuşak olduğunu söylüyor. Benim ihtiyar diyor ki..."

"Hiç kimse senin ihtiyarın ne dediğini takmıyor. Defol!"

"Benim ihtiyarla ilgili öyle konuşmasan senin için daha iyi olur. Ben..."

"Sana defol dedim!"

Genç Beecher hasmına göz attı –kızıl saçlı delikanlının ismi Kelly'ydi– ve söylediğinde ciddi olduğuna karar verdi. Ortalıktan kayboldu.

"Sırıtır tabii," dedi Kelly acı acı; "babasının yanında yaşıyor. Bu sadece okulda yaşamak zorunda olanlar için bir sorun. Bu sınıf farkı gözetmektir; başka bir şey değil." Çocukların üçte biri gündüz öğrencisiydi; bunların çoğunluğu Syrtis Minor'da yerleşmiş Şirket çalışanlarının çocuklarıydı, özellikle de atmosfer projesinde çalışanların. Bunların çoğunluğu Bolivyalı ve Tibetliler'di; ek olarak birkaç da Eskimo vardı. Kelly onlardan birine döndü. "Buna ne diyorsun Chen? Buna tahammül edecek miyiz?"

Geniş Asyalı suratta hiçbir ifade belirmedi. "Heyecanlanmaya değecek bir şey değil," deyip gitmeye yeltendi.

"Öyle mi? Yani hakların için mücadele etmeyecek misin?"

"Böyle şeyler geçer."

Jim ve Frank odalarına döndüler ama tartışmaya devam ettiler. "Frank," dedi Jim, "bunun arkasında ne var? Aynı işi kız okulunda da çeviriyorlar mı dersin?"

"Dolores Montez'i arar öğrenirim."

"Hım... zahmet etme. Önemli olacağını sanmam. Soru şu: Biz ne yapacağız?"

"Ne yapabiliriz ki?"

"Bilmiyorum. Keşke babama sorabilseydim. O her zaman haklarım için mücadele etmemi söylerdi – fakat belki de bu olanların normal olduğunu söylerdi. Bilmiyorum."

"Bak," diye önerdi Frank, "niye babalarımıza sormuyoruz?"

"Yani bu akşam onları arayalım mı? Bu akşam bağlantı var

mı?"

"Hayır, onları aramayalım, çok pahalıya patlar. Bizimkilerin Göç'le buraya gelmelerine kadar bekleyelim; zaten pek fazla zaman yok. Eğer bir yaygara koparacaksak bizimkiler bizi desteklemek için burada olmalı yoksa bir halt edemeyiz. Beklerken dişimizi sıkıp bize ne denirse yapmalıyız. Pek bir şey olacağını zannetmiyorum."

"Şimdi, anlamlı konuşuyorsun." Jim ayağa kalktı. "Sanırım önce bu çöplüğü temizlemeye çalışmalıyız."

"Tamam. Söylesene, Jim, şimdi aklıma bir şey geldi. Şirket'in başkanının ismi Howe değil mi?"

"John W. Howe," diye onayladı Jim. "Ona ne olmuş?"

"İyi de, müdürün ismi de Howe."

"Hımm." Jim kafasını salladı. "Bu bir anlama gelmez. Howe çok rastlanan bir isim."

"İddiaya girerim bunun bir anlamı var. Dok MacRae sıkı şirketlerde iş bulmak için birisinin kuzeni olmanız gerekir derdi. Dok bir şirketin teşkilatı aynı büyük mutlu bir aile gibidir ve 'kâr ar amacı gütmeyen şirket' kavramı da tarihte icat edilmiş en büyük şakadır derdi."

"Hımm... Bilemeyeceğim. Bu ıvır zıvırı nereye koyacağız?"

Ertesi sabah kahvaltıda "Denetleme için Odaların Resmi Düzenlenmesi" diye tanımlanan kâğıtlar dağıtıldı; çocuklar akşam yaptıkları işi bir daha yaptılar. Okul Müdürünün talimatı, iki çocuğun bir kişilik odada kalacağı olasılığı düşünülmemiş olduğu için iflas etti, bir kişilik odanın iki kişinin yaşaması için tekrar düzeltilmesi kolay değildi ve çocuklar saat onda hazır olamadılar. Neyse ki Okul Müdürü ancak iki saat sonra onların odasına varmıştı.

Müdür kafasını içeri uzattı, tam gitmek üzereydi ki fikir değiştirip içeri girdi. Elbise dolabının yanındaki kancalarda asılı dışarı kostümlerini işaret etti. "Niçin maskelerinizden bu vahşi süsleri silmediniz?"

Çocuklar şaşırmış görününce Howe devam etti. "Bu sabah

ilan tahtasına bakmadınız mı?"

"Şey, hayır efendim."

"Bakın o zaman. İlan tahtasında bildirilen her şeyden sorumlusunuz." Kapıya doğru bağırdı. "Emir Eri!"

Büyük öğrencilerden biri kapının girişinde belirdi. "Evet, efendim."

"Teftiş gereklerini yapmadıklarından bu ikisinin haftasonu izinleri ertelendi. Her birine beşer ihtar." Howe etrafa bakındı. "Bu oda inanılmaz derecede dağınık ve düzensiz. Niçin emredilen çizelgeyi takip etmediniz?"

Sorunun adaletsizliğinin açıklığından Jim'in dili dolandı ve kekelemeye başladı. Sonunda, "Burası tek kişilik bir oda, biz de elimizden geleni yaptık," diyebildi.

"Mazeret bulmayın. Eğer eşyalarınızı düzgünce yerleştirecek yeriniz yoksa, fazla eşyalarınızdan kurtulun." Gözü ilk defa her şeyden uzak, bir kenara çekilmiş ve kendini dış şamataya kapamış Willis'e takıldı. "Spor malzemeleri ya dolapların üzerine yerleştirilmeli ya da spor salonunda bırakılmalı. Köşelere fırlatılmamalı."

Jim tam cevap verecekken Frank'ten topuğuna bir tekme yedi. Howe kapıya doğru giderken nutkuna devam ediyordu. "Gördüğüm kadarıyla siz gençler medeniyetten çok uzaklaştırılmışsınız; kaliteli bir toplumun avantajlarına sahip değilsiniz; fakat bunu düzeltmek için elimden geleni yapacağım. Karar verdim, her şeyden önce, bu okuldakileri medenileşmiş genç centilmenlere çevireceğim." Kapıda durup ekledi. "Maskelerinizi temizlediğinizde odama gelip rapor verin."

Howe menzil dışına çıktığında Jim sordu. "Beni niçin tekmeledin?"

"Seni geri zekâlı, o Willis'i top zannetti."

"Biliyorum, ben de ona doğrusunu söyleyecektim."

Frank aşağılayan bir ifadeyle, "Ne zaman çeneni tutacağını bilmiyor musun? Willis'le beraber olmak istiyorsun, değil mi? Howe yeni kurallar uydurup onu yasaklayabilir."

"Hayır, öyle bir şey yapamaz!"

"Tabii ki yapar. Dostumuz Stoobie Howe'un bütün hü-

nerlerini ortaya koymasını engelliyormuş meğerse. Söyle bakalım, 'ihtar' demekle ne kastetti?"

"Bilmiyorum, ama kulağa pek hoş gelmiyor." Jim respiratör maskesini alıp, kaplan çizgilerine baktı. "Biliyor musun Frank, ben hiç de 'medenileşmiş genç centilmen' olmak istemediğimi düşünüyorum."

"Ben de!"

Maskelerini temizlemeden önce daha fazla belaya bulaşmamak için ilan tahtasına bir göz atmaya karar verdiler. Teneffüs salonuna inip tahtaya baktılar. Tahtada şu yazı iğneliydi.

ÖĞRENCİLERE UYARI

1. Respiratör maskelerinin, kimlik çizgi ve şekilleri diye bilinen boyama çalışmaları durdurulacaktır. Maskeler sade olacaktır ve her öğrenci, dışarı elbiselerinin göğüs ve omzu arasına iki buçuk santimlik harflerle ismini yazacaktır.
2. Öğrencilerin odaları dışında, her yerde ve her zaman gömlek ve ayakkabı ya da terlik giymesi gerekmektedir.
3. Hayvan beslemeye izin verilmeyecektir. Bazı durumlarda, bilimsel örnek olarak incelenecek olanlar gibi, hayvanların biyoloji laboratuvarında bakılıp beslenmesi sağlanabilir.
4. Yatakhanelerde yiyecek saklanmamalıdır. Ailelerinden yemek paketi alan öğrenciler onları iaşe ve levazım sorumlusuna teslim edecekler, makul miktarlar yemeklerden hemen sonra, cumartesi sabah kahvaltıları hariç, geri alınabilecektir. Doğum günü ve benzeri durumlardaki eğlence saatlerinde "kurabiye partileri" için özel izin alınabilir.
5. Disiplin nedenlerinden dolayı haftasonu izinleri kaldırılan öğrenciler, kitap okuyabilir, ders çalışabilir, mektup yazabilir, enstrüman çalabilir ya da müzik dinleyebilirler. Kâğıt oynamalarına, başka öğrencilerin odalarını ziyarete ya da herhangi bir nedenle okul alanını terk etmeye izin yoktur.
6. Ailelerini telefonla aramak isteyen öğrenciler yoklama formunda yazılı bir istek onaylatacaklar ve ana ofisteki haberleşme kulübesinin anahtarını alacaklardır.
7. Öğrenci meclisi dağıtılmıştır. Öğrenci yönetimi, sadece öğrenciler bunu hak ettiğinde yeniden başlayacaktır.

imza
M. Howe, Okul Müdürü

Jim ıslık çaldı. Frank, "Şunu bakar mısın Jim?" dedi. "Öğrenci Meclisini dağıtıyor – olacak şey mi bu! Kaşınmak için izin almamız gerekecek galiba? Bizi ne zannediyor ki?"

"Bilmiyorum Frank, bir gömleğim bile yok."

"Tamam, sen alana kadar sana bir sweat-shirt ödünç verebilirim. Fakat üçüncü paragrafa bir göz at – acele etmen gerekiyor."

"Ha? Niçin?" Jim tekrar okudu.

"En iyisi biyoloji hocasına yağ yapman, ancak bu yolla Willis için bir şeyler ayarlayabilirsin."

"Ne?" Jim hayvanları ilgilendiren maddeyle Willis arasındaki bağlantıyı kuramamıştı; Willis'i hayvan olarak düşünmemişti. "Hayır, bunu yapamam Frank. Acayip mutsuz olur."

"O zaman en iyisi eve yollayıp, sizinkilerin ona bakması."

Jim inatla baktı. "Bunu yapmak istemiyorum. İstemiyorum."

"O zaman ne yapacaksın?"

"Bilmiyorum." Bunun üzerine düşündü. "Hiçbir şey yapmayacağım. Sadece onu saklayacağım. Howe ona sahip olduğumu bile bilmeyecek."

"İyi... böylece kurtarabilirsin, ta ki birisi ispiyonlayana kadar."

"Hiç kimsenin böyle bir şey yapacağını zannetmiyorum."

Odalarına geri gidip maskelerindeki süsleri çıkarmaya çalıştılar. Başarılı olamadılar, plastiğin içine işlemişti. Sadece boyaları etrafa yaymayı başardılar. O anda Smythe isimli bir öğrenci kafasını kapıdan içeri soktu. "Sizin için maskelerinizi temizleyeyim mi?"

"Ha? Mümkün değil, boyalar içine işlemiş."

"Bunu keşfeden yalnız sen değilsin. Fakat kalbimin iyiliği ve topluma hizmet aşkımdan dolayı maskelerinizi gerçek rengine uyacak şekilde boyayacağım – her maske için bir çeyrek krediye."

"Bunda bir üçkâğıt olduğunu biliyordum," diye cevapladı Jim.

"İstiyor musunuz, istemiyor musunuz? Acele edin insanlar bekliyor."

"Smitty, sen büyükannenin cenazesine bile bilet satarsın." Jim bir çeyrek kredi hazırladı.

"İyi fikir. Biletleri kaç paradan satabilirim dersin?" Diğer bir çocuk bir fırçayla bir kutu boya çıkardı ve hızla maskenin gerçek zeytinsarısı rengine uyacak bir boyayla Jim'in azametli dizaynını boyadı. "İşte! Birkaç dakika içinde kuruyacak. Sen ne diyorsun, Sutton?"

Frank de, "Tamam, kan emici," diyerek razı oldu.

"Kurtarıcınızla böyle mi konuşmanız gerekiyor? Kızlar tarafında önemli bir randevum var ve ben burada kıymetli cumartesimi size yardım ederek harcıyorum." Smitty aynı hızla Frank'in maskesini de boyadı.

"Zamanımı harcayıp randevum için para topluyorum, demek istedin," diye düzeltti Jim. "Smitty yeni müdürün çıkardığı bu hileli kurallar hakkında ne düşünüyorsun? Teslim mi olacağız, yoksa acı acı bağıracak mıyız?"

"Acı acı bağırmak mı? Niçin?" Smitty malzemelerini topladı. "Her birinde yeni bir iş fırsatı var, eğer görebilecek aklınız varsa. Şüpheniz varsa, gelin Smythe'ı görün – her saat özel servis." Kapıda durakladı. "Büyükannemin cenaze biletleri hakkında konuşmayın; eğer öğrenirse o da pay ister. Ninemin gözü para konusunda çok açıktır."

Smythe gittikten sonra Jim "Frank," dedi, "bu herifte hoşlanmadığım bir şey var."

Frank omuz silkti. "Bizim işimize yaradı ama. Hadi kontrole gidip ceza listesinden silinelim."

"Doğru. Bu adam bana Dok'un bir zamanlar söylediği bir şeyi hatırlattı. 'Yazılan her yeni kanun rüşvete yeni bir yol açar.' "

"Şart değil. Hadi yürü."

Okul müdürünün ofisinin önünde uzun bir kuyruk buldular. Sonunda onluk bir grup olarak içeri alındılar. Howe maskelerine kısaca göz atıp konferansa başladı. "Umarım bu size sadece temizlikte değil göz açıklığında da bir ders olmuş-

tur genç centilmenler. İlan tahtasında bildirilenleri okumuş olsaydınız, her biriniz denetime hazır olurdunuz. Buradan almanız gereken ders, maskelerinize çizdiğiniz çocukça ve vahşi şekiller meselesini aşıyor; hoş, zaten çok da çirkindiler."

Durup dikkatle dinlediklerinden emin oldu. "Kolonistlerin tavırlarının kaba ve adi olması gerekir diye bir şart yok ve ben bu kuruluşun başı olarak, aile geçmişinizden gelen hataların, her ne olursa olsunlar, onarıldıklarını görmeye kararlıyım. Eğitimin ilk, belki de tek amacı karakterin geliştirilmesidir – ve karakter sadece disiplinle geliştirilebilir. Kendimi övmek gibi olmasın ama bu görevi almak için mükemmel hazırlandım; buraya gelmeden önce Kayalık Dağlar Askeri Akademisi'nde on iki yıl müdürlük deneyimim var; mükemmel bir okuldur; oradan erkek yetişir."

Ya nefes almak ya da cümlelerinin iyice anlaşılabilmesi için tekrar durakladı. Jim yiyeceği azarı umursamamaya kendini hazırlayarak gelmişti ama okul müdürünün kibirli tavrı ve en önemlisi koloni ailelerini aşağı bir tabaka gibi göstermesi yavaş yavaş hiddetini artırdı. "Bay Howe?"

"Ne? Evet? Ne var?"

"Burası Kayalık Dağlar değil; burası Mars. Ve burası bir askeri akademi de değil."

Kısa bir an, Bay Howe, şaşkınlık ve kızgınlıkla şiddete başvuracakmış ya da felç olacakmış gibi göründü. Bir müddet sonra kendine hâkim oldu ve kenetlenmiş dişlerinin arasından "Senin ismin ne?" dedi.

"Marlowe, efendim. James Marlowe."

"Eğer burası askeri bir akademi olsaydı senin için çok, çok daha iyi bir şey olacaktı Marlowe." Diğerlerine döndü. "Herkes gidebilir. Haftasonu izinleri serbest. Marlowe, sen burada kal!"

Diğerleri gidince Howe "Marlowe, dünyada hiçbir şey ukala bir çocuktan, haddini bilmeyen bir nankör sonradan görmeden daha rahatsız edici olamaz. Şirketin merhametiyle iyi bir eğitimin keyfini çıkarıyorsun. Şirket tarafından senin iyiliğin için ve eğitimini denetlemek için atanan kişilere ucuz

espriler yapmak sana yakışmaz. Anladın mı?" dedi.

Jim hiçbir şey söylemedi. Howe şiddetle "Hadi! Konuş oğlum – hatanı kabul et ve erkek gibi özür dile!" dedi.

Jim hâlâ bir şey söylemiyordu. Howe masasının üzerinde parmaklarıyla tempo tutmaya başladı, sonunda da "Pekiyi, odana git ve tekrar düşün," dedi. "Düşünmek için bir hafta-sonun var."

Jim odaya döndüğünde Frank ona bakıp takdir edercesine kafasını salladı. "Oğlum, ah oğlum!" dedi, "çeneni tutamadın değil mi?"

"İyi de, birisinin bunu söylemesi gerekiyordu."

"Tabii ki gerekiyordu. Ama şimdi planlarına ne olacak? Boğazını mı keseceksin yoksa sadece manastıra mı kapanacaksın? İhtiyar Howie şu andan itibaren her an peşinde olacak. Bu durumda, senin oda arkadaşın olmak da pek emniyetli olmayacak."

"Allah kahretsin, Frank, eğer öyle hissediyorsan, istediğin zaman kendine yeni bir oda arkadaşı bulabilirsin!"

"Sakin ol, sakin ol! Seni terk edecek değilim. Sonuna kadar seninle beraberim. Atın ölümü arpadan olsun. Ona haddini bildirdiğine memnunum. Ben kendimde aynı şeyi yapabilecek cesareti bulamadım."

Jim kendini yatağa fırlattı. "Buraya dayanabileceğimi sanmıyorum. Durup dururken itilip kakılmaya alışık değilim. Şimdi daha beter olacak. Ne yapabilirim?"

"Ne bileyim?"

"Burası ihtiyar Stoobie varken iyi bir yerdi. Hoşlanacağımı sanmıştım, her şey iyiydi."

"Stoobie iyiydi. Fakat ne yapabilirsin ki Jim? Susup, kabullenip unutmasını ummak dışında?"

"Bak bu işten hoşlanan hiç kimse yok. Belki hep beraber karşı koyarsak onu durdurabiliriz."

"Pek mümkün değil. Ağzını açabilecek kadar cesur bir sen vardın. Öff – seninle yüzde yüz aynı fikirde olmama rağmen sana arka bile çıkamadım."

"Peki, hepimiz ailelerimize mektup yollasak?"

Frank olmaz gibisine kafasını salladı. "Herkesi dahil edemezsin – namussuzun biri mutlaka ispiyonlar. O zaman da isyana kışkırtma ya da benzeri bir saçmalıktan sen arslanın ağzına atılırsın. Her neyse," diye devam etti, "mektupta ne deyip neye parmak basabilirsin ki? Bay Howe'un hakkı olmayan bir şeyi yaptığını nasıl ispat edersin? Benim ihtiyarın ne söyleyeceğini biliyorum."

"Ne söyleyecek?"

"Kaç kere Dünya'da gittiği okulla ilgili hikâyeler anlattı. Oldukça sıkı bir yermiş. Sanırım bundan gurur bile duyuyor. Eğer ona Howe odalarımıza kurabiye sokmamıza izin vermiyor dersem, bana sadece güler. Diyecektir ki..."

"Abartma Frank, bunun odalarımızdaki yiyecek kuralıyla bir ilgisi yok; olayın bütünü."

"Şüphesiz, tabii. Biliyorum, fakat gel de benim ihtiyara anlat. Bütün söyleyebileceğimiz böyle ufak şeyler. Ailelerimize bir şey yaptırabilmemiz için durumun çok daha kötüleşmesi gerekiyor."

Gün ilerledikçe Frank'in görüşü onaylandı. Haber yayıldıkça öğrenciler damlamaya başladı; bazıları Okul Müdürü'ne ağzının payını verdiği için Jim'in elini sıkmaya uğrarken bazıları da sadece otoriteye aşırı cüretle karşı gelen bu tuhaf karakteri merak ettiği için uğradı. Fakat ortaya çıkan gerçek iki uçluydu: Yeni okul müdüründen hoşlanan tek kişi bile yoktu ve herkes onun yeni disiplin tedbirlerinin bazılarına ya da hepsine kızmıştı ama hiç kimse kayıp olduğuna inandığı bir dava uğruna birleşmek niyetinde değildi.

Pazar günü Frank Syrtis Minor'a gitti – dünyalı yerleşimine, yandaki Mars şehrine değil. Jim, oda hapsinde kaldı; ders çalışır gibi göründü ve Willis'le sohbet etti. Frank akşam yemeğine döndü. "Sana bir hediye getirdim," diyerek Jim'e ince bir paket attı.

"Arkadaşım benim. Nedir bu?"

"Aç da gör."

Rio'da basılmış, Dünya'dan direkt *Albert Einstein*'la gelmiş yeni bir tango kaydıydı, ismi de *¿Quién Es La Señorita?*

idi. Jim Latin müziğine pek düşkündü, Frank da bunu hatırlamıştı.

"Heeyooo!" Jim çalışma masasına gitti, kaseti alete sokup eğlenmeye hazırlandı. Frank onu durdurdu.

"Akşam yemeği zili çalıyor. Sonra dinleriz."

Jim isteksizce ona uydu, ama geri geldiğinde bütün akşam boyunca, Frank çalışmaları için ısrar edene kadar birçok kez kaseti çaldı. Işıklar sönmeden az önce bir daha dinlediler.

Yatakhane koridoru on beş dakika kadar karanlık ve sessizdi ta ki *¿Quién Es La Señorita?* tekrar başlayana kadar. Sesi duyan Frank ayağa fırladı. "Ne oluyor yahu? Jim – şimdi çalmasana!"

"Ben çalmıyorum," diye itiraz etti Jim. "Willis olmalı. Bu Willis'tir."

"İyi o zaman sustur onu. Boğ onu. Kafasına yastık bastır."

Jim ışığı açtı. "Willis oğlum – hey Willis! Kes şu gürültüyü." Willis büyük ihtimalle onu duymuyordu bile. Döşemenin ortasında dikilmiş, göz çıkıntılarıyla tempo tutup, büyük bir enerjiyle gösterisini sürdürüyordu. Marimbalar ve koroyla tamamlanan icrası mükemmeldi.

Jim onu yakaladı. "Willis! Sus dostum."

Willis çalmaya devam etti.

Kapı şiddetle açıldı ve Okul Müdürü Howe göründü. "Tam düşündüğüm gibi," dedi zafer kazanmışçasına, "diğer insanların rahatına ve haklarına saygı yok. O aleti kapatın. Ve kendinizi önünüzdeki ay için odanızda hapis sayın."

Willis çalmaya devam etti. Jim gövdesiyle onu saklamaya çalıştı. "Emrimi duymadınız mı?" diye ısrar etti Howe. "Müziği kapatmanızı söyledim. Çalışma masasına doğru yürüdü ve aletin düğmesini çevirdi. Zaten kapalı olduğundan bütün başardığı tırnağını kırmak oldu. Bir okul müdürüne yakışmayacak bir küfür savurdu ama sonra parmağını ağzına soktu. Willis üçüncü nakarata geçmişti.

Howe etrafına bakınarak. "Bu şeyin bağlantısını nasıl kurdunuz?" diye tersledi. Cevap alamayınca Jim'e yaklaştı ve "Ne saklıyorsun?" diye sordu. Jim'i kenara itti ve inanmayan göz-

lerle Willis'e baktı. "Bu da nedir?"

Jim sesini duyulabilecek kadar yükseltip "Şey, o Willis," diye cevapladı.

Howe tamamen salak değildi, yavaş yavaş, duyduğu müziğin önünde duran tuhaf görünüşlü, kürklü küreden geldiğini anladı.

"Peki, bu Willis nedir, sorabilir miyim?"

"Şey, o bir... bir zıplak. Bir çeşit Marslı." Willis tam o anda parçayı bitirdi; akıcı konralto bir sesle *buenas noches* diyerek sustu – o an için.

"Bir zıplak mı? Daha önce hiç duymadım."

"Şey, kolonistler arasında bile pek gören çıkmaz. Nadir bulunurlar."

"Yeteri kadar nadir değil. Sanırım bir çeşit Mars papağanı."

"Oh hayır!"

"O da ne demek?"

"Onun papağanla bir ilgisi yok. Konuşur, düşünür – o benim arkadaşım."

Howe şaşkınlığını atlatıp ziyaret nedenini hatırladı. "Bunlar konunun dışında. Benim hayvanlar hakkındaki emrimi gördün."

"Evet, ama Willis hayvan değil ki."

"Peki o zaman ne?"

"O hayvan olamaz. Hayvanlar maldır. Willis mal değil... Şey – o Willis işte."

Willis, tangonun son çalmışından sonra ilk duyduklarıyla devam etmek için tam bu anı seçti: Jim'in sesiyle "Neyse, bu müziği dinlediğimde o Howe denen herifi unutabiliyorum," dedi.

Frank'in sesiyle devam etti: "Sen ona haddini bildirdiğinde keşke benim de seni destekleyecek cesaretim olsaydı, Jim. Hem biliyor musun? Sanırım Howe deli, gerçekten deli. İddiaya girerim ki çocukken korkağın biriydi ve bu da içini hâlâ yiyip bitiriyor."

Howe'un rengi beyaza döndü. Frank'in amatör psikanalizi

tam hedeften vurmuştu. Vurmak ister gibi elini kaldırdı, sonra da indirdi, neye vuracağından emin olamamıştı. Willis çabucak bütün çıkıntılarını çekip dümdüz bir topa dönüştü.

Howe konuşabilecek kadar sakinleştiğinde "Bence bu bir hayvan," dedi vahşice. Willis'i kapıp kapıya yöneldi.

Jim arkasından gözlerini dikti. "Hey! Bay Howe – Willis'i alamazsınız!"

Okul Müdürü döndü. "Ya, alamam öyle mi? Yatağına dön. Sabaha beni ofisimde gör."

"Eğer Willis'i incitirseniz, ben... ben..."

"Ne yaparsın?" Bir an durdu. "Kıymetli hayvanın incitilmeyecek. Şimdi seni pataklamadan yatağına geri dön." Arkasını döndü ve emrinin yerine getirilip getirilmediğini görmek için bile durmadan çekip gitti.

Jim açık kapıya bakakalmıştı, yaşlar çenesinden yerlere akıyor, kızgınlık hıçkırıkları ve sinirden titriyordu. Frank yanına gelip elini omuzuna koydu. "Jim. Jim bu kadar yaygara yapma. Duydun. Willis'i incitmeyeceğine söz verdi. Haydi yatağa şimdi, bu işi sabah çözümlersin. En kötüsü Willis'i eve gönderirsin."

Jim omuzundaki eli itti.

Frank devam etti. "Seni öfkelendirmesine izin verme, dostum; eğer seni kızdırırsa, sen de salakça bir şey yaparsın, o zaman da haklı duruma geçer."

"Ben kızgınım zaten."

"Biliyorum, bunun için de seni suçlamıyorum. Fakat bunu atlatıp kafanı kullanman lazım. Sana tuzak kuruyor – gördün. Her ne derse desin, her ne yaparsa yapsın sakin olup ondan daha uyanık olman lazım – yoksa seni suçlu duruma düşürür."

"Sanırım haklısın."

"Haklı olduğumu biliyorum. Dok da böyle söylerdi. Şimdi yat artık."

Her ikisi de o akşam yeteri kadar uyuyamadılar. Sabaha karşı Jim bir kâbus gördü. Howe, küre halinde kapanmış bir Marslı'ydı; Jim bunun yanlış olduğunu bile bile onu açmaya

çalışıyordu.

Kahvaltı zamanı ilan tahtasında yepyeni bir haber asılıydı. Şöyle yazıyordu:

ÖNEMLİ UYARI

Bundan böyle bütün kişisel silahlar her zaman silahlıkta saklanacaktır. Artık öğrenciler arasından silah emanet görevlisi seçilmeyecektir; silahlara Okul Müdürü tarafından sadece öğrencinin okul ve çevre yerleşim merkezi sınırlarını terk etmesi durumunda çıkış izni verilecektir. Mars hayvanlarından görünür bir tehlike olmayan yerlerde silah taşımak yasaklanmıştır.

imza
M. Howe, Okul Müdürü

Jim ve Frank beraber okudular. "Anlayamadım," dedi Jim. "Niye başına böyle bir bela alıyor? Özellikle de çoğumuzun lisansı varken?" Bütün öğrenciler genellikle silahlarını silahlıkta saklarlardı, ama silah sorumlusu olan öğrenci sadece lisansı olmayanların silahlarını takip ederdi.

Frank ilanı inceledi. "Ne düşünüyorum biliyor musun?"

"Hayır, neymiş?"

"Sanırım, senden kişisel olarak korkuyor."

"Benden mi? Niçin?"

"Dün akşam olanlardan dolayı. Gözlerinde ölüm vardı, o da gördü bunu. Sanırım senin silahını almak istiyor. Geri kalanların silahlarını umursayacağını sanmıyorum."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun? Hım... belki silahlarımızın şu anda yanımızda olması iyi bir şey."

"Soru şu: Bu konuda ne yapacağız?"

Jim düşündü. "Silahımı bırakmayacağım. Babam da bunu istemezdi. Bundan eminim. Her halükârda lisanslıyım ve vermem gerekmez. Ben diplomalı bir nişancıyım. Psikolojik testi geçtim ve and içtim. En az onun kadar silah taşımaya hakkım var."

"Tamam, seninle beraberim. Fakat bu sabah onu görmeye gitmeden önce bir şey ayarlamalıyız."

Kahvaltıda ampul yandı – Smythe adındaki öğrenci. Frank kısık sesle konuyu anlattı; kahvaltıdan sonra Smythe'ı çağırdılar ve onu odalarına götürdüler. "Bak Smitty," dedi Jim, "sen çok yönü olan bir insansın değil mi?"

"Hımm... olabilir. Ne var?"

"Bu sabahki uyarıyı gördün değil mi?"

"Tabii ki. Görmeyen var mı? Herkes şikâyet edip duruyor."

"Silahından vazgeçecek misin?"

"Benim silahım çoktandır silahlıkta duruyor. Burada silaha ne için ihtiyacım olsun ki? Benim aklım var."

"Bu durumda sen silah kontrolü için çağrılmayacaksın. Şimdi düşün ki sana emanet olarak iki paket verildi. Onları açmak istemiyorsun ve içlerinde ne olduğunu da bilmek istemiyorsun. İstenildiğinde anında geri verebileceğin gerçekten emin bir yer bulabilir misin?"

"Sanırım bu şeylerden – paketlerden başka hiç kimseye bahsetmemi de istemezsiniz?"

"Evet. Hiç kimseye."

"Hımm... bu çeşit bir hizmet pahalıya gelir."

"Ne kadar pahalı?"

"Şey, şimdi... haftada iki krediden aşağı bu işi yapmaya gücüm yetmez."

"Bu çok fazla," diye Frank araya girdi.

"Şey – siz benim arkadaşımsınız. Size senenin geri kalanı için düz bir hesap yapayım: sekiz kredi."

"Çok fazla."

"Öyleyse altı kredi – daha fazla inmem. Riskin karşılığını ödemek zorundasınız."

"Anlaştık," dedi Jim, Frank pazarlığı daha fazla uzatmadan.

Jim Okul Müdürü'nün odasına gitmeden, Smythe, elinde bir torbayla uzaklaştı.

5
Bazılarının Kulağı Deliktir

Okul Müdürü Howe, Jim'i kabul etmeden otuz dakika bekletti. Sonunda içeri girmesine izin verdiğinde, Jim Howe'un halinden oldukça memnun olduğunu gördü. Howe bir göz gezdirip, "Evet? Beni görmek istemişsin?"

"Siz bana sizi görmemi söylediniz, efendim."

"Ben mi dedim? Görelim bakalım, adın ne senin?"

Adımı gayet iyi biliyor, diye söylendi Jim kendi kendine; *sinirlendirmeye çalışıyor beni*. Frank'in temkinli olma, kendini kaybetmeme uyarısını hatırladı. "James Marlowe, efendim," diye cevapladı.

"Ooo, evet. Şimdi, Marlowe, beni bir şey hakkında mı görmek istemiştin?"

"Siz bana sizi görmemi söylediniz. Willis hakkında."

"Willis mi? Haa evet, şu Marslı yuvarlakkafa." Howe dudaklarıyla gülümsedi. "Enteresan bir bilimsel örnek."

Howe başka bir şey eklemedi. Sessizlik oldukça uzayınca Jim, Okul Müdürü'nün onu herhangi bir harekete zorlamayı tasarladığını anlamaya başladı. Jim çoktan Willis'i okulda daha fazla tutmanın imkânsızlığı fikrine teslim olmuştu. "Onu almaya geldim," dedi. "Onu şehre götürüp eve yollanmasını ayarlayacağım."

Howe daha fazla gülümsedi. "Ya öyle mi? Peki söyle bana, önümüzdeki otuz gün okulu terk etmen yasaklanmışsa, bunu nasıl yapacaksın?"

Frank hâlâ onu uyarıyor, Jim de neredeyse onu duyuyordu. Cevapladı. "Peki efendim, bunu benim için yapacak birisini bulurum – bugün. Şimdi, lütfen, Willis'i alabilir miyim?"

Howe arkasına yaslanıp, ellerini karnında kavuşturdu. "En enteresan noktaya geldin, Marlowe. Dün akşam bu yaratığın hayvan olmadığını söyledin."

Jim şaşırdı. "Evet?"

"Bunun üzerinde oldukça durmuştun. Onun senin malın değil arkadaşın olduğunu söyledin. Bu doğru değil mi?"

Jim duraksadı. Bir tuzak hazırlandığını hissediyordu ama ne çeşit bir tuzak olduğundan emin değildi. "Söylemişsem ne olmuş?"

"Bunu söyledin mi yoksa söylemedin mi? Cevap ver bana!"

"Şey, evet."

Howe öne eğildi. "Bu durumda nasıl olur da burada yaratığı sana vermem için talepte bulunuyorsun? Onun üzerinde hiçbir hakkın yok."

"Ama... ama." Jim durdu, ne diyeceğini şaşırdı. Kelimelerle oyuna gelmişti, kaygan kelimelerle; nasıl cevaplayacağını bilemiyordu. "Bunu yapamazsınız!" diye ağzından kaçırdı. "Siz de ona sahip değilsiniz! Onu hapsetmeye hakkınız yok!"

Howe dikkatlice parmak uçlarını birleştirdi. "Bu karar verilmesi gereken bir konu. Sen onun üstündeki haklarından vazgeçince, o yaratık bir mal olduğundan, bu durumda okul sınırları içinde bulunduğundan okul adına, ona bir bilimsel örnek olarak el koyabilirim."

"Ama... Bunu yapamazsınız, bu haksızlık! Eğer o birisine aitse, o bana aittir! Hakkınız yok..."

"Sus!" Jim sustu; Howe daha da yavaşça devam etti. "Ne yapıp yapamayacağımı bana söyleme. Burada senin *in loco parentis*'in olduğumu unutma. Sahip olduğun bütün haklardan ben sorumluyum, aynı baban gibiyim. Bu yaratığın durumuyla ilgileniyorum, öğleden sonra Genel Temsilci'yi göreceğim. Zamanı gelince sonuç sana bildirilecek."

"Geçici veli" anlamına gelen Latince ifade amacına ulaşıp Jim'i şaşırttı; fakat Howe'un ifadesindeki bir noktayı yakaladı ve üstüne atıldı. "Babama anlatacağım. Yanına bırakmayacağım bunu!"

"Tehdit ha?" Howe acı acı gülümsedi. "Haberleşme kulübesinin anahtarını istemeye kalkma bile; öğrencilere her burunlarını silmelerini söylediğimde ailelerine telefon etmelerine izin veremem. Babana mektup yolla – ama yollamadan

önce bana haber ver." Ayağa kalktı. "Hepsi bu kadar. Gidebilirsin."

Frank bekliyordu. "Etrafta hiç kan görmüyorum!" Jim'e bakıp "Nasıl gitti?" diye sordu.

"Nalet herif!"

"Kötü mü?"

"Willis'i almama izin vermedi, Frank"

"Onu sizin eve mi yollattıracak? Fakat bunu zaten bekliyordun."

"Hayır, öyle değil. Onu almama hiç izin vermiyor. Bir yığın kelime oyunu yaptı. Hepsinden çıkan sonuç, onu geri vermeyecek olması." Jim ağlayacakmış gibi görünüyordu. "Zavallı Willis'çiğim – onun ne kadar ürkek olduğunu biliyorsun. Frank ne yapacağım?"

"Anlayamadım," diye Frank yavaşça cevapladı. "Willis'e sahip çıkamaz ki. Willis sana ait."

"Sana bir yığın kelime oyunu yaptığını söyledim – ama belli ki niyeti bu. Onu nasıl geri alacağım? Frank, onu hemen geri almalıyım."

Frank cevap vermedi, Jim kederli kederli etrafa bakındı ve ilk defa odanın farkına vardı. "Burada ne oldu?" diye sordu. "Sanki burayı yıkmaya çalışmışsın gibi görünüyor."

"A, o mu? Sana söyleyecektim. Sen gittiğinde Howie'nin birkaç yardakçısı gelip etrafı aradı."

"Ne?"

"Tabancalarımızı bulmaya çalıştılar. Ben de salak rolü oynadım."

"Demek öyle yaptılar, tamam." Jim kafayı takmış göründü. "Gidip Smythe'ı bulmam lazım." Kapıya doğru ilerledi.

"Hey bekle... Smitty'yi niçin bulmak istiyorsun?"

Jim geri baktığında yüzü çok yaşlanmıştı. "Silahımı almaya gidiyorum, sonra gidip Willis'i alacağım."

"Jim! Sen delirmişsin!"

Jim cevap vermeden kapıya doğru yürümeye devam etti.

Frank ayağını uzatıp çelme taktı, Jim yere düşünce de sırtına atladı, sağ kolunu yakalayıp arkasına kıvırdı. "Şimdi böy-

le kal biraz," dedi Jim'e, "sakinleşene kadar."

"Bırak beni."

"Aklın başına geldi mi?"

Cevap yoktu. "Tamam," diye devam etti Frank. "İstediğin kadar burada oturabilirim. Sakinleşince bana haber ver." Jim kurtulmak için debelenince, Frank bağırıp gevşeyene kadar kolunu kıvırdı.

"Hah, böyle daha iyi," dedi Frank. "Şimdi, beni dinle; sen iyi bir adamsın, Jim, fakat çabuk kızıyorsun. Diyelim silahını aldın ve diyelim yaşlı Howie'yi korkutup Willis'in yerini söyletmeyi becerdin. Onu ne kadar elinde tutacaksın? Ne kadar biliyor musun? Howie'nin Şirket polisini aramasına kadar. Sonra da seni hapsedip Willis'i tekrar senden alacaklar. Ve Willis'i bir daha hiç göremeyeceksin, bu arada sizinkilere vereceğin dert ve üzüntüden hiç bahsetmiyorum."

Konuşmayı hatırı sayılır bir sessizlik takip etti. Sonunda Jim, "Tamam, bırak kalkayım," dedi.

"Silahınla sağa sola saldırma fikrinden vazgeçtin mi?"

"Tabii."

"Onurun, lisanslı silah taşıyıcıları andı ve bütün o tip şeyler üzerine yemin eder misin?"

"Evet, söz veriyorum."

Frank ayağa kalkmasına izin verip üstünü silkeledi. Jim kolunu oğuşturdu ve "O kadar çok kıvırman gerekmiyordu," dedi.

"Şikâyet edene de bak; bana teşekkür etmen lazım. Şimdi defterini kap; kimya laboratuvarına geç kalacağız."

"Ben gitmiyorum."

"Salaklaşma Jim. Sadece müdüre kızdın diye dersleri kaçırıp sınıfta kalmanın âlemi yok."

"Düşündüğüm o değil. Ben gidiyorum Frank. Bu okulda kalmak istemiyorum."

"Ne? Aceleci olma Jim. Ne hissettiğini biliyorum fakat başka okul yok bu gezegende. Sizinkiler okul için seni Dünya'ya yollama masraflarını karşılayamazlar."

"O zaman okumam ben de. Burada kalamam. Willis'i geri

alacak bir yol bulana kadar buralara takılıp sonra da eve gideceğim."

"Şey..." Frank kafasını kaşımak için durdu. "Bu senin sorunun. Fakat... kimya laboratuvarına gelmen lazım. Sana zararı olmaz, zaten şu anda da gitmeye kalkmıyorsun."

"Hayır."

Frank kaygılı görünüyordu. "Ben geri gelene kadar burada kalıp aceleyle herhangi bir şey yapmamaya söz verir misin?"

"Bu seni niye ilgilendiriyor?"

"Bana söz ver Jim, yoksa ben de laboratuvarı kıracağım."

"Peki tamam, tamam! Sen git."

"İyi öyleyse!" diyen Frank koşarak gitti.

Frank döndüğünde Jim'i ranzada yatar buldu. "Uyuyor musun?"

"Hayır."

"Ne yapacağını hesapladın mı?"

"Hayır."

"İstediğin bir şey var mı?"

"Hayır."

"Sohbetin muhteşem," diye yorum yapan Frank çalışma masasına oturdu.

"Özür dilerim." Günün geri kalanında Howe'la ilgili bir şey konuşulmadı. Frank, Willis'i geri almak için fırsat beklerken üzerine dikkat çekmemesi için, Jim'i ertesi günden itibaren derslere girmeye ikna etti.

Salı da Howe'dan bahsedilmeden geçti. Salı gecesi ışıkların sönüşünden çok sonra Frank aniden uyandı. Odada kımıldayan birisi vardı. "Jim," diye yavaşça seslendi.

Ölüm sessizliğinin arkasından Frank yavaşça uzanıp ışığı açtı. Jim kapının kenarında duruyordu. "Jim," diye söylendi Frank, "niçin bana cevap vermedin? Beni korkudan öldürmeye mi çalışıyordun?"

"Özür dilerim."

"Ne oluyor? Niye yatağında değilsin?"

"Boş ver. Uyumana devam et."

Frank yataktan kalktı. "Hayır! Yüzünde o vahşi ifade var-

ken olmaz. Şimdi gel babana anlat bakayım."

Jim eliyle onu itti. "Buna karışmanı istemem. Yatağına geri dön."

"Gücün yetiyorsa yatır bakalım. Salaklığı bırak ve planının ne olduğunu anlat?"

Jim isteksizce cevapladı. Müdür Howe Willis'i kendi ofisinde bir yere kilitlemiş gibi görünüyordu. Jim içeri girip Willis'i kurtarmaya kalkmayı planlamıştı. "Şimdi yatağına geri dön," diye konuşmasını bitirdi. "Eğer seni sorgularlarsa, hiçbir şey bilmiyorsun; bütün gece uyudun."

"Seni tek başına mı bırakacağım? Yakışık almaz. Her halükârda sana erkete duracak birisi lazım," diyerek dolabın içini karıştırmaya başladı.

"Yardım istemiyorum. Ne arıyorsun?"

"Laboratuvar eldivenlerimi," diye cevapladı Frank. "İstesen de istemesen de yardım edeceğim sana, sakar herif. Yakalanmanı istemiyorum."

"Eldivenleri niçin istiyorsun?"

"Parmak izi diye bir şey duydun mu?"

"Tabii ama kimin yaptığını bilecektir – umurumda da değil zaten; o sırada gitmiş olacağım."

"Şüphesiz bilecek, fakat belki de ispat edemez. Al şunları giy." Jim eldivenleri ve dolayısıyla Frank'in bu maceradaki yardımını da kabul etmiş oldu.

Mars'ta evlere hırsız girmediğinden kilitler olağandışı aletlerdi. Tıpkı gece bekçileri gibi; insan gücü milyonlarca mil mesafeden sadece bir çocuk okulunun sessiz koridorlarını beklemede kullanılmak için getirilmedi. Frank ve Jim'in ofise giderken karşılaşabilecekleri tek tehlike tuvalete koşturan sıkışmış çocuklardı.

Olabildiği kadar sessiz hareket ediyor, her koridora sapmadan önce köşesinden kolaçan ediyorlardı. Birkaç dakika sonra görünmeden –öyle umuyorlardı– ofisin dış kapısına geldiler. Jim kapıyı yokladı; kilitliydi. "Bunu niçin kilitlerler ki?" diye fısıldadı.

"Senin ve benim gibi heriflere karşı," dedi Frank. "Köşeye

gidip gözünü açık tut." Kapı mandalına bıçağıyla saldırdı.

"Tamam." Jim köşeye kadar gidip, etrafı gözlemeye başladı. Beş dakika sonra Frank onu ıslıkla çağırınca geri döndü. "Ne oldu?"

"Olan bir şey yok. Hadi gel." Frank dış kapıyı açtı.

Parmak uçlarında dış ofisi, kayıt masasını ve tepeleme yığılmış dosya makaralarını geçip "Marquis Howe – OKUL MÜDÜRÜ – Özel" yazılı iç kapıya geldiler.

Kapının üzerindeki harfler yeniydi, kilit de. Kilit açılabilecek ya da bıçakla sökülebilecek kadar göstermelik değildi; titanyum ve çelik karışımı bir tipti; bir binadan çok bir kasaya uygun görünüyordu.

"Ne dersin açabilir misin?" diye merakla sordu Jim.

Frank hafifçe bir ıslık çaldı. "Aptal olma. Parti bitti Jim. Bakalım yakalanmadan yataklarımıza geri dönebilecek miyiz?"

"Belki kapıyı menteşelerinden sökebiliriz."

"Ters tarafa açılıyor. Bunun yerine duvarda bir delik açmayı denerim." Kenara geçip yere uzandı ve duvara bıçağıyla işaret koymaya çalıştı.

Jim her şeye tekrar baktı. Koridordan bulundukları odaya, oradan da müdürün ofisinin duvarına geçen bir havalandırma deliği vardı. Delik omuzları kadar genişti, eğer ızgarayı tutan vidaları açabilirse...

Hayır, ona ulaşamazdı bile; etrafta merdiven olarak kullanılacak bir şey de yoktu. Bulduğu dosya dolapları döşemeye çakılıydı.

Kapının altında iç ofisi havalandırmak için yapılmış küçük bir ızgara vardı. Yerinden kımıldatılamazdı, zaten delik de kimsenin sığamayacağı kadar dardı; gene de yere yatıp içeri bakmaya çalıştı. Hiçbir şey göremedi; oda karanlıktı.

Ellerini deliğin etrafına kapatıp içeri seslendi. "Willis! Hey, Willis! Willis oğlum..."

Frank yanına gelip aceleyle, "Kes şunu. Bizi yakalatmaya mı çalışıyorsun?" dedi.

"Şışt!" Jim kulağını ızgaraya dayadı.

Her ikisi de boğuk sesle verilen yanıtı duydular: "Jim oğlum! Jim!"

Jim cevapladı. "Willis! Buraya gel, Willis!" Sonra dinledi. "Orada," dedi Frank'e. "Bir şeyin içine kapatılmış."

"Belli," diye onayladı Frank. "Şimdi birileri gelmeden sesini kesecek misin?"

"Onu dışarı çıkarmalıyız. Duvar nasıl gidiyor?"

"İyi değil. Plastiğin içinde kalın telden bir kafes var."

"Onu dışarı çıkartmamız lazım. Ne yapacağız?"

"Hiçbir şey yapamayız," dedi Frank. "Ne yapacağımızı şaşırdık. Yatağa geri dönelim."

"İstersen sen yatağa geri dönebilirsin. Ben burada kalıp onu dışarı çıkaracağım."

"Senin sorunun ne biliyor musun Jim? Yenilgiyi kabullenmesini bilmiyorsun. Hadi yürü!"

"Hayır; şşşt! Bir şey duyuyor musun?"

Frank dinledi. "Evet duyuyorum. Nedir o?"

İç ofisten bir kazma sesi geliyordu. "Willis dışarı çıkmaya çalışıyor," dedi Jim.

"Çıkamaz. Hadi gidelim."

"Hayır." Jim ızgaradan dinlemeye devam etti. Frank sabırsızca bekliyordu; macera ruhu çoktan uçup gitmişti. Bir yandan Jim'i bırakmak istemiyor, bir yandan da yakalanmadan odalarına geri dönmek için sabırsızlanıyordu. Kazma sesi devam etti.

Bir müddet sonra ses durdu. Yumuşak bir yere düşme sesi duyuldu; sanki yumuşak ve ağır bir şey yarım metreden yere düşmüş gibi. Sonra da, zor duyulan hafif bir koşuşturma sesi geldi.

"Jim? Jim oğlum?"

"Willis!" diye bağırdı Jim. Zıplağın sesi tam ızgaranın önünden geliyordu.

"Jim oğlum, Willis'i eve götür."

"Evet, evet! Orada kal Willis; Jim Willis'i dışarı çıkarmak için bir yol bulacak."

"Willis dışarı çıkar," diye kesinlikle belirtti zıplak.

"Frank," dedi Jim aceleyle. "Eğer manivela gibi bir şey bulursak, bu ızgaraya çerçevesinden sökerim. Sanırım Willis içinden sıkışarak geçebilir."

"Öyle bir şey yok. Bıçaklarımız dışında hiçbir şeyimiz yok."

"Düşün dostum, düşün! Odamızda herhangi bir şey var mı, herhangi bir şey?"

"Bildiğim kadarıyla yok." Kazma sesi yeniden başladı. Frank "Willis ne yapıyor?" diye sordu.

"Sanırım kapıyı açmaya çalışıyor. Bir yol bulup kapıyı açmalıyız ona. Seni omuzlarımda yukarı kaldıracağım; sen de hava borusunun etrafındaki kelepçeyi çıkarmaya çalış."

Frank durumu tekrar inceledi. "İşe yaramaz. Boruyu söksek bile duvarın öbür tarafında bir ızgara vardır."

"Nereden biliyorsun?"

"Her zaman öyle yapılır."

Jim sustu. Frank kesinlikle haklıydı ve o da bunu biliyordu. Kazma sesi devam ediyordu. Frank dizleri üzerine çöktü ve kafasını ızgaraya yaklaştırarak dinledi.

"Sakin ol," dedi bir dakika sonra Jim'e. "Galiba Willis bu işi kendi kendine beceriyor."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yanlış duymuyorsam bu bir kesme sesi."

"Ne! Willis kapıyı kesemez. Onu evde kaç kez kilitlemiştim."

"Belli olmaz. Belki de dışarı çıkmayı o kadar istemiyordu." Kazma sesi artık çok belirgindi.

Birkaç dakika sonra ızgaranın etrafında düzgün, yuvarlak bir daire izi görünmeye başladı; sonra da kapının izin içinde kalan parçası onlara doğru düştü. Aynı anda Willis delikte göründü. Yuvarlak gövdesinden çıkmış iki-üç santim eninde yirmi santim uzunluğunda pençeli bir kolu vardı. "Bu da ne?" diye sordu Frank.

"Ne bileyim Allahaşkına. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamıştı."

Tuhaf kol içeri çekildi ve gövdenin içinde kayboldu; sonra

da kürk, orada hiçbir şey olmamışçasına o noktayı örttü. Willis gövdesini küre şeklinden kavun şekline soktu. Delikten sızdı ve "Willis dışarıda," diye gururla anons etti.

Jim Willis'i kaldırdı ve kollarına aldı. "Willis! Willis, dostum."

Zıplak kollarının arasına büzüldü. "Jim oğlum kayıp," dedi suçlarcasına. "Jim uzaklara gitti."

"Evet, fakat bir daha asla olmayacak. Willis Jim'le kalacak."

"Willis kalacak. İyi."

Jim yanağını ufaklığın kürküne yasladı. Frank boğazını temizleyip, "Deliğimize geri dönmek iyi bir fikir olabilir," dedi.

"Şüphesiz." Hızla ve göründüğü kadarıyla kimsenin dikkatini çekmeden odalarına geri döndüler. Jim Willis'i yatağa alıp, etrafa bakındı. "Acaba şimdi yanıma ne alsam? Smitty'yi bulup silahımı geri almalıyım."

"Dur," dedi Frank. "O kadar acele etme. Aslında gitmen şart değil."

"Ne?"

"Diğer kilide zarar vermedim; Howe'un özel kilidine hiç dokunmadık. Willis'in kaçışını gösterecek tek şey içinden insan geçemeyecek bir delik – ve büyük ihtimalle Howe'un masasındaki başka bir delik. Hiçbir şeyi ispat edemez. Willis'i geri yollamanın bir yolunu bulursun, ondan sonra da oturup bekleriz."

Jim kafasını salladı. "Ben gidiyorum. İş Willis'le bitmiyor ki. Üstüne para versen de Howe tarafından idare edilen bir okulda beni tutamazsın."

"Niye acele ediyorsun Jim?"

"Acele etmiyorum. Kaldığın için de seni suçlamıyorum; önümüzdeki sene roket pilot adayı sınavını kazanıp gidebilirsin. Ama sınavda çakarsan iddiaya girerim ki mezun olana kadar burada çakılı kalamazsın."

"Hayır, kalmam herhalde. Howe seni durdurmadan nasıl kaçacağını hesapladın mı? Gün ışımadan gitmeye kalkmazsın değil mi; çok soğuk olur."

"Gün ışıyana kadar bekleyip yürüyerek çıkıp gideceğim."

"Yapman gereken," dedi Frank kuru kuru, "tüymek. Gizlice sıvışmak. Sanırım bu iş ayarlanana kadar seni gizleyecek bir yol bulmalıyız. Akşama kadar beklesek daha iyi. Akşam..."

Jim tam Frank'e niye akşamı bekleyeceklerini soracaktı ki, Willis son iki kelimeyi tekrar etti. Önce bunları Frank'in sesiyle taklit etti, sonra da yaşlı bir adamın hoşa giden, tok sesiyle söyledi. "İyi akşamlar!"

"Kapa çeneni Willis."

Willis tekrarladı, "İyi akşamlar, Mark. Otur evladım. Seni gördüğüme sevindim."

"Bu sesi duymuştum daha önce," dedi Frank; sesinde şaşkınlık vardı.

"Teşekkürler, Sayın Temsilci. Nasılsınız efendim?" Willis Okul Müdürü Howe'un dikkatli, tanınması kolay ses tonuyla devam etti.

"Evet, evet," dedi Frank. "Haberlerde duymuştum; bu Becher, Yerleşim Genel Temsilcisi."

"Şışt..." dedi Jim, "dinlemek istiyorum." Willis o hoşa giden sesle devam etti.

"Fena değil, yaşlı bir adam için hiç de fena değil."

"Amaaan, Sayın Temsilci, siz yaşlı değilsiniz..." tekrar Howe'un sesi.

"Kibarlığından söylüyorsun, evladım." Willis devam etti. "Çantada ne var? Kaçak mal mı?"

Willis, Howe'un dalkavuk gülüşünü taklit etti. "Hemen, hemen. Sadece bilimsel bir örnek; oldukça enteresan tuhaf bir şey, öğrencilerin birinindi; el koydum."

Ufak bir ara oldu sonra da hoş ses, "Vay canına! Mark, bu yaratığı nereden buldun?"

"Söyledim ya efendim," diye Howe'un sesi geldi. "Öğrencilerin birinden almak zorunda kaldım."

"Evet, evet... ama aldığın şeyin ne olduğunu biliyor musun?"

"Şüphesiz, efendim, araştırdım. *Areocephalopsittacus Bron..*"

"Bırak şimdi bu bilgiçce lafları, Mark. Bu bir yuvarlakkafa, bir Marslı yuvarlakkafa. Önemli olan bu değil. Onu bir öğrenciden aldığını söylemiştin; ne dersin ondan satın alabilir misin?" diye hevesle devam etti ses.

Howe'un sesi yavaşça cevap verdi. "Sanırım zor, efendim. Kesinlikle eminim, satmak istemeyecektir." Bir an tereddüt edip devam etti. "Bu yaratık önemli mi?"

"Önemli mi? Bu 'önemli'yle ne kastettiğine bağlı," diye cevap verdi Yerleşim Genel Temsilcisi. "Ne dersin, altmış bin kredi önemli mi? Ya da yetmiş bin? Eminim ki Londra Hayvanat Bahçesi nakliye masraflarının dışında böyle bir para ödeyecektir."

"Sahi mi?"

"Sahi. Londralı bir komisyoncudan aldığım elli bin kredilik bir sipariş var. Ona hâlâ bir tane bulamadım. Eminim fiyat artırılabilir."

"Yaa?" Howe ihtiyatla kabul etti. "Bu Şirket için iyi bir şey olur, değil mi?"

Kısa bir sessizlik oldu sonra da içten bir kahkaha duyuldu. "Mark, evladım, sen insanı öldürürsün! Şimdi buraya bak, sen okulu yönetmek için işe alındın değil mi?"

"Evet."

"Ve ben de Şirket'in çıkarlarını korumak için işe alındım, değil mi? Her gün işimizi yapıp hak ettiğimizi kazanıyoruz; bu, her gün bize, kendimize ait on sekiz saat kalıyor demektir. Senin bilimsel örnek bulmak için anlaşman var mı?"

"Hayır."

"Benim de yok. Beni anladın mı?"

"Sanırım anladım."

"Anladığından eminim. Her şeyden önce, amcanı oldukça iyi tanırım, eminim ki hayatın gerçeklerini açıklamadan yeğenini buraya göndermezdi. O bu işlerden çok iyi anlar, seni temin edebilirim. Mesele şu ki evladım, eğer gözlerini ve kulaklarını açık tutan akıllı bir adamsan, burası sınırsız fırsatlarla dolu bir yer. Rüşvete bile gerek yok, anladın mı?" Willis durdu.

Jim bir şey söylemeye kalkıyordu ki, Frank "Kes sesini!" dedi. "Hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum."

Temsilcinin sesi devam etti. "Kesinlikle kanunsuz bir şey yok. Yasal iş imkânları mevkiimizin bize sağladığı özel bir hak. Şimdi şu çocuğa gelelim. Onu satmaya nasıl ikna ederiz? Ona fazla para teklif edemem, yoksa şüphelenebilir. Bunu istemeyiz."

Howe yavaşça cevapladı. "Satmayacağından eminim, Sayın Temsilci; ama başka bir yol olasılığı var."

"Eee? Anlayamadım."

Çocuklar Howe'un Willis'in mülkiyeti teorisini açıklamasını dinlediler. Beecher'ın Howe'u nasıl dirseklediğini göremediler ama kahkahadan boğulmasını duydular. "Hey, bu muhteşem! Mark, mahvettin beni oğlum. Senin yeteneklerin öğretmenlikte harcanıyor, senin temsilci olman lazım."

"Eh," diye cevapladı Howe'un sesi, "Bütün hayatım boyunca okulda öğretmenlik yapacak değilim."

"Yapmayacaksın da. Senin için bir temsilcilik bulacağız. Ne de olsa, göçleri durdurma politikası devreye girdikten sonra okul daha küçük ve önemsiz bir yer olacak."

("Ne diyor bu?" diye fısıldadı Frank – "Sus!" diye yanıtladı Jim.)

"O konudayeni bir haber var mı?" dedi Howe.

"Her an amcandan haber bekliyorum. Bu akşam tekrar uğra evladım; haberlerim olabilir."

Konuşmanın geri kalanında ilgi çekici bir şey yoktu, fakat Willis yine de devam etti. Çocuklar Howe veda edene kadar dinlediler, sonra Willis sustu.

Jim köpürüyordu. "Willis'i hayvanat bahçesine koymak ha! Ne fikir! İnşallah beni giderken yakalar da ona ateş etmek için iyi bir bahanem olur!"

"Sakin ol dostum!" dedi Frank. "Bu göçleri durdurma politikasının ne tür bir iş olduğunu merak ettim şimdi."

"Ben iyi duyamadım. 'Göçleri durdurma' mı dedi?"

" Öyle dediğinden eminim. Saat kaç?"

"Üçe geliyor."

"Yaklaşık üç saatimiz var Jim, Willis'i kandıralım da başka ne öğrenebiliriz görelim bakalım. İçimde bir his bunun önemli olabileceğini söylüyor."

"Tamam." Jim kürklü topu tutup kaldırdı ve "Willis eski dostum, başka ne biliyorsun?" dedi. "Duyduğun her şeyi Jim' e anlat – her şeyi."

Willis sevinçle bu isteğe uydu. Sonraki bir saat boyunca çoğunluğu okulun yönetimiyle ilgili olan birtakım önemsiz diyalogları pürüzsüzce aktardı. Sonunda çocuklar Gaines Becher'ın kaypak sesini duyarak mükâfatlarını aldılar.

"Mark, evladım..."

"Ah... Buyurun Sayın Temsilci. Oturun. Sizi tekrar görmek ne şeref."

"Sevgili amcandan bir haber aldığımı söylemek için uğramıştım. Sana sevgilerini bildiren bir not eklemiş."

"Çok sevindim. Teşekkür ederim, efendim."

"Bir şey değil. Şu kapıyı kapatır mısın." Willis kapının kapanma ses efektini de yaptı. "Şimdi konuşabiliriz. Haber tabii ki, göçleri durdurma politikası hakkında."

"Evet?"

"Yönetim Kurulu'nun amcanın görüşünü kabul ettiğini söylemekten mutluluk duyuyorum. Güney Kolonisi yerinde kalacak. Kalkacak ilk gemi ve bir sonraki gemi Kuzey Kolonisi'ne gidecek. Orada yeni göçmenlerin kuzey kışına hazırlanmaları için yaklaşık on iki aylık bir yazları olacak. Niye kıkırdıyorsun?"

"Önemli bir şey yok, efendim. Öğrencilerden biri, Kelly adlı bir maskara, babasının göçle buraya gelince bana ne yapacağını söylüyordu. Babasının gelmeyeceğini öğrendiğinde yüzünün halini görmeyi sabırsızlıkla bekliyorum."

"Ona bununla ilgili herhangi bir şey söylemeyeceksin," dedi Temsilci sert bir sesle.

"Ne?"

"Bu işin olabilecek en az sürtüşmeyle halledilmesini istiyorum. Kimsenin en son ana kadar hiçbir şey bilmemesi gerekiyor. Mantıklı önlemler alındığında Mars kışının tehlikeleri-

nin fazla önemli olmadığı ispatlanmıştır, ama kolonistler arasında bu politikaya karşı çıkacak öfkeli adamlar var. Planım göçü bazı mazeretlerle iki hafta ertelemek, sonra tekrar ertelemek. Değişikliği ilan ettiğimde ise bir şey yapabilmek için çok geç olacak ve itaat edecekler."

"Zekice!"

"Teşekkür ederim. Bu kolonistleri idare etmenin tek yolu budur, evladım. Onları benim gibi tanıyacak kadar uzun süredir burada değilsin. Onlar sinir hastası bir kalabalık; çoğu Dünya'dayken başarısız olmuşlar ve onlara karşı sert olmazsan talepleriyle seni deli ederler. Sahip oldukları her şeyi Şirket'e borçlu olduklarını anlamaz görünürler. Bu yeni politikayı ele alalım: Eğer kolonistleri kendi yollarını seçmekte serbest bırakırsan, bir yığın zengin keyif düşkünü gibi güneşin peşinden gideceklerdir – masraflar Şirket'ten olmak kaydıyla tabii."

Willis, Howe'un sesine geçti. "Size katılıyorum. Çocuklarından da belli; isyankâr ve itaatsiz bir kalabalık bunlar."

"Uyuşuk bunlar, uyuşuk," diye onayladı öbür ses. "Onlara karşı sert olmalısın. Gitmem gerekiyor. Ha, şu örnek yaratık, emin bir yere koydun mu?"

"Tabii efendim. Şu dolaba kilitledim."

"Hımm... belki benim odama getirmen daha iyi olur."

"Gerekmez efendim," dedi Howe'un sesi. "Kapının üzerindeki kilide dikkat ettiniz mi? Burada emniyette."

Vedalaşmadan sonra Willis sustu.

Frank vahşice kendi kendine söylenmeye başladı.

6
Kaçış

Jim Frank'i omuzundan tutup sarstı. "Kendine gel ve bana yardım et. Geç kalacağım."

Frank yumuşak bir sesle "Charax'ta bir kış geçirmek ister miydi acaba," dedi. "Belki on bir-on iki ay içeride kalmak ister – ya da eksi yüz derecede dışarı çıkar."

"Tabii, tabii," diye onayladı Jim. "Hadi bana yardım et."

Frank aniden döndü ve Jim'in dışarı elbisesini askıdan indirerek ona fırlattı, sonra da kendisininkini alıp çabucak giyinmeye başladı. Jim ona bakıp, "Hey! Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Seninle geliyorum."

"Ne?"

"Birileri annemi aldatıp öldürücü soğuk kışta yaşamaya zorlama planları yaparken burada oturup dersimi çalışacağımı sanmıyorsun değil mi? O benim annem! Kalbi rahatsız, bu onu öldürür." Dönüp dolaptan eşyalarını çıkartmaya başladı. "Hadi kımıldayalım."

Jim duraksadı ve "Tamam Frank," dedi. "Ama planlarına ne oldu? Eğer şimdi okulu terk edersen, asla roket pilotu olamayacaksın."

"Eee, ne olmuş? Bu iş daha önemli."

"Ben tek başıma da herkesi uyarabilirim."

"Konu kapanmıştır, o kadar."

"Tamam! Sadece ne dediğinin farkında mısın, ondan emin olmak istedim. Hadi gidelim." Jim kendi elbisesini giydi, fermuarı kapattı, kayışları sıkıştırıp eşyalarını toplamaya başladı. Willis'i çantaya koyacağı için eşyalarının büyük bir bölümünü atmak zorundaydı.

Willis'i yakaladı. "Bak, dostum," dedi, "eve gidiyoruz. Senin burada, sıcakta yolculuk etmeni istiyorum."

"Willis gezmeye gidiyor?"

"Willis gezmeye gidiyor. Ama senin içeride oturup ben dı-

şarı çıkarana kadar tek kelime bile etmemeni istiyorum. Anladın mı?"

"Willis konuşma yok?"

"Willis konuşma hiç yok, Jim onu dışarı çıkarana kadar."

"Tamam, Jim oğlum." Willis konuyu tekrar düşündü ve ekledi. "Willis müzik çalar?"

"Hayır! Ne bir ses ne bir kelime. Müzik yok. Willis çeneni kapa ve kapalı kalsın."

"Tamam Jim oğlum." Willis inanmış bir tonda cevap verdi ve hemen bir topa dönüştü. Jim onu torbaya atıp fermuarı kapattı.

"Hadi," dedi Frank. "Gidip Smitty'yi bulalım, silahlarımızı alıp yola çıkalım."

"Güneş bir saatten önce doğmaz."

"Bu riski almamız gerekiyor. Söylesene ne kadar paran var?"

"Fazla yok. Niçin sordun?"

"Yol paramız, ahmak."

"Yaa..." Jim diğer meselelerle çok meşgul olduğundan bilet parasını düşünmemişti. Okula geliş parasızdı tabii, fakat bu yolculuk için izin belgeleri yoktu, nakit gerekecekti.

Kaynaklarını birleştirdiler: ikisinden de çıkan bir kişilik bilete bile yetmiyordu. "Ne yapacağız?" diye sordu Jim.

"Smitty'den ayarlayacağız."

"Nasıl?"

"Ayarlarız. Hadi gidelim."

"Buz patenlerini unutma."

Smythe başarılı kişiliğinin bir sonucu olarak tek başına kalıyordu. Onu sarstıklarında hemen uyandı ve "Tamam memur bey, mesele çıkartmadan geliyorum," dedi.

"Smitty," dedi Jim, "biz – biz paketlerimizi istiyoruz."

"Geceleri kapalıyım. Sabah gelin."

"Hemen şimdi almamız gerekiyor."

Smythe yataktan kalktı. "Tabii ki gece hizmeti için fazladan ödemeniz gerekiyor." Ranzasında ayağa kalktı, havalandırma deliğinin ızgarasını kaldırdı, içeri uzandı ve paketlen-

miş silahları dışarı çekti.

Jim ve Frank paketleri yırttılar ve silahları bellerine taktılar. Smythe kalkık kaşlarla onları izledi. Frank "bizim paraya ihtiyacımız var," diye ekledi; ardından miktarı söyledi.

"Niye benden istiyorsunuz?"

"Çünkü sende olduğunu biliyorum."

"Eee? Karşılığında ne alacağım. Tatlı bir gülücük mü?"

"Hayır." Frank sürgülü hesap cetvelini çıkardı, yirmi bir dereceli yuvarlak güzel bir aletti. "Bu ne kadar eder?"

"Hımm – altı kredi."

"Salaklaşma! Babama yirmi beşe patlamıştı."

"Sekiz öyleyse. Ondan fazlaya satamam."

"Emanet olarak on beşe al."

"On, peşin. Emanetçi dükkânı işletmiyoruz burada." Jim'in hesap cetveli daha az bir miktara gitti; sonra saatleri ve diğer parçalar da daha düşük fiyatlara.

En sonunda patenleri dışında satacak bir şeyleri kalmadı; ikisi de patenlerini satma önerisini reddettiler ama hâlâ ihtiyaçları olandan on iki kredi eksikleri vardı.

Smythe biraz tavanı seyrettikten sonra "Eh, iyi müşteriler olduğunuzu gördüğüm için, imza koleksiyonu yaptığımı da ekleyebilirim."

"Ne?"

"İkinizin de imzasını alacağım, borç senedi üzerine, her ay yüzde altı."

"Al," dedi Jim.

İş bitince, gitmek için kalktılar. Smythe "Kristal kürem, siz bayların ortalıktan yok olacağını söylüyor. Ne yolla?"

"Yürüyüp gideceğiz," dedi Jim.

"Hımm... ön kapının geceleri kilitlendiği dikkatinizi çekmemişe benziyor. Dostumuz, akıllı ve tedbirli nasihatçı Bay Howe, sabahları geldiğinde kendisi açıyor."

"Gırgır geçiyorsun!"

"Git kendin gör."

Frank Jim'i kolundan çekti. "Yürü. Eğer gerekirse yıkarız."

"Niye kendinizi zora sokuyorsunuz ki?" diye sordu Smythe. "Mutfaktan çıkın."

"Yani arka kapı kapalı değil mi diyorsun?" diye sordu Frank.

"Yo, o tamamen kilitli."

"O zaman salakça öneriler yapmayı bırak."

"Buna gücenirdim," diye cevap verdi Smythe, "ama kimden geldiğini düşününce... Arka kapı kilitli, ama Howe biraderimizin aklına çöplüğe bir kilit takmak gelmemiş."

"Çöplük," diye patladı Jim.

"Siz bilirsiniz. Sıvışmanın tek yolu."

"Tamam," dedi Frank. "Hadi gidelim, Jim."

"Durun," diye kesti Smythe. "Biri içeriden kapağı diğeri için açabilir, fakat ikinci adama ne olacak? O içeride kalır."

"Ha, anladım." Frank Smythe'a baktı. "Sen açacaksın."

"Bunun için bana ne teklif ediyorsunuz?"

"Allah cezanı versin Smitty, kafanda bir şişe ne dersin? Zaten donumuza kadar her şeyimizi aldın."

Smythe omuz silkti. "Sizi red mi ettim? Her şeyden önce, o yolu size ben önerdim. Tamam onu şirket giderlerine ekleyeceğim – doğruluk, dürüstlük, reklam olsun. Zaten müşterilerimin başının kanunla belaya girmesini istemem."

Çabucak okulun geniş mutfağına gittiler. Smythe'ın koridorlarda dikkatle ilerlemesi kurallara uzun zamandır pek aldırmadığını gösteriyordu. Vardıklarında Smythe sordu: "Tamam, ilk kim gidiyor?"

Jim iğrenerek çöplüğe baktı. Duvarın içine yanlamasına yerleştirilmiş, varil büyüklüğünde, metal bir silindirdi. Duvarın içine yerleştirilmiş bir manivelayla ekseni etrafında dönüyordu; büyük bir kapak binanın içinden çöpleri koymaya, dışarıdan da almaya yarıyordu – basit bir basınç kilidiydi bu; binanın basıncını etkilemiyordu. İçerisi amacına uygun kullanıldığını gösteren bir yığın izle doluydu. "İlk ben gideceğim," diye gönüllü oldu Jim; maskesini yüzüne taktı.

"Bir dakika bekle," dedi Frank. Odanın içerisinde yığılı konserve yiyecekleri süzüyordu. Fazla elbiselerini çantasın-

dan çıkarıp attı ve yerlerine konserveleri yerleştirmeye başladı.

"Çabuk ol," diye ısrar etti Smythe. "Sabah zili çalmadan yatağa dönmek istiyorum."

"Doğru, niye uğraşıyorsun ki?" dedi Jim Frank'e. "Birkaç saat sonra evimizde olacağız."

"Sadece bir his. Tamam, ben hazırım."

Jim çöplüğe tırmandı, dizlerini çekip çantasını göğsünde tutarak içeri yerleşti. Silindir kendi etrafında döndü, acı bir soğuk akımıyla beraber ani basınç düşmesini hissetti. Sonra da kendini okulun arkasındaki geçidin kaldırımından toplamaya çalıştı.

Silindir tekrar doldurma pozisyonuna döndü, bir dakika sonra Frank yanına kondu. Jim kalkmasına yardım etti. "Oğlum, çöplüğe dönmüşsün!" dedi arkadaşının elbisesine yapışmış bir parça patates püresini silkeleyerek.

"Sen de; ama buna üzülecek zamanımız yok. Uuu, hava amma soğuk."

"Şimdi ısınır. Hadi gidelim." Havada hâlâ gece yarısı soğuğu olmasına rağmen doğacak güneşin pembe parıltısı gökyüzünün doğusunu şimdiden aydınlatmaya başlamıştı. Geçitten aşağıya, okulun arkasındaki sokağa ilerlediler, ondan sonra da sağa döndüler. Şehrin bu kısmı tamamiyle Dünya benzeriydi, Alaska veya Norveç'te bir şehir olabilirdi; ama ilerisinde, sokağın Dünya'ya ait olduğunu inkâr eden Syrtis Minor'un eski kuleleri, aydınlanan gökyüzüne kazınmış bir resim gibiydiler.

Planladıkları gibi bir yan kanala geldiler ve patenlerini giymek için oturdular. Sadece hız amaçlı, otuz santimlik jilet gibi tabanları olan yarış patenleriydi bunlar. İlk Jim giydi patenlerini ve buzun üzerine eğildi. "Çabuk ol," dedi. "Sırtım neredeyse dondu."

"Bana mı söylüyorsun?"

"Buz patenin kesemeyeceği kadar sert."

Frank da ona katıldı; çantalarını alıp yola çıktılar. Birkaç yüz metre sonra şehrin Büyük Kanalı'yla birleştiler; kanala gi-

rip buz kayığı istasyonuna doğru hızlandılar. Yaptıkları harekete rağmen oraya ulaştıklarında soğuktan tir tir titriyorlardı.

Basınçlı kapıdan içeri girdiler. Çalışan bir memur vardı. Memur bakınca Frank yanına gitti. "Bugün Güney Kolonisi'ne buz kayığı var mı?"

"Yirmi dakika sonra," dedi memur. "Bu çantaları mı yollamak istiyorsunuz?"

"Hayır, biz bilet istiyoruz." Frank bütün paralarını uzattı.

Memur sessizce işini gördü. Jim bir 'oh' çekip rahatladı; buz kayıkları koloniye her gün gitmiyordu. Birkaç gün boyunca saklanmak ve Howe'la karşılaşmadan uzaklaşmaya çalışmak zorunda kalmaları ihtimali içini kemiriyordu.

İstasyonun arkasındaki sıralara oturup beklediler. Biraz sonra Jim, "Frank, Deimos yükseldi mi?" dedi.

"Fark edemedim. Niçin?"

"Belki evi arayabilirim."

"Paran yok ki."

"Ödemeli ararım." Memurun masasının karşısındaki kabine girdi; memur bakındı ama bir şey söylemedi. İçerideki santral memuruna sinyal verdi. Bilinçaltında, Willis göçleri durdurma politikasından söz edeli beri babasına haber ulaştırma endişesini taşıyordu.

Işık yandı ve hoş görünüşlü, yeni moda çizgili saçlı genç kadın ekranda belirdi. Jim, "Güney Kolonisi'ni aramak istiyordum," dedi.

"Bu sabah geç vakitlere kadar bağlantı yok," diye bilgi verdi kadın. "Gecikmeli mesaj kaydetmek ister misiniz?"

Jim durakladı, gecikmeli mesajlar ödemeli kabul edilmiyordu. "Hayır, teşekkür ederim. Sonra tekrar denerim," diyerek düğmeyi kapattı.

Memur kabinin kapısını vuruyordu. "Sürücü hazır," dedi Jim'e. Jim aceleyle maskesini yüzüne taktı ve basınç kapısından dışarı çıkan Frank'i takip etti. Sürücü o anda buz kayığının bagaj bölümünü kapatıyordu. Biletleri aldı ve iki çocuk da tekneye bindiler. Gene tek yolcu onlardı, izleme koltuklarına tırmandılar.

On dakika sonra, yükselen güneşe bakmaktan yorgun düşen Jim "Uykum var, sanırım aşağı ineceğim," dedi.

"Galiba ben de sürücüye radyoyu açmasını söyleyeceğim," dedi Frank.

"Boş ver onu. İkimiz de sıkı bir akşam geçirdik. Hadi gel."

"Şey... tamam." Aşağı kompartımana indiler, kanepeleri bulup üzerlerine kıvrıldılar. Birkaç dakika içinde ikisi de horluyordu.

Syrtis Minor'ı güneş doğarken terk eden buz kayığı güneşi ve buzların erimesini izleyerek seyrettiği için Hesperidum'da durmadı. Güneye doğru yoluna devam edip öğleden önce Cynia'ya ulaştı. İlerleyen mevsimden dolayı Cynia'dan güneye, Charax'a kadar buzlanma konusunda tasalanmaya gerek yoktu: Strymon kanalı bir sonraki ilkbahara kadar tekrar erimeyecekti.

Sürücü tarifeye uygun gitmekten memnundu. Deimos yükselmeye başladığında rahatlayıp radyoyu açtı. Duydukları yolcularına şöyle bir göz atmasına neden oldu. Hâlâ uyuyorlardı, Cynia İstasyonu'na ulaşana kadar bir şey yapmamaya karar verdi.

Oraya ulaşınca, aceleyle içeri gitti. Jim ve Frank buz kayığının durmasıyla uyandılar ama dışarı çıkmadılar. Biraz sonra sürücü gelip, "Yemek molası. Herkes dışarı," dedi.

Frank, "Biz aç değiliz," diye cevapladı.

Sürücü sinirli sinirli baktı. "Bence içeri gelin," diye ısrar etti. "Araç durduğunda içersi oldukça soğuk oluyor."

"Bizim için fark etmez." Frank sürücü gider gitmez çantasından bir kutu yiyecek çıkarmayı düşünüyordu, bir önceki akşam yemeğinden bugün öğlene kadar geçen süre midesine oldukça uzun bir zaman gibi görünüyordu.

"Derdiniz ne?" diye devam etti sürücü. "Parasız mısınız?" Yüzlerindeki ifadeyi görünce devam etti: "İkinize de birer sandviç ısmarlayacağım."

Frank kabul etmedi fakat Jim araya girdi. "Aptal olma Frank. Teşekkür ederiz efendim. Kabul ediyoruz."

George, Cynia İstasyonu'nun temsilcisi ve her şeyle ilgile-

nen memuru, onlara meraklı gözlerle baktı ve sandviçleri yorumsuz getirdi. Sürücü yemeğini çiğnemeden çabucak yuttu. Kalktığında çocuklar da kalktılar. "Rahat olun," dedi. "Yirmi otuz dakikalık işim var, yükleme ve kontrol."

"Size yardım edebilir miyiz?" diye sordu Frank.

"Hayır. Kafanıza göre takılın. Hazır olduğumda sizi çağırırım."

"İyi, sandviç için teşekkürler."

Sürücü "Lafı mı olur," diyerek dışarı çıktı.

On dakika geçmeden kulaklarına buz kayığının hareket etme sesi geldi. Frank şaşkınlıkla trafik kontrol penceresine koşturdu. Araç güneyde gözden kayboluyordu. Frank temsilciye döndü. "Hey, bizi beklemedi!"

"Doğru."

"Fakat bizi çağıracağını söylemişti."

"Doğru." Adam yeniden okumaya başladı.

"Ama... ama niçin?" dedi Frank. "Bize beklememizi söylemişti."

Temsilci gazetesini aşağı indirdi. "Şöyle bir şey," dedi. "Clem barışsever bir adamdır ve bana aynasız olmadığını söyledi. Silah taşıyan, gücü kuvveti yerinde iki genci yakalamakla uğraşamayacağını söyledi."

"Ne?"

"Aynen söylediğim gibi. Şu ısıtıcılarla sinirli sinirli dolaşmayın etrafta. Gördüğünüz gibi silah taşımıyorum; isterseniz bütün istasyonu işgal edebilirsiniz."

Jim tezgâhta Frank'e katıldı. "Bütün bunlar ne demek oluyor?" diye sordu.

"Siz bana söyleyin. Bütün bildiğim, sizi yakalamak için çağrı yapıldığı. Ev soyma, hırsızlık, okul kaçaklığı, şirket malına zarar verme – neredeyse her şeyle suçlanıyorsunuz. Çaresiz iki kişi olmanız gerekir; ama pek öyle görünmüyorsunuz."

"Anladım," dedi Frank yavaşça. "Peki ne yapacaksınız?"

"Hiçbir şey. Hiçbir şey. Yarın sabah özel bir buz kayığı gelecek ve tahmin ederim içinde birkaç kanun kaçağını zaptetmeye yetecek kadar polis gücü olacak. Bu esnada canınız ne

isterse yapın. Dışarı çıkın. Etrafta dolaşın. Üşüdüğünüzde içeri gelin." Okumasına devam etti.

"Anladım. Benimle gel Jim." Savaş konferansı için odanın en uzak köşesine çekildiler. Temsilcinin tavrı anlaşılıyordu. Cynia İstasyonu tam anlamıyla en yakın yerden neredeyse bin mil uzaktaydı; gecenin öldürücü soğuğuna karşı tek insan barınağıydı.

Jim neredeyse ağlayacaktı. "Özür dilerim Frank. Eğer yemeğe o kadar hevesli olmasaydım bu olmayacaktı."

"O kadar üzme kendini," dedi Frank. "İki kişiyle silahlı çatışmaya girip buz kayığını kaçırdığımızı hayal edebiliyor musun? Ben edemiyorum."

"Iıh, hayır. Galiba haklısın."

"Tabii ki haklıyım. Şimdi ne yapacağımıza karar vermemiz lazım."

"Bildiğim bir şey var: Beni sürükleyerek okula geri götürmelerine izin vermeyeceğim."

"Ben de. En önemlisi, daha fazla zaman geçmeden bizimkilere dönen dolaplar hakkında haber uçurmak."

"Ne dersin," dedi Frank temsilciyi işaret ederek, "telefon etmemize izin verir mi?"

"Bilemiyorum. Ama silahlarımız yanımızda ve benim de tahammülümün bir sınırı var." Jim kalkıp adamın yanına gitti. "Telefonu kullanmamıza bir itirazınız var mı?"

Adam kafasını kaldırıp bakmadı bile. "Hiç itirazım yok. Keyfine bak."

Alet dış uydudaki nakil istasyonuyla bağlantı kuran basit bir radyoydu. Deimos'un ufukta yükseldiği ekranda göründü, bunu gören Jim arama düğmesine basıp Güney Kolonisi'yle bağlantı istedi.

Her zamanki uzun beklemeden sonra tatlı, kişiliksiz ses, "Elimizde olmayan nedenlerle," dedi, "Cynia istasyonundan Güney Kolonisi'ne aramamlar kabul edilemiyor."

Jim Deimos'un Güney Kolonisi'nden görünüp görünmediğini sormaya kalktı; bildiği kadarıyla Mars'ta radyo bağlantıları için gerekli olan şey görünüm hattıydı –doğrusu, bu da

Jim'in bildiği tek radyo bağlantısıydı– fakat nakil istasyonu bağlantıyı kesti ve arama düğmesine tekrar bastığında bile cevap vermedi. Kabini terk edip olanları Frank'e anlattı.

"Howe bizim yerimizi belirlemiş belli ki," diye yorum yaptı Frank. "Bunun bir arıza olduğuna inanmıyorum. Ya da..."

"Ya da ne?"

"Ya da bu iş daha da büyük. Beecher planını tamamlayana kadar gelecek mesajları engellemek için bir şeyler yapmış olabilir."

"Frank, bizimkilere haber iletmemiz gerekiyor. Buraya bak, iddiaya girerim Cynia'da Marslılar'ın yanında saklanabiliriz. En nihayet bize su sundular ve..."

"Diyelim saklandık. Bunun bize ne faydası olacak?"

"Bırak da bitireyim. Buradan bizimkilere bütün ayrıntıları ve nerede saklandığımızı bildiren bir mektup postalayabiliriz. Sonra da gelip bizi almalarını bekleriz."

Frank kafasını salladı. "Eğer buradan bir mektup postalarsak, şuradaki ihtiyar donuk-surat bunu bilecektir. Aynasızlar görünüp de biz gittiğimizde, mektubu polislere teslim eder. Mektubu bizimkiler yerine Howe ya da Beecher alır."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun? Ama özel mektuplara dokunmaya hakları yok ki."

"O kadar saf olma. Howe'un bize silahlarımızı bırakmamızı emretmeye de hakkı yoktu – yaptı ama. Hayır, Jim, bu mesajı kendimiz götürmemiz gerekiyor."

Karşılarındaki duvarda Cynia istasyonunun hizmet ettiği bölgenin haritası vardı. Frank konuşurlarken onu inceliyordu. Birden sordu: "Jim, Cynia'nın güneyindeki şu yeni istasyon nedir?"

"Ne? Ne demek istiyorsun?"

"Şu." Frank işaret etti. Orijinal haritanın üzerine mürekkeple çizilmiş; Strymon'un batısında, onların güneyinde bir istasyon vardı.

"Bu mu?" dedi Jim. "Onun proje için yapılan barınaklardan biri olması lazım." Mars'a oksijen kazandırmak için yapı-

lan büyük plan, bir sonraki ilkbaharda Cynia ve Charax arasındaki çölde bir dizi fabrikayı işler hale getirmeyi öngörüyordu. Bu korunaklar, Libya'daki bir numaralı atmosfer fabrikasının başarısından emin olunduğu için önceden tamamlanmıştı.

"Yüz milden uzak olamaz."

"Yüz on belki," dedi Jim ölçeğe bakarak.

Frank'in gözlerinde çılgın bir bakış vardı. "Sanırım karanlık basmadan bu mesafeyi patenle gidebiliriz. Var mısın?"

"Ne? Deli misin? Biz evden hâlâ yedi yüz milden fazla uzaktayız."

"Günde iki yüz milden fazla kayabiliriz," diye cevapladı Frank. "Oralarda başka korunak yok mu?"

"Haritada görünmüyor." Jim düşündü. "Bildiğim kadarıyla birden fazla korunak 'tamamlandı, babam konuşurken duymuştum."

"Eğer gerekirse bütün gece kayıp gündüz uyuruz. Böylece de donmayız."

"Hımm... Sanırım dalga geçiyorsun. Bir kere gece dışarıda kalmış bir adam gördüm. Bir tahta kadar sertleşmişti. Tamam ne zaman başlıyoruz?"

"Hemen şimdi."

Çantalarını alıp kapıya doğru yollandılar. Temsilci bakıp, "Bir yere mi gidiyorsunuz?" dedi.

"Yürüyüşe."

"Çantalarınızı bıraksanıza. Nasıl olsa geri geleceksiniz."

Cevap vermediler ve çıktılar. Beş dakika sonra batı Strymon üzerinde güneye kayıyorlardı.

"Hey, Jim."

"Ne?"

"Bir dakika duralım. Çantamı sırtıma asmak istiyorum."

"Ben de aynı şeyi düşünüyordum." Seyahat çantaları dengelerini bozuyor, uygun kol hareketleriyle gerçek hıza ulaşmalarını engelliyordu. Fakat buz pateni bir yerden bir yere gidip gelmenin en yaygın şekliydi; çantaların asker çantaları gi-

bi asılmalarını sağlayan kayışları vardı. Jim çantasını sırtına asmadan önce açtı; Willis göz çıkıntılarını uzatıp sitemli sitemli ona baktı. "Jim oğlum uzun zaman gitti."

"Özür dilerim, eski dostum."

"Willis konuşma yok."

"Willis şimdi istediği kadar konuşabilir. Bak, eğer çantayı biraz açık bırakırsam dışarıyı görebilirsin; bu arada düşmemeyi becerebilir misin?"

"Willis ister dışarı."

"Bunu yapamam. Seni güzel bir yolculuğa çıkaracağım. Düşmezsin değil mi?"

"Willis düşmez dışarı."

"Tamam." Çantasını sırtına taktı; tekrar yola çıktılar.

Hızlandılar. Düzgün buz, düşük hava direnci ve düşük Mars yerçekimi sayesinde, bir patencinin Mars'taki hızı kol vuruşundaki yeteneğiyle sınırlıdır yalnızca. Çocukların ikisi de yetenekliydi. Willis "Heeyooo" diye haykırdı; onlar da milleri arkalarında bırakmaya başladılar.

Cynia ve Charax arasındaki çöl platosu, Cynia ve ekvator arasındaki kuru deniz tabanından daha yüksekti. Bu dik yamaç, güney kutup sularını çölden geçirip ekvator çevresindeki yeşil kuşağa getirmekte kullanılırdı. Kış ortasında güney buz dairesi Charax'a ulaşırdı; Strymon'un Charax'ta başlayan çifte kanalı, ilkbaharda eriyen kutup dairesinin ana tasfiye noktalarından biriydi.

Çocuklar kanal yamacının alçak ucundan yola çıkmışlardı; kanalın duvarları kafalarından da yükseğe ulaşıyordu. Bunun dışında su seviyesi –ya da buz seviyesi– alçaktı çünkü mevsim sonbahar sonuydu, su seviyesi ilkbahar selleri zamanı çok daha yüksek olacaktı. Önlerinde birleşen kanal kıyıları, ilerdeki mavi gökyüzü ve üstlerindeki mor-siyah gök hariç görecek bir şey yoktu. Güneş arkalarında ve en yüksek noktasının biraz batısındaydı; güneye, güney yazdönümüne doğru ilerliyordu. Mars'ta mevsimler Dünya'da olduğu kadar yavaş değişmezdi; burada sıcaklığı tutacak okyanuslar yoktu ve iklimi düzenleyen tek şey kutup dairelerinin eriyip donmasıydı.

Görecek bir şey olmayınca çocuklar kaymaya konsantre oldular: başları aşağıda ve omuzları sallanarak.

Bu monoton hızda, miller sonra Jim dikkatsizleşti; sağ pateninin ucu buz üzerindeki küçük setlere takıldı ve düştü. Elbisesi onu buz yanıklarından korudu – zaten nasıl emniyetli düşeceğini biliyordu, fakat Willis çantasından şişeden çıkan mantar gibi fırladı.

Zıplak, içgüdüsüyle bir anda bütün fazlalıklarını içine çekti. Bir top gibi buza çarpıp yuvarlandı; birkaç yüz metre buz üstünde kaydı. Frank Jim'in yuvarlanışını görür görmez bir hokey duruşu denedi. Buz zerreciklerinden bir serpinti içinde durdu ve geriye Jim'i kaldırmak için yardıma gitti. "İyi misin?"

"Tabii. Willis nerede?"

Kaymaya devam edip ince ayakları üzerinde onları bekleyen zıplağı buldular. "Yuppi!" diye bağırdı Willis yaklaştıklarında. "Bunu tekrar yap!"

Jim, "İstesem de yapamam," diye onu ikna edip çantaya sokuşturdu. "Söylesene Frank ne kadardır yoldayız?"

Frank güneşe baktıktan sonra, "Üç saatten fazla değil," diye belirtti.

"Keşke saatim olsaydı," dedi Jim. "Barınağı geçmeyelim."

"En az birkaç saat daha oraya ulaşamayız."

"İyi de, yanından geçip gitmemizi ne engelleyecek? Sahilin ötesini göremiyoruz."

"Geri dönmek mi istiyorsun?"

"Hayır."

"O zaman dertlenmeyi bırak."

Jim sustu ama dertlenmeyi sürdürdü. Belki de bundan dolayı, barınağa ulaştıklarında orayı işaret eden tek belirtinin farkına varan Jim oldu; Frank ise kayıp geçmişti. Kıyıdan aşağı inen bir rampaydı bu. Bunun gibi, en az kanalların kendileri kadar eski rampalar her birkaç milde bir vardı; ama bunun üzerinde vinç taşımak için asılmış bir kiriş bulunuyordu. Jim Dünya işçiliğini hemen tanıdı.

Durdu. Frank kaymaya devam etti, Jim'in onu izlemediği-

nin farkına vardığında da geri geldi. "Ne oldu?" diye sordu.

"Sanırım burası."

"Hım... olabilir." Patenlerini çıkarıp rampaya tırmandılar. Tepede, kıyıdan biraz içeride, Mars'ın her yerinde Dünya'lı yabancıların işareti olan köpük şekilli binalardan biri duruyordu. İlerisinde oksijen tasfiye fabrikasının temeli atılmaya başlanmıştı. Jim derin bir iç çekti. Frank de onaylayarak "Tam da hesapladığımız yerde," dedi.

"Tam vaktiydi," diye ekledi Jim. Güneş batı ufkuna yaklaşmıştı ve giderek daha da batıyordu.

Barınakta kimsecikler yoktu tabii; gelecek ilkbahara kadar bu bölgede daha fazla iş yapılamazdı. Barınağın basıncı kaldırılmıştı; sadece dış kapının mandalını açıp iç kapıya doğru beklemeden ilerlediler. Frank ışık düğmesini el yordamıyla aradı, buldu ve etrafı aydınlattı – ışık devresi gücünü binanın atomik yakıt güç ünitesinden alıyordu ve insanlar olmadan da çalışabiliyordu.

Basit bir barınaktı; mutfak için ayrılan yer hariç ranzalarla doluydu. Frank mutlu mutlu etrafa bakındı. "Sanki eve giderken bir ev bulduk Jim."

"Evet." Jim etrafa bakındı, barınağın ısıtıcısını buldu ve çalıştırdı. Kısa zamanda oda ısınmaya başladı, aynı zamanda ısıtıcının yanında asılı binanın basınç ayarlayıcısının termostatı, bir iç çekiş sesiyle süper-şarj dinamosunu çalıştırdı. Birkaç dakika sonra çocuklar maskelerini çıkardılar, sonra da dışarı elbiselerini.

Jim mutfağı dolaşıp dolapları açarak raflara göz gezdirdi.

"Bir şey bulabildin mi?" diye sordu Frank.

"Tamtakır. En azından bir kutu fasulye konservesi bırakabilirlerdi."

"Belki şimdi, çıkmadan mutfağı talan ettiğim için memnun olmuşsundur. Akşam yemeği beş dakika sonra hazır."

"Tamam, suça yeteneklisin," dedi Jim. "Şapka çıkarıyorum." Musluğu açmayı denedi. "Tanklarda bol bol su var."

"İyi," dedi Frank. "Bu beni aşağı gidip buz kırmaktan kurtardı. Maskemi doldurmam lazım. Son birkaç milde kuruy-

dum." Mars maskesinin üzerindeki yüksek ibik bölümü sadece maske basıncını ayarlayan güçlü ve küçük bir süper-şarj dinamosu değildir, aynı zamanda küçük bir su deposudur da. Maskenin içindeki bir meme ucu giyenin dışarıdayken su içebilmesini sağlar, ama bu onun ikincil işlevidir. Mars maskesinin suya gereksinmesinin ana nedeni, havanın giyenin burnuna ulaşmadan geçmek zorunda olduğu filtreyi ıslatmaktır.

"Öyle mi? Kendini kurutmaktansa susuz kalmanın daha iyi olduğunu bilmiyor musun?"

"Çıkmadan doldurmayı unutmuşum."

"Turist!"

"Canım, biliyorsun aceleyle çıkıp gittik."

"Ne kadardır kurusun?"

"Tam olarak bilmiyorum," diye savuşturdu Frank.

"Boğazın nasıl?"

"İyi. Biraz kuru belki."

Jim yanına gidip "Göster bakayım," diye ısrar etti.

Frank iterek uzaklaştırdı onu. "Söyledim sana, bir şeyim yok. Hadi yiyelim," dedi.

"Peki... tamam."

Konserve sığır etli patatesle kendilerine bir ziyafet çektiler ve çabucak yattılar. Willis Jim'in karnına sokuldu ve horlamasını taklit etti.

Kahvaltıda da aynı şeyler vardı; birazı arttı, Frank hiçbir şeyi israf etmemelerinde ısrar etti. Willis iki hafta önce yediğinden kahvaltı etmedi ama bir litre kadar suyu yuttu. Tam gitmek üzerelerken Jim bir el feneri gösterdi. "Bak ne buldum."

"İyi, yerine koy ve gidelim."

"Yanıma alacağım," diye cevapladı Jim ve çantasına tıktı. "İşimize yarayabilir."

"Yaramaz; ayrıca o senin değil."

"Yapma yahu, onu yürütmüyorum; sadece ödünç alıyorum. Bu acil durum."

Frank omuz silkti. "Tamam, hadi kımıldayalım." Birkaç dakika sonra buz üzerindeydiler ve gene güneye ilerliyorlardı.

Neredeyse bütün diğer Mars günleri gibi güzel bir gündü; Güneş, kanalı dolduracak kadar yükseldiğinde mevsim sonu olmasına rağmen hava huzur vericiydi. Frank öğle civarı başka bir proje barınağının yolunu gösteren bir vinç kirişi gördü. Bu onları bir respitatör maskesinin ağız valfından yemeye çalışmak gibi usandırıcı, kirli ve tatmin etmeyen bir işten kurtaracak, öğle yemeğini içeride yiyebileceklerdi. Barınak ilkinin ikiziydi fakat yanına daha fabrikanın temeli atılmamıştı.

Barınağı terk etmeye hazırlanırlarken Jim "Yanakların kızarmış Frank. Ateşin mi var?" dedi.

"O sıhhat belirtisi," dedi Frank. "İyiyim." Bununla beraber maskesini takınca öksürdü. "Mars boğazı," diye düşündü Jim, fakat hiçbir şey söylemedi; zaten Frank için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Mars boğazı" kendi başına bir hastalık değildir, Mars havasını doğrudan teneffüs etmeyle ortaya çıkan, burun ve boğazın aşırı derecede kuruması durumudur. Mars'ta nem genelde sıfırdır, açık havada kuruyup kalan bir boğaz o anda boğazda bulunabilecek her türlü hastalık organizmasına açıktır. Sonuç genelde öldürücü bir boğaz ağrısıdır.

Öğleden sonra olaysız geçti. Güneş ufka doğru alçalmaya başladığında, evleri beş yüz milden uzak değilmiş gibi görünüyordu. Jim bütün öğleden sonra Frank'i yakından izledi. Arkadaşı daha önceki kadar kuvvetle kayıyor gibiydi, belki de, dedi kendi kendine, öksürük yanlış bir alarmdı. Frank'in yanı başında kaymaya başladı. "Sanırım en iyisi bir barınak aramaya başlamak."

"Bana uyar."

Biraz sonra binyıllar önce ölmüş Marslılar'ın yaptığı başka bir rampayı geçtiler, ancak üzerinde ne vinç kirişi vardı ne de Dünyalı'ların işlerinden başka bir iz. Kıyı her nasılsa biraz alçalmıştı ama hâlâ üzerini göremeyecek kadar yüksekti. Jim vuruşları biraz artırdı, hızlandılar.

Başka bir rampaya geldiler fakat orada da bir barınağın olduğunu gösterecek hiçbir şey yoktu. Jim durdu. "Ben kıyıya çıkıp bir bakmak istiyorum," dedi. "Barınakları rampaların

yanına yaptıklarını biliyoruz; vinçi birtakım nedenlerle almış olabilirler."

"Bu sadece kıymetli zamanımızı harcamak olur," diye itiraz etti Frank. "Eğer acele edersek, karanlık olmadan başka bir rampaya varabiliriz."

"İyi, öyle diyorsan..." Jim kıyıdan açılıp hızını kazandı.

Bir sonraki rampada da aynı şey oldu, Jim tekrar durdu. "Hadi bir bakalım," diye ısrar etti. "Büyük ihtimalle bir sonrakine güneş batmadan ulaşamayız."

"Tamam." Frank durdu ve patenleriyle uğraşmaya başladı.

Aceleyle banka tırmanıp tepesine ulaştılar. Güneşin yatay ışınlarında kanalın kenarındaki bitkilerden başka hiçbir şey görünmüyordu.

Jim yorgunluk ve hayal kırıklığından ağlamak üzere hissediyordu kendini. "Peki şimdi ne yapacağız?" dedi.

"Aşağı döneceğiz," diye cevapladı Frank, "ve bulana kadar devam edeceğiz."

"Karanlıkta o vinç kirişlerini göremeyebiliriz."

"O zaman yola devam ederiz," dedi Frank merhametsizce, "yüzüstü yere düşene kadar."

"Büyük ihtimalle donacağız."

"Bence," diye cevapladı Frank, "işimiz bitti. Donmasak bile, ben kendi adıma bütün gece yola devam edemem."

"Kendini iyi hissetmiyor musun?"

"'İyi hissetmemek' biraz hafif kalır. Hadi gidelim."

"Tamam."

Willis daha iyi görebilmek için torbadan dışarı çıkıp Jim'in omuzuna tırmanmıştı. Birden yere zıplayıp yuvarlanmaya başladı. Jim onu yakalamaya çalıştı ama ıskaladı. "Hey! Willis! Buraya gel!"

Willis cevap vermedi. Jim arkasından ilerledi. Burada yürümek oldukça zordu. Gündüz olsa kanal bitkilerinin altından ilerleyebilirdi, ama günün geç saatlerinde olduklarından bitkiler diz seviyesine kadar alçalmışlardı, gece için toprağın içine çekilme hazırlığındaydılar. Daha ürkek bitkiler şimdi-

den ortadan kaybolmuş, yerlerini çıplak toprağa terk etmişlerdi.

Bitkiler Willis'i yavaşlatmıyor gibiydi ama Jim bayağı zorluk çekiyordu; küçük yaramazı bir türlü yakalayamıyordu. Frank bağırdı. "Su-arayanlara dikkat! Ayağını bastığın yere dikkat et." Bu ikazla Jim daha dikkatli ilerlemeye başladı – ve daha da yavaşladı. Durup bağırdı. "Willis! Hey, Willis! Geri gel! Geri gel, Allahın cezası, yoksa seni bırakıp gideriz." Tamamiyle boş bir tehditti bu.

Frank bitkileri kıra kıra geldi ve ona katıldı. "Buralarda oyalanamayız Jim."

"Biliyorum. Tam da başımız dertteyken bir bela çıkarır."

"Tam bir başbelası. Hadi gel."

Willis'in sesi –ya da Willis'in kullandığı Jim'in sesi– uzaktan onlara ulaştı. "Jim oğlum! Jim! Buraya gel!"

Jim arkasında Frank'le, toprağa çekilen bitkilerin arasında ilerlemeye uğraştı. Zıplağı çok iri bir bitkinin kenarında dinlenirken buldular, bir çöl lahanası, neredeyse elli metre çapında. Çöl lahanaları kanalların yakınında pek bulunmazlar; yabanidirler; güney bölgelerinin yeşil deniz diplerinde hemen ayıklanırlar, ama yüzey sularından yüzlerce mil uzakta çöllerde bulunabilirler.

Bu lahananın batı yarısı hâlâ yerde düz, yarım daire şeklinde bir yelpaze gibi açıktı; doğu yarısı ise neredeyse dimdik uçlarını yukarı kaldırmıştı; düz yaprakları hâlâ bitkileri yaşatan fotosentez için güneşin ışıklarına hırsla uzanıyorlardı. Cesur bir bitkidir çöl lahanası, güneş tamamen kaybolana kadar kıvrılmaz ve toprağın içine hiç çekilmez. Onun yerine bir top şeklinde sımsıkı kıvrılır ve ismini aldığı dünya bitkisi gibi, dev kabuğuyla kendini soğuktan korur.

Willis yerde düz uzanan yarının kenarında oturuyordu; bitkinin ortasına doğru yuvarlanmaya başladı. Jim durdu v "Willis, Allah cezanı vermesin, buraya gel! Lütfen gel," dedi.

"Arkasından gitme," diye uyardı Frank. "Bu nesne üzerine kapanabilir. Güneş neredeyse battı."

"Gitmeyeceğim. Willis, geri gel."

Willis oradan çağırdı. "Buraya gel, Jim oğlum."

"Sen buraya gel."

"Jim oğlum buraya gel. Frank buraya gel. Orası soğuk. Burası sıcak."

"Frank, ne yapacağım?"

Willis tekrar çağırdı. "Gel, Jim oğlum. Sıcak! Sıcak bütün gece."

Jim baktı. "Ne olduğunu anladın mı Frank? Sanırım onun üzerine kapanmasını istiyor. Bizim de ona katılmamızı bekliyor."

"Öyle görünüyor."

"Gel Jim! Gel Frank!" Willis ısrar ediyordu. "Çabuk!"

"Belki ne yaptığını biliyordur," diye ekledi Frank. "Dok' un dediği gibi, onda Mars içgüdüsü var, bizde yok."

"Ama lahananın içine giremeyiz ki. Bizi ezer."

"Acaba?"

"Zaten boğuluruz."

"Belki de." Frank birden ekledi. "Nasıl istersen öyle yap Jim, ben daha fazla kayamam." Geniş yaprağın üzerine adımını attı ve durmadan, büyük adımlarla zıplağa doğru yürüdü. Jim önce gözleriyle onu izledi, sonra da arkasından koştu.

Willis onları heyecanla karşıladı. "İyi çocuk, Frank! İyi çocuk Jim! Sıcak ve iyi bütün gece."

Güneş uzak bir kum tepesinin arkasında kayboluyordu, günbatımı rüzgârı onları soğukça kamçıladı. Bitkinin uzaktaki uçları kalktı ve onlara doğru kıvrılmaya başladı. "Hâlâ dışarı çıkma şansımız var Frank," dedi Jim sinirle.

"Ben kalıyorum." Bununla beraber, Frank yaklaşan yaprakları endişeyle süzdü.

"Boğulacağız."

"Belki. Donmaktan iyidir."

İç yapraklar, dış yapraklardan daha hızlı kıvrılmaya başladı. En geniş yapraklardan biri –bir buçuk metre genişliğinde ve en az üç metre uzunluğunda bir yaprak– Jim'in arkasından yükseldi ve ta omuzuna dokununcaya kadar kıvrıldı. Jim sinirle yaprağa vurdu. Yaprak uzağa kaçtı, sonra Jim'e doğru

sabit ilerleyişine yavaşça yeniden başladı. "Frank," dedi Jim keskin bir sesle, "bizi boğacaklar."

Frank etraflarında kıvrılan geniş yapraklara endişeyle baktı. "Jim," dedi, "otur. Bacaklarını genişçe aç. Sonra da ellerimden tut ve bir kemer yapalım."

"Niçin?"

"Böylece mümkün olduğu kadar çok boş yer elde edeceğiz. Çabuk ol!"

Jim acele etti. Avuçları, dizleri ve elleriyle, bir buçuk metre çapında ve biraz daha az yükseklikte, kabaca küresel bir boşluk yaratmayı becerdiler. Yapraklar üstlerine kapandı, onları yokladı, sonra da üzerlerine sıkıca yerleşti; bununla beraber onları ezecek güçleri yoktu. Son açıklığın da kapanmasıyla tam bir karanlık oldu. "Frank," dedi Jim, "şimdi kımıldayabilir miyiz?"

"Hayır. Dış yaprakların yerlerine yerleşmelerini bekle."

Jim oldukça uzun bir süre sessiz kaldı. Bine kadar saydığı için oldukça uzun zaman geçtiğini biliyordu. Tam ikinci bini saymaya başlayacaktı ki Willis bacaklarının arasında harekete geçti. "Jim oğlum, Frank oğlum – iyi, sıcak, ha?"

"Evet, Willis," diye onayladı Jim. "Söyle Frank, ne diyorsun?"

"Sanırım şimdi rahatlayabiliriz." Frank kolunu indirdi, tavanı oluşturan iç yaprak anında üzerine kıvrıldı ve karanlıkta ona dokundu. Frank içgüdüsel bir tokat atınca geri çekildi.

Jim, "Şimdiden hava bitiyor," dedi.

"Dert etme. Yavaşça nefes al. Konuşma ve kımıldama böylece az oksijen kullanırsın."

"Ha bir saat içinde ha on dakika içinde ölmüşüz ne fark eder ki? Bu yaptığımız çılgınlık, Frank, her ne olursa olsun sabaha kadar sağ kalamayız."

"Niçin kalmayalım? Bir kitapta okumuştum. Hindistan'da adamlar kendilerini diri diri dört gün hatta bir hafta gömdürüyorlarmış sonra dışarı çıkarıldıklarında hâlâ hayatta oluyorlarmış. Onlara Fakir deniyormuş."

"Şarlatan deseler daha iyi. Ben bunlara inanmıyorum."

"Vallahi, bir kitapta okudum."

"Galiba kitapta yazılan her şeyin doğru olduğunu sanıyorsun."

Frank cevap vermeden önce tereddüt etti. "İnşallah gerçektir, çünkü bu tek şansımız. Şimdi susacak mısın? Çeneye devam edersen, buradaki bütün havayı kullanıp ikimizi de öldüreceksin; ölümümüz senin yüzünden olacak."

Jim sesini kesti. Tek duyduğu Frank'in nefes alışıydı. Uzanıp Willis'e dokundu, zıplak bütün çıkıntılarını içine çekmişti. Düz bir top olmuş, uyuyor gibiydi. Birazdan Frank'in solunması sinir törpüleyici bir horlamaya döndü.

Jim uyumaya çalıştı ama başaramadı. Aşırı karanlık ve artan havasızlık, üzerinde büyük bir ağırlık varmış gibi onu sıkıştırıyordu. Smythe'ın beceriklliliği sonucu kaybettiği saatinin yanında olmasını diledi; eğer saatin kaç olduğunu, güneşin doğuşuna ne kadar kaldığını bilseydi dayanabilirdi belki.

Gecenin bittiğine –ya da neredeyse bittiğine– inanmaya başladı. Günün ağarmasıyla dev bitkinin açılmasını bekliyordu. "Her an olabilir" diye en az iki saat beklediğini fark edince paniğe kapıldı. Mevsimin ne kadar ilerlemiş olduğunu biliyordu; aynı zamanda çöl lahanalarının bütün kışı kapalı kalarak uykuda geçirdiklerini de biliyordu. Galiba bitki kış uykusuna dalmak için Frank ve Jim'in lahananın içine girdikleri akşamı seçmişti.

Şu andan itibaren on iki uzun ay – üç yüzden fazla gün– sonra, bitki ilkbahar güneşiyle açılıp onları serbest bırakacaktı – ölü olarak. Bundan emindi.

İlk proje barınağından aldığı el fenerini hatırladı. Bu fikir onu uyardı ve kafasındaki korkulardan bir an için uzaklaştırdı. Öne uzanıp etrafında döndü ve sırtındaki torbasını almaya çalıştı.

Üzerindeki yapraklar kapanmaya kalkınca bir tokatla onları geri püskürttü. Fenere ulaşabildi, dışarı çıkarıp yaktı. Fenerin ışığı kapalı boşluğu iyice aydınlattı. Frank horlamayı kesti, gözünü aralayıp, "Ne oldu?" diye sordu.

"Bunu şimdi hatırladım. İyi ki almışım değil mi?"

"En iyisi onu kapatıp uyu."

"Oksijen harcamıyor ki. Aydınlıkta kendimi daha iyi hissediyorum."

"Belki öyledir ama uyanık kaldığın sürece daha fazla oksijen harcayacaksın."

"Olabilir." Jim birden ışığı yakmadan önce onu dehşete düşüren şeyi hatırladı. "Ne fark eder ki!" Frank'e bitkinin içinde ebediyen kapana kısıldıklarına dair inancını açıkladı.

"Saçma!" dedi Frank.

"Saçma sensin! Peki niye gün ağarınca açılmadı?"

"Çünkü," dedi Frank, "biz en fazla bir saattir buradayız."

"Ne?"

"Bir saatten fazla değil. Şimdi sesini kes ve bırak uyuyayım. Işığı da söndür bence." Frank başını dizlerine dayadı.

Jim sustu ama ışığı söndürmedi. Işık onu rahatlatıyordu. Üstelik kafalarının üzerine kapanma eğilimi gösteren iç yapraklar şimdi geri çekilmiş, kendilerini sıkıca yaprakların dış tabakasıyla şekillenmiş kalın duvara dayamışlardı. Bitkinin hareketlerini kontrol eden düşüncesiz refleksle, elektrik fenerin ışığından yararlanacak en geniş yüzeyi sağlamak için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Jim bu konuyu fazla kurcalamadı; fotosentez ve güneşe yönelme konusunda bilgisi yarım yamalaktı. Işıkla bu yerin daha büyük göründüğünün farkındaydı ve böylece sıkıca sarılan yapraklardan daha az rahatsız oluyordu. El fenerini hareketsiz duran Willis'e dayadı ve rahatlamaya çalıştı.

Gerçekten de ışık açıkken içerisi daha az havasız gibiydi. Jim basıncın biraz yükseldiği izlenimine kapıldı. Maskesini çıkarmayı düşündü ama vazgeçti. Birazdan da, farkına bile varmadan uykuya daldı.

Rüya görmeye başladı. Rüyasında rüya görüyordu. Çöl lahanasının içinde saklanmak sadece fantastik ve inanılmaz bir rüyaydı; okul ve Okul Müdürü Howe ise kâbustu; evde onun koynuna girmiş olan Willis'le yatağında uyuyordu. Yarın Frank'le beraber okula kaydolmak için Syrtis Minor'a gideceklerdi.

Bu bir kâbustu çünkü Willis'in ondan alınacağı izlenimi hâkimdi. Willis'i ondan almak için planlar yapıyorlardı. Bunu yapamazlardı; onlara izin vermeyecekti.

Rüyası tekrar değişti; Okul Müdürü Howe'a tekrar karşı geldi; tekrar Willis'i kurtardı, kaçtılar ve tekrar bir çöl bitkisinin içinde kapalı kaldılar.

Acı bir kesinlikle sonucun hep böyle olacağını hissetti. Gerçek buydu; dev bir yabani bitkinin karnında kapana kısılıp boğulmak, orada ölmek.

Nefes alamadı ve homurdandı, uyanmaya çalıştı, sonra da daha az sıkıntılı bir rüyaya kaydı.

7
Kovalanış

Mars'ın iç uydusu minik Phobos müthiş bir hızla ortaya çıkıp batıya, yükselen güneşin yüzüne doğru uçtu. Kırmızı ana gezegenin her devri yirmi dört buçuk saat süren yavaş dönüşü, birazdan Güneş ışınlarını doğu Strymon'a, sonra da ikiz kanallar arasındaki çöl kuşağını geçerek batı Strymon'un kıyılarına götürecekti. Işınlar kanalın doğu kıyısında tünemiş büyük bir topa çarptı; soğuğa karşı kapanmış bir çöl lahanası.

Bitki harekete geçti ve açıldı. Bitkinin güneş tarafındaki yarısı yere dümdüz serildi, diğer yarısı da yatay ışınları yakalamak için açılmış tavus kuşu kuyruğu gibi yelpaze şeklini aldı. Bunu yaparken düz kısmının üzerine karnından bir şeyler döküldü – kıvrılmış ve katılaşmış, gösterişli elastik elbiseler ve komik miğferler giymiş, iki insan vücudu.

Küçük bir top onlarla beraber döküldü, kalın yeşil yapraklar üzerinde birkaç metre yuvarlanıp durdu. Göz ve ayak çıkıntıları çıkardı ve badi badi, yayılıp uzanmış gövdelere doğru yürüdü. Birine dayanıp sürtündü.

Bir an duraksadı sonra tekrar sürtündü, daha sonra geriledi ve avutulamaz bir kederle telafi edilemez bir kayıp hissini

birleştiren ince bir feryat koyverdi.

Jim kanlanmış gözlerini açtı. "Şu cehennemi gürültüyü kes," dedi ters ters.

Willis haykırdı: "Jim oğlum!" Karnına atladı, orada mutluluktan kendinden geçmişçesine aşağı yukarı zıplamaya devam etti.

Jim onu üzerinden silkeleyip, kendini tek kolla doğrulttu. "Sakin ol! Kendine gel. Ah!"

"Neyin var, Jim oğlum?"

"Kolum uyuşmuş. Oof. Ah!" Kımıldamaya çalışınca bacaklarının da uyuşmuş olduğunu anladı. Sırtı da öyleydi. Boynu da.

"Neyin var?" diye sordu Frank.

"Her yanım taş kesmiş. İyisi mi bugün ellerimin üzerinde kayayım. Hey..."

"Ne var?"

"Belki de kaymayız. Acaba ilkbahar selleri başlamış mıdır?"

"Ha? Ne saçmalıyorsun sen?" Frank yavaşça, dikkatlice yere oturdu.

"Ne mi, ilkbahar selleri tabii ki. Her nasılsa bütün kışı sağ geçirdik, gerçi nasıl olduğunu bilmiyorum ama... Şimdi biz..."

"Salaklaşma. Güneşin doğduğu yere bak."

Jim baktı. Marslı kolonistler Güneşin gözle görülür hareketlerini, belki Eskimolar hariç, Dünya'da yaşayan herhangi bir insandan kesinlikle daha fazla fark ederler. Jim yalnızca "Uh!" diyebildi; sonra ekledi, "galiba bir rüyaydı."

"Ya öyle, ya da her zamankinden daha delisin. Hadi yola çıkalım." Bir iniltiyle ayağa kalkmaya çabaladı.

"Nasılsın?"

"Büyükbabam gibi."

"Yani boğazın nasıl?" diye ısrar etti Jim.

"İyi, iyi." Hemen ardından, kendini bir öksürükle yalanladı. Büyük bir güç harcayarak kısa zamanda kendine hâkim oldu; respiratör takarken öksürmek iyi bir fikir değildir. Hap-

şırmak ise en kötüsüdür."

"Biraz kahvaltı ister misin?"

"Şu anda aç değilim," diye cevapladı Frank. "Önce bir barınak bulalım; o zaman rahatça yemek yiyebiliriz."

"Tamam." Jim Willis'i çantanın içine tıktı ve ayakta durup yürüyebileceğini keşfetti. El fenerinin farkına varınca onu da Willis'in yanına soktu ve kıyıya doğru Frank'i takip etti. Kanal bitkileri görünmeye başladılar, hatta yürüdükçe ayaklarına dolaşıyorlardı. Yeşil bitkiler, gecenin soğuğuyla hâlâ katıydılar; çocuklar aralarından geçerken çabucak uzağa çekilemiyorlardı.

Kıyıya ulaştılar. "Rampa yaklaşık yüz metre geride, sağda olmalı," diye belirtti Frank. "Evet – işte orada. Hadi gel."

Jim Frank'i kolundan yakaladı ve geri çekti. "N'oluyor?" dedi Frank.

"Kanala bak, kuzeye."

"Ne? Aman!" Bir moto-buz kayığı onlara doğru geliyordu. Bu tip araçlar saatte iki yüz elli milden fazla yapardı ama bu düşük hızda geliyordu. İki adam tepesinde, dışarıda, açıkta oturuyorlardı.

Frank aceleyle geri çekildi. "Yaşa, Jim," diye onayladı. "Az kalsın tam önlerine çıkıyordum. Galiba en iyisi bizi geçmelerini beklemek."

"Willis de Yaşa!" diye kendini beğenmişçesine araya girdi Willis.

"Geçmelerini zor bekleriz!" dedi Jim. "Ne yaptıklarını göremiyor musun?"

"Ne?"

"İzlerimizi takip ediyorlar!"

Frank şaşırarak baktı ve cevap vermedi. Dikkatle dışarıyı gözledi. "Dikkat!" dedi Jim ansızın. "Dürbünü var." Frank geri kaçtı. Göreceğini görmüştü zaten, buz kayığı yaklaşık olarak geçen akşam durdukları yerde duruyordu. Üstteki adamlardan biri izleme kulesinden sürücüye el işaretleriyle bir şeyler anlattı, sonra da rampayı işaret etti.

Buzun üzerinde daima bir sürü paten izi olurdu; yüzey za-

man zaman gündüz erimeleriyle yenilenirdi, ta ki öldürücü kış donu gelene kadar. Bununla beraber aylardan beri buzun bu kısmında ikisinden başka kimsenin kaymış olması mümkün değildi. Buzda kayığın izleri vardı şüphesiz, fakat bütün patenciler gibi Jim ve Frank de dokunulmamış buzda kaymayı tercih ederlerdi.

Şu anda, Cynia istasyonundan yakınlarındaki rampaya kadar olan izleri, takip etmek isteyen herkes için apaçık ortadaydı.

"Eğer çalılara dalarsak," diye fısıldadı Jim, "onlar gidene kadar saklanabiliriz. Burada bizi asla bulamazlar."

"Diyelim gitmediler. Lahananın içinde bir gece daha geçirmek istiyor musun?"

"Er geç gitmek zorundalar."

"Tabii fakat yeteri kadar çabuk değil. Rampaya çıktığımızı biliyorlar. Kalıp araştıracaklardır; bizden daha fazla dayanabilirler. Onların bir üssü var, bizim yok."

"Peki ne yapacağız?"

"Kıyı boyunca yürüyerek ilerleyeceğiz, en az bir sonraki rampaya kadar."

"Hadi gidelim o zaman. Her an rampayı çıkabilirler."

Frank'in önderliğinde güneye doğru eğilerek ilerlediler. Kıyı boyunca bitkiler yeteri kadar yükseldiğinden altlarından geçmeleri mümkün oluyordu; Frank kıyıdan dokuz metre uzakta bir rota tutturmuştu. Açılan yaprakların altındaki gölge ve bitkilerin gövdeleri uzaktan izlenmelerini engelliyordu.

Jim solucan yılanlarına, su-arayanlara dikkat ediyor ve Willis'i de dikkatli olması için uyarıyordu. Hızlı ilerlediler. Birkaç dakika sonra Frank durdu, sessiz olması için eliyle işaret etti ve her ikisi de etrafı dinledi. Jim'in bütün duyabildiği Frank'in hırıltılı nefesiydi; eğer takip ediliyorduysalar bile takipçiler yakın değildi.

Rampanın en az iki mil güneyindelerdi ki Frank aniden durdu. Jim ona çarptı ve neredeyse ikisi de Frank'ın durmasına neden olan şeyin içine yuvarlanıyorlardı – başka bir kanaldı bu. Ana kanalın doğu-batı yönünde uzanan oldukça dar

bir koluydu. Cynia ve Charax arasında bunun gibi birçok kanal vardı. Bazıları Strymon kanalının doğu ve batı ayaklarına eklenirdi, bazıları ise sadece çöl platosundaki yerel çöküntülere su taşırdı.

Jim aşağıya, derin ve dar yarığın içine baktı. "Hay Allah! Az daha düşüyorduk."

Frank cevap vermedi. Dizlerinin üzerine çöktü sonra da oturup kafasını tuttu. Aniden bir öksürük nöbetine tutuldu. Bittiğinde, omuzları kuru hıçkırıklarla titriyordu.

Jim elini omuzuna koydu. "Çok hastasın değil mi dostum?"

Frank cevap vermedi. Willis, "Zavallı Frank oğlum," dedi.

Jim tekrar kanala gözünü dikip baktı ve alnını kırıştırdı. Biraz sonra Frank kafasını kaldırarak "İyiyim," dedi. "Bütün bunlar, kanalın karşımıza çıkması ve yolun bittiğini fark etmem – bir an için gücüm kesildi. O kadar yorgunum ki!"

Jim, "Buraya bak, Frank," dedi. "Yeni bir planım var. Ben bu hendeği doğuya doğru, içine inecek bir yol bulana kadar takip edeceğim. Sen geri dönecek ve teslim olacaksın."

"Hayır!"

"Bitirene kadar bekle! Mantıklı bir şey söylüyorum. Sen devam edemeyecek kadar hastasın. Burada dışarıda kalırsan öleceksin. En azından bunu kabul et. Birisinin bizimkilere haber ulaştırması gerekiyor – ben bunu yapabilirim. Sen geri dön ve teslim ol, sonra da onlara bilmem hangi yoldan nasıl gittiğimi anlat – bu yol hariç hangisi olursa olsun. Eğer başarırsan onları durdurabilirsin ve bütün bir gün kendi kuyruklarını izlemelerini sağlarsın; bu da bana arayı açma fırsatı verir. Bu arada da sen buz kayığında sıcakta ve emniyette olacaksın. Akşama ise okulun revirindeki yatakta olursun. İşte – mantıklı değil mi?"

"Hayır."

"Niye değil!? İnatçılık ediyorsun."

"Hayır," diye tekrar etti Frank, "hiç iyi değil. Birincisi ben teslim olmam. Burada ölürüm daha iyi..."

"Deli."

"Deli sensin. İkincisi bir günlük avantaj sana yetmez. Bir kere benim söylediğim yerde olmadığını anladıklarında kanalı tekrar taramak için buz kayığıyla geri gelirler. Yarın da seni yakalarlar."

"Fakat... Peki, çözüm ne?"

"Bilmiyorum ama seninki değil," dedi Frank ve tekrar öksürüğe tutuldu.

Birkaç dakika, ikisi de konuşmadı. Sonunda Jim sordu. "Ne tip bir buz kayığıydı o?"

"Her zamanki yük tiplerinden, sanırım bir Hudson Altı Yüz. Niye sordun?"

"Aşağıdaki buzda manevra yapabilir mi?"

Frank aşağıdaki ufak kanala baktı. Kenarlar dibe doğru daralıyordu; su seviyesi çok alçak olduğundan buz yüzeyi ancak altı metre genişlikteydi. "Hiç şansı yok," diye cevapladı.

"O zaman bu kolu buz kayığıyla aramaya kalkamazlar – en azından bu buz kayığıyla."

"Anladım, anladım," diye kesti Frank. "Senin hesabınla biz doğu Strymon'a geçip eve bu yolla gideceğiz. Fakat bu kanalın öbür tarafa kadar gittiğini nereden biliyorsun? Haritayı o kadar iyi hatırlıyor musun?"

"Hayır, hatırlamıyorum. Ama gidiyorsa ne iyi. Gitmiyorsa da geçiş yolunun çoğunu katediyordur; bize de yolun geri kalanını yürümek kalır."

"Doğu ayağına vardıktan sonra Charax'a hâlâ beş yüz mil yolumuz olacak. Dün akşam birini kaçırmış olsak da bu ayağın üzerinde barınaklar var."

"Doğu ayağında barınak bulma şansımız batı ayağındaki kadar," diye cevapladı Jim. "Proje önümüzdeki ilkbaharda iki ayakta birden başlayacak. Biliyorum, babam bu konuda çok konuşuyordu. Her neyse, bu ayağı daha fazla kullanamayız, çünkü aramayı burada yapıyorlar. Esas soru şu: Sen kayabilir misin? Eğer kayamazsan, hâlâ teslim olman gerektiğini söylüyorum."

Frank ayağa kalktı. "Kayacağım," dedi sert bir sesle. "Hadi gel."

Takipçilerinin hâlâ rampanın yakın çevresini aradıklarını düşünerek taş set boyunca hiç sakınmadan yürüdüler. Aşağı, buza inen bir rampaya geldiklerinde, üç ya da dört mil doğudaydılar. "Deneyelim mi?" diye sordu Jim.

"Tabii. Patenli bir adam yollasalar dahi ona yol gösterecek iz olmadığından bu kadar uzağa gelebileceğini sanmam. Yürümekten yoruldum." Aşağı indiler, patenlerini takıp, kaymaya başladılar. Rahatsız akşamlarından kalan tutulmalar yürüyüşle düzelmişti; tekrar buz üstünde olmak hoşlarına gitti. Jim adım ayarlamayı Frank'e bıraktı, hastalığına rağmen hızlıydı. Milleri geride bırakmaya başladılar.

Kırk mil kadar gittiklerinde, kıyı fark edilecek kadar alçalmaya başladı. Jim, bunu görünce, uğursuz bir hisse kapıldı; bu ufak kanal batı ayağını doğu ayağına birleştirmiyordu, sadece çölde alçak bir noktayı besleyen bir ırmaktı. Şüphesini kendine sakladı. Bir sonraki saatin sonunda dostunu daha fazla kandırması gerekmiyordu; gerçek ikisi için de ortadaydı. Şimdi kıyılar o kadar alçaktı ki ilerisini görebiliyorlardı; önlerindeki buz artık mavi göğün içinde kaybolmuyor, bir şekilde sona eriyordu.

Biraz sonra yolun sonuna geldiler: donmuş bir bataklık. Kıyı kayboldu, sert buz her yana yayılıyor ve uzaktaki yeşil bitkilerle sınırlanıyordu. Orada burada, dona yakalanmış kanal otları ölü öbekler halinde buza saplanmışlardı.

Doğuya doğru yola devam ettiler; kayabilecekleri yüksek yerleri seçerek. En sonunda Frank "Artık bitti! Yolun sonu!" dedi ve oturup patenlerini çıkarttı.

"Özür dilerim Frank."

"Niçin? Yolun geri kalanını yürüyeceğiz. Çok uzak olamaz."

Çevrelerini saran yeşilliğin içinden yola koyuldular; tam bitkilerin yollarından çekilebileği hızda yürüyorlardı. Bataklığı çevreleyen bitkiler kanal bitkilerinden kısaydı, en uzunları omuz yüksekliğinde ve daha ufak yapraklıydı. Birkaç mil bunların içinde ilerledikten sonra kendilerini dışarıda, kum tepelerinin üzerinde buldular.

Kayan kırmızı demir oksitli kumlarda yürümek zordu ve tepeleri tırmanmak ya da etrafından dolanmak işi daha da zorlaştırıyordu. Jim, Frank etraflarından dolaşsa da, genelde tırmanmayı seçiyordu; ufukta doğu Strymon'u işaret edebilecek koyu yeşil hattı arıyordu. Hat onu hayal kırıklığına uğratmaya devam etti.

Willis aşağı inmek için ısrar etti. İlk önce temiz kumlarda bir toz banyosu aldı, sonra da Jim'in önünde bir o bir bu yolu keşfedip, fırıldak böceklerinden ürkerek yürümeye başladı. Jim bir kum tepesinin üstünden ileriye göz atıyordu ki Willis'ten canhıraş bir cıyaklama duydu. Etrafına bakındı.

Frank bir kum tepesinin etrafından dolaşmıştı ve Willis de onunla beraberdi; daha doğrusu Willis önden kayarak gidiyordu. Şimdi zıplak olduğu yerde donmuş gibi duruyordu. Frank hiçbir şeyin farkında değil gibiydi; başı önde, keyifsizce sürükleniyordu.

Tam karşılarında ise bir su-arayan onlara saldırmak üzereydi.

Profesyonel bir nişancı için bile menzil uzaktı. Sahne Jim'e gerçekdışı görünmeye başladı. Sanki Frank donakalmış, su-arayan da kurbanına doğru yavaşça ilerliyormuş gibi görünüyordu. Jim'e sınırsız zamanı varmış gibi geldi, silahı çekmek, nişan almak ve ilk atışı yapmak için.

Yaratığı yaktı ama su-arayan ilerlemeye devam etti.

Jim tekrar nişan aldı, tetiği çekti. Işını canavarın tam ortasına sabitledi, yaratık daire testerenin üzerine konmuş gibi iki parçaya ayrıldı. İki yarısı arasında bağlantı kalmayana kadar ilerledi, ta ki iki ayrı yöne yuvarlanıp titremeye başlayıncaya kadar. Soldaki kıvrık kılıç şeklindeki pençe Willis'ten birkaç santim ileride durdu.

Jim kum tepesinden aşağı koştu. Frank artık heykel gibi değildi, gerçekten durmuştu. Ayakta dikilmiş, bir dakika önce ani ve kanlı bir ölüm tehdidi olan cesede bakakalmıştı. Jim'in gelmesiyle birlikte etrafa bakındı ve "Teşekkürler," dedi.

Jim cevap vermedi, canavarın titreyen bacağını tekmeledi.

"Pislik," dedi hiddetle. "Tanrım, bunlardan nasıl nefret ediyorum. Mars'takilerin tümünü bir defada yakabilmeyi isterdim." Gövdeye doğru yürümeye devam etti, yumurta kesesinin yerini buldu ve dikkatlice her yanını yaktı.

Willis kımıldamamıştı. Hıçkırıklar içindeydi. Jim Willis' in yanma gitti, yakaladı ve seyahat çantasının içine attı. "Artık birbirimizden ayrılmayalım," dedi. "Eğer tırmanmak istemezsen, ben de tepelerin etrafından dolaşırım."

"Tamam."

"Frank!"

"Ne? Ne var, Jim?" Frank'in sesi neşesizdi.

"İleride ne görüyorsun?"

"İleride mi?" Frank kendini toparlayıp gözlerinin önünde uçuşan tüy gibi ufak şeyleri kovarak görüntüyü netleştirmeye çalıştı. "O kanal, yani yeşil kuşak. Sanırım başardık."

"Peki ya başka? Kuleyi görmüyor musun?"

"Ne? Nerede? Ha, şu... Evet, sanırım görüyorum. Evet, bir kule."

"Peki, Allah aşkına, bunun ne anlama geldiğini bilmiyor musun? Marslılar!"

"Evet, herhalde."

"Öyleyse biraz hevesli görün."

"Niçin?"

"Bizi içeri alacaklar oğlum! Marslılar iyi insanlar; yolumuza devam etmeden dinlenmek için sıcak bir yerin olacak."

Frank biraz daha ilgilenmiş göründü fakat bir şey söylemedi. "Belki Gekko'yu tanıyorlardır," diye devam etti Jim. "Şansımız döndü."

"Belki."

Bir saat süren ağır ve zahmetli bir yürüyüşle küçük Mars kasabasına vardılar. O kadar küçüktü ki sadece bir tek kulesi vardı, ama Jim için o Syrtis Major'dan bile daha güzeldi. Duvarı takip edip biraz sonra kapıyı buldular.

İçeri gireli birkaç dakikadan fazla olmamıştı ki Jim'in umutları sönmeye başladı. Yabani otların bürüdüğü merkez

bahçeyi görmeden önce bile, boş ve sessiz avlular gerçeği ona söylüyordu: Ufak kasaba terk edilmişti.

Mars'ın bir zamanlar bugününden çok daha fazla nüfusu olmalıydı. Hayalet şehirlere sık sık rastlanıyordu, hatta Charax, Syrtis Major ve Minor, Hesperidum gibi çok kalabalık merkezlerde bile artık kullanılmayan yerler vardı ve bazen Dünyalı turistler bile buralardan geçebiliyordu. Bu küçük kasabanın zaten hiçbir zaman pek önemi olmamıştı herhalde, terk edilişi Nuh'un gemisinden bile eski olmalıydı.

Jim merkez avluda durdu, konuşmaya hevesli değildi. Frank de durdu ve metal bir sütun parçasının üstüne oturdu. Sütunun cilalı yüzü, Dünyalı bilim adamlarının okumak için bir kollarını bile verecekleri yazı karakterleriyle doluydu. "Peki," dedi Jim, "biraz dinlenelim, sonra da kanala inen bir yol bulmaya çalışırız."

Frank ruhsuz ruhsuz cevapladı. "Ben yokum. Ben elimden geleni yaptım."

"Böyle konuşma."

"Dalga geçmiyorum Jim. Elimde değil."

Jim biraz düşündü. "Bak ne diyeceğim – ben biraz etrafı araştırayım. Bu yerlerin altı her zaman bal peteği gibidir. Geceyi geçireceğimiz bir yer bulacağım."

"Nasıl istersen."

"Sen burada kal." Tam gitmek için ayağa kalktığında, birden Willis'in yanında olmadığının farkına vardı. Sonra da şehre girdiklerinde zıplağın aşağı atladığını hatırladı. "Willis – Willis nerede?"

"Nereden bileyim?"

"Onu bulmam lazım. Willis! Hey, Willis! Gel, oğlum!" Sesi boş meydanda yankılandı.

"N'aber Jim!"

Tamam, bu Willis'ti; sesi biraz uzaktan geliyordu. Biraz sonra görüş alanına girdi. Ancak yalnız değildi, bir Marslı onu taşıyordu.

Marslı onların yanına geldi, üçüncü ayağını da yere dayadı ve aşağı eğildi. Sesi Jim'in kulağında kibarca gümbürdedi. "Ne diyor, Frank?"

"Hı? Bilmiyorum. Söyle çekip gitsin."

Marslı tekrar konuştu. Jim Frank'i tercüman olarak kullanmaktan vazgeçti ve zihnini yoğunlaştırarak anlamaya çalıştı. Ters çevrilmiş soru işaretini tanıdı, söylediği bir davet ya da bir çeşit öneri olmalıydı. Bunu takip eden bir hareket fiili ve Jim'e hiçbir şey ifade etmeyen birtakım sesler daha vardı.

Marslı'nın tekrar edeceği umuduyla sadece soru işaretiyle cevap verdi. Onun yerine Willis cevapladı. "Gel, Jim oğlum – iyi yer!"

Niye olmasın? dedi Jim kendi kendine ve cevapladı. "Tamam, Willis." Dünyevi olmayan üçlü gırtlak sesini çıkarmak için boğazını harap ederek, Marslı'ya genel onaylama işaretiyle cevap verdi. Marslı aynısını ters çevirerek tekrar etti ve onlara en yakın ayağını kaldırıp, arkasına bile bakmadan hızla yürüyüp gitti. Yirmi beş metre kadar gitmişti ki takip edilmediğini fark etti. Aynı hızla geri geldi ve genel soru işaretini "Bir şey mi var?" anlamında kullandı.

"Willis," dedi Jim aceleyle, "onun Frank'i taşımasını istiyorum."

"Taşımak Frank oğlum?"

"Evet, Gekko'nun taşıdığı gibi."

"Gekko burada yok. Bu K'boomch."

"İsmi K'boomk mu?"

"Evet, K'boomch," diye Jim'in telaffuzunu düzelterek onayladı Willis.

"İyi. K'boomch'un Frank'i Gekko'nun taşıdığı gibi taşımasını istiyorum."

Willis ve Marslı birbirlerine bir dakika böğürüp vırakladılar, sonra Willis "K'boomch bilmek istedi, Jim Gekko'yu bilir mi?"

"Ona bizim arkadaş, su dostu olduğumuzu söyle."

"Willis söyledi bile."

"Frank ne olacak?" Belli ki Willis yeni tanıdığına onu çok-

tan anlatmıştı; K'boomch Frank'i iki el-kanadı arasına alıp kaldırdı. Frank gözlerini açtı ve kapadı. Aldırmaz gibiydi.

Jim bir an, Frank'in metal sütun üzerinde bıraktığı patenleri kapmak için durdu, sonra Marslı'nın peşinden koştu. Marslı onu dışarıdan göründüğünden bile daha büyük duran, duvarlardan parlayan ışıklarla çok iyi aydınlatılmış kocaman bir binaya götürdü. Duraklamadan doğruca karşı duvardaki kemerli kapıya gitti; bu, aşağı inen bir rampa tünelinin girişiydi.

Marslılar ya merdiveni hiç icat etmemişlerdi, ya da buna hiç ihtiyaçları olmamıştı sanki. Mars'ın, Dünya'dakinin sadece yüzde otuz sekizi kadar olan düşük yerçekimi, Dünya'da bela olabilecek diklikteki rampaların kullanılmasına olanak tanıyordu. Marsh Jim'i hızla bu dik rampalardan aşağı götürdü.

Biraz sonra Jim, Cynia şehrinin altında da olduğu gibi, hava basıncının yükseldiğini fark etti. Büyük bir ferahlama hissiyle maskesini kaldırdı; yirmi dört saatten fazladır onu çıkartmamıştı. Basınçtaki değişiklik ani olmuştu; bunun ne sadece inişten, ne de büyük basınç farkı yapacak kadar derinde olmalarından kaynaklanmadığını biliyordu.

Bu marifetin nasıl başarıldığını merak ediyordu. Basınç kilitlerinin bütün boşluğu dışarı pompaladığına karar verdi.

Rampaları terk edip tavandan aydınlatılan kubbeli büyük bir salona girdiler. Odanın duvarlarında bir dizi kemerli kapı vardı. K'boomch durdu ve tekrar Jim'le konuştu; içinde Gekko'nun isminin de geçtiği bir sorgulama.

Jim hafızasını iyice yokladı ve dikkatle basit bir cümle kurdu: "Gekko ve ben su paylaştık. Biz dostuz."

Marsh tatmin olmuş göründü; onları yan odalardan birine götürdü ve Frank'i nazikçe yere bıraktı. Kapı arkalarından sessizce, kayarak kapandı. İçinde birçok dinlenme çerçevesi olan, Marslılar için ufak sayılacak bir odaydı. K'boomch çerçevelerden birinin üstüne yerleşti.

Jim birden ağırlaştığını hissetti ve dengesini kaybederek yere oturdu. Ağırlık hissi ve hafif sersemlik devam etti; o da otur-

duğu yerden kımıldamadı. "İyi misin, Frank?" diye sordu.

Frank bir şeyler homurdandı. Zorlanarak ve düzensiz nefes alıyordu. Jim Frank'in maskesini çıkardı ve yüzüne dokundu; sıcaktı.

O anda Frank için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ağırlık hissi devam ediyordu. Marslı konuşacak gibi görünmüyordu. Jim de ana lisanda herhangi bir konu hakkında konuşmaya kalkışabilecek gibi hissetmiyordu kendini. Willis bir topa dönüşmüştü. Jim Frank'in yanına yattı, gözlerini kapattı ve düşünmemeye çalıştı.

Jim bir an hafiflediği hissetti, neredeyse uçuyormuş gibi; sonra kendini tekrar ağır hissetmeye başladı ve başına ne geldiğini merak etti – o da mı hastalanıyordu yoksa? Birkaç dakika daha hareketsiz yattı, sonra üzerine eğilen Marslı'nın konuşmasıyla kendine geldi. Doğruldu ve kendini tekrar iyi hissettiğini keşfetti. K'boomch Frank'i kaptı ve odayı terk ettiler.

Dışardaki kubbeli salon içeriyi dolduran otuzdan fazla Marslı hariç aynı görünüyordu.

Jim'in önünden yürüyen K'boomch iki yüküyle kemerli kapıdan çıkınca, gruptakilerden biri ayrılıp bir adım öne çıktı. Öbür Marslılar'dan oldukça kısaydı. Çağrı işaretiyle başlayarak "Jim-Marlowe," dedi.

"Gekko!" diye bağırdı Jim, Willis'in yankısıyla beraber.

Gekko ona doğru eğildi. "Dostum," diye kendi dilinde yumuşakça gürüldedi. "Benim ufak, sakat dostum." Jim'i havaya kaldırıp götürürken diğer Marslılar yol açmak için geri çekildiler.

Gekko hızla tünellerden geçti. Jim geri bakınca K'boomch ve grubun geri kalanının arkalarında olduklarını görebildi ve olayları akışına bıraktı. Gekko biraz sonra orta büyüklükte bir salona girdi ve Jim'i yere bıraktı. Frank de yanına bırakıldı. Frank gözlerini kırpıştırıp sordu. "Neredeyiz?"

Jim etrafına bakındı. Odada bir çember şeklinde yerleştirilmiş birçok dinlenme çerçevesi vardı. Tavan kubbe şeklindeydi ve gökyüzünü taklit ediyordu. Bir duvarın üzerinde

gerçekçi bir kanal minyatürü akıyordu. Kavisli bir duvarda, tüysü kuleleri havada dalgalanan bir Mars şehrinin silueti vardı. Jim bu kuleleri tanıyordu, onların hangi şehri simgelediklerini biliyordu; Jim bu odayı da tanıyordu.

Bu Gekko ve arkadaşlarıyla "beraber-gelişme" yaptıkları odanın ta kendisiydi.

"Aman Allahım, Frank – biz Cynia'ya geri döndük."

"Ne?" Frank birden doğruldu, etrafına ateşli gözlerle baktı, sonra tekrar uzanıp gözlerini sıkıca kapattı.

Jim gülsün mü ağlasın mı bilemedi. Bütün bu çabalar! Bütün bu kaçma ve eve ulaşma çabaları, Frank'in hastalığa ve yorgunluğa cesaretle direnmesi, çöl lahanası içindeki akşam – ve şimdi Cynia istasyonundan üç mil bile uzakta değillerdi.

8
Öteki Dünya

Jim Gekko'nun onlar için bulabildiği en ufak odayı –ya da hastaneyi– düzenliyordu. Oraya varmalarının ardından hemen bir "beraber-gelişme"de bulunmuşlardı. Bunun sonucunda, daha önce de olduğu gibi, Jim ana lisanı kavrayışının ilerlediğini fark etmişti. Gekko'ya Frank'in hasta olduğunu ve sükûnete gereksinim duyduğunu anlatmayı başarmıştı.

Gekko Frank'ın bakımını üstlenmeyi teklif etti ama Jim kabul etmedi. Marslı tedavi yöntemleri Frank'i iyileştirebileceği gibi öldürebilirdi de. Onun yerine oldukça fazla içme suyu –o bir "su dostu", neredeyse bir klan üyesi olduğu için bu hakkıydı– ve dinleme çerçevelerinin bulunduğu yerde kullanmış oldukları renkli Mars ipeklilerinden istedi. Bu ipeklerle Jim Frank'e yumuşak bir yatak, kendine ve Willis'e de yanında bir yuva yaptı. Frank'i yatağa yatırdı. Yeterince su içmesi için uyandırdı ve sonra arkadaşının iyileşmesini beklemeye başladı.

Oda oldukça ılıktı; Jim dışarı elbisesini çıkardı ve gerinip kaşındı. Sonra aklına Frank'in de esnek elbisesini çıkarmak geldi; onu bir tabaka alev renkli örtüye sardı. Sonra da elini Frank'in seyahat çantasına daldırıp yiyecek stokuna baktı. Şu ana kadar midesini düşünemeyecek kadar meşgul ve yorgundu; şimdi etiketlerin manzarası bile ağzının suyunu akıtıyordu. Bir kutu vitaminle kuvvetlendirilmiş sentetik portakal suyu ve bir kutu suni tavuk bifteği seçti. Bu ikinci yiyecek, hayatına Kuzey Koloni'de bir maya tankında başlamıştı, fakat Jim maya proteinlerine alışıktı ve her lokması gerçek tavuk göğsü kadar iştah açıcı geliyordu. Islık çalarak bıçağını çıkardı ve yemeye koyuldu.

Willis bir yerlerde geziniyor olmalıydı, ama onu merak etmedi. Bilinçaltı, bir Mars şehrindeyken Willis'i merak etmemesini sağlıyordu; ortam barış ve güvenlik havasıyla doluydu. Doğrusu Jim yemeğini bitirip ağzını silene kadar hastası pek aklına gelmedi.

Frank hâlâ uyuyordu fakat nefesi hırıltılı ve yüzü de kıpkırmızıydı. Odadaki hava ılık, yeterli basınçta ve Mars kuruluğundaydı. Jim çantasından bir mendil çıkardı, ıslatıp Frank' in yüzüne örttü. Ara sıra tekrar ıslattı. Biraz sonra bir mendil daha aldı, onu da ıslatıp kendi yüzüne bağladı.

Gekko peşini bırakmayan Willis'le içeri girdi. "Jim-Marlowe," dedi ve yerleşti. "Gekko," diye cevap verdi Jim ve Frank'in yüz bezini ıslatmaya gitti. Marslı o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Jim onun "öteki dünya"sına çekildiğine karar verdi; fakat ona baktığında, Gekko'nun gözlerinin canlı ve ilgiyle açılmış olduğunu gördü.

Uzun bir bekleyişten sonra Jim'e ne yaptığını ve niçin yaptığını sordu. Jim kendi cinsinin hava kadar su da soluması gerektiğini açıklamaya çalıştı; fakat beraber-gelişmeye rağmen Marsça kelime bilgisi buna yeterli değildi. Vazgeçti ve bir uzun sessizlik daha oldu. Sonunda Marslı Willis'le beraber çıktı.

Biraz sonra Frank'in ve kendisinin yüzündeki bezlerin o kadar hızlı kurumadıklarını fark etti. Az sonra da hiç kuru-

madılar. Rahatsız olduğu için kendininkini çıkardı; sonra Frank'in de rahatsız olabileceğine karar verdi; onları kullanmaktan tamamen vazgeçti.

Gekko geri geldi. On dakikalık bir sessizlikten sonra –kendi türüne göre neredeyse çılgın bir süratle– konuştu. Havada uçuşan suyun yeterli olup olmadığını sordu. Jim onu yeterli olduğuna ikna etti ve teşekkür etti. Yaklaşık yirmi dakikalık bir sessizlikten sonra Gekko tekrar gitti. Jim yatmaya karar verdi. Uzun ve zor bir gün olmuştu ve bir önceki gece dinlendiği pek söylenemezdi. Etrafta ışığı söndürmek için bir düğme aradıysa da bulamadı. Vazgeçip uzandı, rengârenk bir çarşafı çenesine kadar çekip uykuya daldı.

"Hey Jim – uyan."

Jim uykulu uykulu gözlerini açtı ve tekrar kapattı. "Git işine."

"Hadi kalk. Zıpla. Sen horlarken ben iki saatten beri ayaktayım. Bazı şeyleri öğrenmek istiyorum."

"Ne öğrenmek istiyorsun? Hey – nasılsın?"

"Ben mi?" dedi Frank. "İyiyim. Niye iyi olmayayım ki? Neredeyiz?"

Jim ona bir baktı. Frank'in rengi daha iyiydi ve sesi normal çıkıyordu, kısıklığı geçmişti. "Dün oldukça hastaydın," dedi. "Kafayı yediğini zannettim."

Frank alnını buruşturdu. "Belki öyleydim. Emin ol çok berbat rüyalar gördüm. Bir çöl lahanasıyla ilgili saçmasapan bir rüya..."

"O rüya değildi."

"Ne?"

"O rüya değildi dedim. Ne çöl lahanası, ne de öbürleri. Nerede olduğumuzu biliyor musun?"

"Ben de sana onu soruyordum."

"Cynia'dayız. Biz..."

"Cynia mı?"

Jim Frank'e önceki iki günün hikâyesini anlatmaya çalıştı.

Kanaldan gerisingeri Cynia'ya ani nakilleri bölümü biraz sıkıntı verdi çünkü kendisi de bunu açıkça anlamamıştı. "Onun kanala paralel bir tür metro olduğunu sanıyorum. Biliyorsun – bir metro; hani kitaplardaki gibi."

"Marslılar'ın öyle mühendisleri yok."

"Ama öyleyse kanalları nasıl inşa ettiler?"

"Evet ama o çok ama çok zaman önceydi."

"Belki metroyu da çok zaman önce inşa ettiler. Onun hakkında ne biliyorsun ki?"

"Şey... sanırım hiçbir şey. Boş ver. Açım. Yiyecek bir şey kaldı mı?"

"Tabii." Jim kalkıp etrafa bakındı. Willis hâlâ kayıptı.

"Gekko'yu bulup Willis'in nerede olduğunu sormak istiyorum," diye söylendi.

"Delisin," dedi Frank. "Hadi kahvaltı edelim."

"Peki, tamam."

Yemek bittiğinde Frank daha önemli bir konu açtı. "Tamam, diyelim ki Cynia'dayız. Hâlâ eve gitmemiz gerekiyor, hem de hemen. Soru şu: Nasıl gideceğiz? Şimdi anladığım kadarıyla, eğer Marslılar bizi buraya bu kadar hızlı getirebildilerse, bizi buldukları yere geri götürüp bırakabilirler, biz de Strymon'un doğu ayağından eve ulaşırız. Bu fikir sana nasıl geliyor?"

"Bana uygun, sanırım," diye Jim cevapladı, "ama..."

"O zaman yapacak ilk iş Gekko'yu bulup etrafta oyalanmadan bu işi ayarlamaya çalışmak."

"Yapacak ilk iş," diye Jim karşı çıktı, "Willis'i bulmak."

"Niye? Başımızı yeteri derecede belaya sokmadı mı? Bırak onu, burada mutlu."

"Frank, Willis'e karşı tamamiyle yanlış tavır alıyorsun. Bizi bu karışıklıktan o çıkarmadı mı? Eğer Willis olmasaydı sen çölde öksürmekten ciğerlerini patlatıyordun."

"Eğer Willis olmasaydı, bu belaya hiç bulaşmayacaktık."

"Ama bu doğru değil. İşin aslı..."

"Peki, peki. Tamam, git Willis'i bul."

Jim, Frank'i kahvaltı artıklarını temizlemesi için bırakıp yola çıktı. Daha sonra, bu yolculukta başına tam olarak neler geldiğini asla anlatamadı ama birtakım büyük olayları hatırlıyordu. İşe Gekko'yu aramakla başladı; koridorda rastladığı ilk Marslı'ya Gekko'yu sordu; bunun için de genel soru işaretinin ardından Gekko'nun ismini söylediği barbarca bir cümle kurdu.

Jim iyi bir dilbilimci değildi, belki de hiç olamayacaktı, fakat girişimi işe yaramıştı. Karşılaştığı ilk Marslı onu başka birine götürdü, tıpkı bir Dünyalı vatandaşın bir yabancıyı polis memuruna götüreceği gibi. Bu ikinci Marslı da onu Gekko'ya götürdü.

Jim Gekko'ya Willis'i geri istediğini açıklamakta büyük bir güçlük çekmedi. Gekko dinledi ve sonra Jim'in isteğinin imkânsız olduğunu nazikçe açıkladı.

Jim yeniden başladı, lisana hâkim olmamasının yanlış anlaşmaya neden olduğundan emindi. Gekko bitirmesini bekledi, sonra da Jim'in ne istediğini doğru anladığını fakat Jim'in onu alamayacağını –Willis'i alamayacağını– açıkça anlattı. Hayır. Gekko saf hayat suyunu bölüştüğü bu arkadaşını reddetmek zorunda olduğu için kederliydi ama mümkün değildi.

Gekko'nun güçlü kişiliğinin doğrudan etkisi altında olan Jim söylenenlerin çoğunu anladı ve gerisini de tahmin etti. Gekko'nun itirazı açıktı. Jim'in silahının yanında olması önemli değildi; Gekko Howe'un yaptığı gibi içinde nefret uyandırmıyordu. Her şeyden önce, Gekko'nun sıcak yakınlık duygusu üzerine bir sel gibi dökülüyordu, yine de Jim yıldırım çarpmış gibiydi, kızgındı ve kararı kabul edemiyordu. Marslı'ya uzun bir süre gözlerini dikip kaldı. Sonra birdenbire, yönünü seçmeden, Willis'e seslenerek yürüyüp uzaklaştı. "Willis! Hey, Willis! Buraya gel, Willis oğlum – gel Jim'e!"

Marslı, her biri Jim'in üç adımına denk uzun adımlarla arkasından geldi. Jim hâlâ koşup bağırıyordu. Bir köşeyi döndü ve üç Marslı'yla yüz yüze geldi. Bacaklarının arasından ok gi-

bi atıldı ve geçti. Gekko Mars protokolü uygulamaya kalkınca bir trafik karmaşasına girdi ve vakit kaybetti. Jim de oldukça öne geçti.

Karşılaştığı her kemerli kapıdan kafasını sokarak bağırdı. Böyle bir kapıdan, "öbür dünya"yı ziyaret dedikleri, trans durumunda hareketsiz Marslılar'ın işgal ettiği bir salona girdi. Bir batı Amerikalı izcinin bir boz ayıyı huylandırmak istememesi gibi, Jim de transtaki bir Marslı'yı rahatsız etmek istemezdi – fakat dikkat edecek ya da umursayacak durumda değildi; orada da bağırdı, bu sebeple duyulmamış ve düşünülemeyecek bir karışıklığa neden oldu. En ufak tepki şiddetli bir titremeydi; zavallı bir yaratık o kadar rahatsız oldu ki bütün bacaklarını aceleyle kaldırıp yere yuvarlandı.

Jim farkına bile varmamış, çoktan bir sonraki odaya gitmiş bağırıyordu.

Gekko onu yakaladı ve büyük el-kanatlarının ikisiyle onu kepçeleyip kaldırdı. "Jim Marlowe!" dedi. "Jim Marlowe, dostum."

Jim ağlayıp, iki yumruğuyla Marslı'nın sert göğüs kafesini dövdü. Gekko ona bir an dayandı ve üçüncü el-kanadıyla Jim'in kollarını sarıp onu hareketsiz hale getirdi. Jim başını vahşice kaldırıp ona baktı. "Willis," dedi kendi dilinde. "Willis'i istiyorum. Hakkınız yok buna!"

Gekko onu kucağında sallayıp yumuşakça cevap verdi. "Benim gücüm yok. Bu beni aşıyor. Bizim 'öbür dünya'ya gitmemiz lazım," diyerek yürüdü. Jim kendi hiddetinden yorgun düşmüştü, cevap veremedi. Gekko bir rampadan aşağı ilerledi, sonra bir rampa daha, bir rampa daha. Gittikçe aşağı indiler, Jim'in daha önce bulunduğu yerlerden daha da derine, belki de herhangi bir Dünyalı'nın daha önce bulunmadığı kadar derine. Yukarı seviyelerde bazı Marslılar'ın yanından geçtiler, daha aşağılarda ise hiç kimse yoktu.

En sonunda Gekko yeraltında çok derinde küçük bir salonda durdu. Odanın içinde diğer odaların aksine hiçbir süsleme yoktu; sadeydi, inci grisi duvarlar neredeyse Mars-dışı görünüyordu. Gekko Jim'i yere bıraktı ve "Burası öteki dün-

yaya açılan bir kapıdır," dedi.

Jim doğrularak "Ne?" dedi. "Ne demek istiyorsun?" ve sonra soruyu ana lisanda dikkatlice tekrar ifade etti. Uğraşması gerekmiyordu zaten; Gekko onu duymadı.

Jim boynunu uzattı ve yukarı baktı. Gekko tamamen hareketsiz duruyordu, bütün ayakları sıkıca yere basıyordu. Gözleri açık ama cansızdı. Gekko "öbür dünya"ya geçmişti.

"Hay Allah," diye söylendi Jim. "Böyle bir numara yapmak için ne de hoş bir zaman seçti." Ne yapması gerektiğini düşündü; yukarı katlara giden yolu tek başına bulmaya mı çalışmalıydı, yoksa Gekko'yu beklemeli miydi?

Marslılar'ın transtan hiç çıkmadan haftalarca kalabildikleri söylenirdi; fakat Dok MacRae böyle hikâyelerle alay ederdi.

En azından bir süre beklemeye karar verdi ve yere oturdu, elleriyle dizlerini sardı. Kendini oldukça sakinleşmiş hissetti, özellikle acelesi yoktu, sanki Gekko'nun kayıtsız rahatlığı, Marslı onu taşırken üzerinden içine akmıştı.

Bir müddet sonra, sınırsız uzun bir müddet sonra, oda karardı. Jim rahatsız olmadı bundan, halinden memnundu, iki "beraber gelişme" deneyiminde tanıdığı huzurlu mutluluğu hissediyordu.

Çok uzaklarda, karanlığın içinde minik bir ışık belirdi ve büyüdü. Ancak küçük inci grisi odayı aydınlatmadı; tersine, dışarıdan bir sahneyi aydınlattı. Sanki Yeni Hollywood'un en iyi prodüksiyonlarından birini tamamiyle doğal renklerle göstermek için kullanılan, stereo bir film makinasıydı. Ancak Dünya'dan bir sahne değildi bu, Jim sahnenin tamamiyle gerçek olduğunu biliyordu, ne zevzek bir reklam, ne de bir öykü vardı.

Yerden yaklaşık otuz santim yükseklikteki bir görüş açısından, kanal bitkilerinden oluşmuş bir koruyu görüyormuş gibiydi. Görüş açısı durmadan ve düzensizce yer değiştiriyordu, sanki kamera çok alçak bir tekerlekli platformla kanal bitkilerinin sapları arasından bir oraya bir buraya taşınmıştı. Görüş açısı bir metre kadar sonra aniden değişiyor, duruyor, sonra yön değiştiriyor ve tekrar hareket ediyordu; ama hiçbir za-

man yerden fazla yükselmiyordu. Bazen tam bir çember içinde dönüyordu, üç yüz altmış derecelik bir panorama.

Bu tam dönüşlerden birinde, bir su-arayan göründü.

Eğer yaratığı tanımasaydı şaşırmazdı; haddinden fazla büyütülmüştü. Saldırmasıyla birlikte bütün ekranı kapladı. Fakat bu kıvrılan kılıç pençeleri, açılan emici ağzının dehşetini, yere şiddetle basan ayakları tanımamak imkânsızdı – en önemlisi de yarattığı o mide bulandırıcı iğrenç his. Jim neredeyse kokusunu duyuyordu.

Baktığı görüş açısı değişmedi; tiksindirici dehşet son bir ölüm saldırısıyla üstüne atıldığında bir noktada donmuş kalmıştı. Olabilecek en son anda, yaratık ekranı doldurduğunda bir şey oldu. Yaratığın yüzü –ya da yüzünün olduğu yer– yok oldu, parçalara ayrıldı ve yaratık yanmış bir yıkıntı gibi çöktü.

Görüntü birkaç saniye tamamen silindi, yerini hızla dönen renkli bir karmaşa aldı. Sonra hafif, tatlı bir ses, "Sen ne küçük tatlı bir şeymişsin öyle!" dedi. Görüntü sanki perde yukarı çekilmiş gibi tekrar oluştu ve Jim, en az yerini doldurduğu suratsız dehşet kadar acayip, bir başka yüze bakmaya başladı.

Bu yüz ekranın tamamını dolduruyordu ve tuhaf bir biçimde bozulmuştu, ama Jim onun bir kolonist respiratör maskesi olduğunu anlamakta güçlük çekmedi. Onu ürküten, maskeyi tanımasıydı; hiç üstüne alınmadan kabul ettiği bu gölge oyunu onu hazırlıksız yakalamıştı. Smythe'ın çeyrek krediye boyayarak üstünü örttüğü kaplan çizgileriyle süslenmişti maske; bu onun maskesiydi – eski haliyle.

Kendi sesini duydu: "Sen ortalıkta kendi başına dolaşamayacak kadar ufaksın, gelecek sefere bu iğrenç mahluklardan biri seni yakalayabilir. En iyisi seni eve götüreyim."

Sahne çocuğun adımlarıyla aşağı yukarı oynayarak, çok daha yüksekten, kanal bitkilerinin arasından sallanarak ilerledi. Biraz sonra bakış açısı açık araziye çıktı ve uzaktaki yıldız şeklindeki planıyla Güney Kolonisi'nin kabarcık kubbeleri göründü.

Jim kendini izlemek, kendini dinlemek fikrine kendini alıştırdı ve nesneleri Willis'in görüş açısından görme fikrini

kabullendi. Kayıtla hiç oynanmamıştı; Jim'in onu koruması altına almasından itibaren Willis'in gördüğü ve duyduğu her şeyin tamamını oluşturan anılarla düz bir çizgi halinde ilerledi. Willis'in görüntü anıları tamamen doğru değildi, gördüğünden ne anladığına ve buna ne kadar alışık olduğuna göre değişiyordu. Jim –gölge oyunundaki Jim– ilkin üç bacaklı gibi göründü, bu hayali fazlalık bir süre sonra kayboldu. Diğer oyuncular, Jim'in annesi, Dok MacRae, Frank, önce şekilsiz biçimlerken, giderek biraz bozulmuş da olsa kendi hallerine dönüştüler.

Öte yandan, duyduğu her ses tamamen net ve doğruydu. Jim dinledikçe ve izledikçe, her çeşit sesi özellikle de insan sesini yeni ve çok yönlü bir zevkle algıladığını fark etti.

En çok da, kendini Willis'in onu gördüğü gibi görmekten zevk aldı. Tatlı bir mizah ve sevgiyle, kendini gösterişten arınmış, ama canlı bir bakışla süslenmiş olarak gördü; seviliyordu ama saygı görmüyordu. İri, şaşkın bir uşak gibiydi, işe yarar fakat kötü şekilde eğitilmiş bir köpek gibi, son derecede güvenilmezdi. Diğer insanlar ise genelde zararsız, meraklı yaratıklardı, ancak ne yapacakları önceden kestirilemeyen serseri mayınlar gibiydiler. Bu zıplak görüş açısından görünen insanlar Jim'i çok eğlendirdi.

Gün gün, hafta hafta, öykü Willis'in kapandığı ya da uyumayı seçtiği karanlık ve sessiz bölümler de dahil, gelişti. Syrtis Minor'a gelindi ve Jim'in kayıp olduğu kötü zamanlara girildi. Howe bir çift bacak ve küçümseyen bir ses olarak belirdi; Beecher yüzsüz, önemsiz bir kimseydi. Adım adım devam etti ve Jim ne yoruldu ne de sıkıldı. Akışın içindeydi ve tıpkı Willis gibi, bu akıştan kaçamazdı – zaten böyle bir şeye kalkışmak da aklına gelmedi. En sonunda Mars şehri Cynia'ya gelindi ve öykü sessiz, karanlık bir bölümle sona erdi.

Jim kramp girmiş bacaklarını uğuşturdu; ışık artıyordu. Etrafına bakındı; Gekko hâlâ derin transtaydı. Arkasına baktı ve boş duvar gibi görünen yerde açılmış bir kapı gördü. Kapıdan, çoğu Mars odasında olduğu gibi özenle dışarısının manzarasıyla –çölden çok Cynia'nın güneyindeki deniz dipleri gi-

bi bereketli araziyle– süslenmiş bir oda görünüyordu.

Odada bir Marslı vardı. Jim'in dikkatini yaratığın yüzü ve özellikle gözleri çektiğinden tamamını sonradan asla gözünde canlandıramadı. Bir Dünyalı çocuğun bir Marslı'nın yaşını tahmin etme şansı yoktu, bununla beraber Jim'de bu Marslı'nın çok yaşlı olduğuna dair –babasından, hatta Dok MacRae'den bile yaşlı– açık bir izlenim oluştu.

"Jim Marlowe," dedi Marslı net bir sesle. "Hoşgeldin Jim Marlowe, halkımın dostu ve benim dostum. Sana su veriyorum." Temel İngilizce'yle ve belli belirsiz tanıdık bir aksanla konuşuyordu.

Jim daha önce bir Marslı'mn Dünya dillerini konuştuğunu hiç duymamıştı; ancak bazılarının bir çeşit Temel İngilizce konuştuğunu biliyordu. Kendi lisanında cevap verebilmek bir rahatlıktı. "Seninle içiyorum. Dilerim her zaman bol ve temiz suyun olur."

"Teşekkür ederim, Jim Marlowe." Gerçek su kullanılmamıştı, zaten gerekmiyordu da. Bunu nazik bir sessizlik dönemi izledi, o anda Jim Marslı'mn aksanını düşündü. Tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu, ses ona babasının sesini hatırlattı, öte yandan Dok MacRae'ye de benziyordu.

"Rahatsızsın, Jim Marlowe. Mutsuzluğun bizim de mutsuzluğumuz. Sana nasıl yardım edebilirim?"

"Hiçbir şey istemiyorum," diye cevapladı Jim. "Willis'i alıp eve gitmek istiyorum yalnızca. Willis'i aldılar. Bunu yapmamalıydılar."

Sessizlik bir öncekinden daha da uzundu. Sonunda Marslı cevap verdi. "Yerde duran ufkun ötesini göremez – ama Phobos bütün ufukları görür." "Phobos" kelimesinden önce bir an tereddüt etti. Sonradan aklına gelmiş gibi ekledi, "Jim Marlowe, dilinizi yeni öğrendim. Beceriksizlik yaparsam beni affet."

"Çok güzel konuşuyorsunuz," dedi Jim samimiyetle.

"Kelimeleri biliyorum ama resimler net değil. Söyle bana Jim Marlowe, Londra Hayvanat Bahçesi nedir?"

Marslı'nın Londra Hayvanat Bahçesi'nden söz ettiğinden

emin olmak için, Jim tekrar sordu. Açıklamaya çalıştı; ama fikrin ayrıntılarına giremeden birden durdu. Marslı o kadar soğuk ve affetmez bir kızgınlık yayıyordu ki, Jim korktu.

Bir süre sonra Marslı'nın ruh hali birdenbire değişti ve Jim yeniden ev sahibinden yayılan güneş ışınları gibi sıcak dostluğun parlaklığında yıkandı; ışınlar Jim için güneş kadar gerçekti. "Jim Marlowe, Willis diye çağırdığın küçük kişiyi iki kez – önce Jim'in bilmediği Marslı bir terim kullandı sonra çevirdi– su-arayanlardan kurtardın. Onlardan çok öldürdün mü?"

"Eh, bir sürü," diye cevapladı Jim ve ekledi: "Onları ne zaman görsem hemen öldürürüm. Kolonilerin yakınlarında çok can yakıyorlar."

Marslı bu konuda düşünüyormuş gibi göründü fakat cevap verme sırası geldiğinde tekrar konuyu değiştirdi. "Jim Marlowe, iki, belki üç kez küçük kişinin hayatını kurtardın, bir, belki iki kez de küçük kişi senin hayatını kurtardı. Her seferinde birbirinize yakınlaştınız. Günbegün beraber geliştiniz, ta ki biriniz diğeri olmadan tam olamayacak hale gelene kadar. Burayı terk etme, Jim Marlowe. Kal. Evimde bir dost ve bir oğul olarak saygı gör."

Jim başını iki yana salladı. "Eve gitmem gerekiyor. Aslında hemen şimdi gitmem gerekiyor. Bu çok cömert ve nazik bir teklif; size teşekkür etmek isterim ancak..." Koloninin esenliğinin tehdit altında olduğu haberini acilen götürmesi gerektiğini elinden geldiği kadar net açıkladı. "Eğer izin verirseniz, efendim, biz –arkadaşım ve ben– K'boomch'un bizi bulduğu yere bırakılmak istiyoruz. Ama ben gitmeden Willis'i istiyorum."

"Siz bulunduğunuz şehre geri gitmek mi istiyorsunuz? Eve gitmek istemiyor musunuz?"

Jim, ikisinin oradan eve gidebileceklerini açıkladı. "Şimdi, efendim, niye Willis'e burada kalmak mı yoksa benimle eve gelmek mi istediğini sormuyorsunuz?"

İhtiyar Marslı, Jim'in babası tatsız bir aile tartışmasından sonra nasıl iç çekerse aynen öyle içini çekti. "Hayatın bir yasası, ölümün de bir yasası vardır ve her ikisi de değişimin yasası-

dır. En sert kaya bile rüzgârla aşınır. Anladın mı oğlum ve dostum? Willis diye çağırdığın kişi sana dönse bile küçük kişinin seni terk etmesi gereken bir zaman gelecektir."

"Şey, evet, sanırım anladım. Yani Willis benimle eve gelebilir mi diyorsunuz?"

"Willis diye çağırdığın kişiyle konuşacağız."

Yaşlı Marslı uykusunda kımıldanıp, mırıldanan Gekko'yla konuştu. Sonra da üçü rampalardan yukarı çıkmaya başladılar. Gekko Jim'i taşıyor, ihtiyar da biraz geriden takip ediyordu.

Tam yarı yoldalardı ki bir salonda durdular. Oda oraya geldiklerinde karanlıktı ama grup içeri girer girmez aydınlandı. Jim odanın yerden tavana kadar, sıra sıra küçük hücrelerle dolu olduğunu gördü; her hücrede sanki tek yumurta ikizi gibi diğerlerine benzeyen bir zıplak vardı.

Ufaklıklar ışığın açılmasıyla göz çıkıntılarını kaldırdılar ve merakla etrafı izlediler. Odanın içinde bir yerden biri bağırdı. "Selam, Jim oğlum!"

Jim etrafa bakındı ama hangi zıplağın konuştuğunu çıkaramadı. Daha bir şey yapamadan cümle odada yankılandı. "Selam, Jim oğlum! Selam, Jim oğlum! Selam, Jim oğlum!" Her biri Willis'ten aktarılan Jim'in kendi sesiydi.

Jim sersemleyerek Gekko'ya döndü. "Hangisi Willis?" diye sordu, ana lisanda konuşmayı unutarak.

Koro tekrar başladı. "Hangisi Willis? Hangisi Willis? Hangisi– Hangisi– Hangisi Willis?"

Jim odanın ortasına yürüdü. "Willis," diye emretti, "gel Jim'e."

Sağında, orta sıralardan bir zıplak fırlayarak yere kondu ve badi badi Jim'e doğru yürüdü. "Yakala Willis'i," dedi. Jim de mutlulukla onun isteğini yerine getirdi.

"Nerede Jim oğlum?" diye sordu Willis.

Jim zıplağı kaşıdı. "Sana söylesem bile anlayamazsın. Bak Willis, Jim eve gitmek üzere. Willis onunla eve gitmek ister mi?"

"Gidiyor Jim?" diye şüpheyle sordu Willis, acımasız yankı

korosunun sesi yüzünden Jim'i anlamamış gibiydi.

"Jim şimdi eve gidiyor. Willis geliyor mu yoksa Willis burada mı kalıyor?"

"Jim gider, Willis gider," diye doğanın yasasıymış gibi belirtti Willis.

"Peki, bunu Gekko'ya da söyle."

"Niçin?" diye şüpheyle sordu Willis.

"Gekko'ya söyle yoksa burada kalacaksın. Hadi, anlat ona."

"Tamam." Willis Gekko'ya dönerek bir dizi gıdaklama ve vıraklama sesi çıkardı. Ne yaşlı Marslı ne de Gekko bir yorum yaptılar, Gekko Jim'le Willis'i kaptı ve yukarı, yüzeye doğru yola devam ettiler. Gekko Frank'e ve Jim'e ayrılmış olan odanın önünde onları yere bıraktı. Jim Willis'i içeri taşıdı.

İçeri girmeleriyle birlikte Frank kafasını kaldırdı. İpeklerin üzerine serilip yayılmıştı; yanında, yerde henüz dokunulmamış bir yemek vardı. "İyi, gördüğüm kadarıyla onu bulmuşsun," dedi. "Oldukça uzun sürdü."

Jim birden vicdan azabıyla doldu. Tanrı bilir gideli ne kadar uzun süre olmuştu. Günler mi? Haftalar mı? O film gibi şey ayrıntılarıyla ayları kapsıyordu. "Şey, Frank, özür dilerim," dedi. "Beni merak ettin mi?"

"Merak mı? Niçin? Sadece seni öğle yemeği için bekleyip beklemeyeceğimi bilemedim. En azından üç saattir yoktun."

Üç saat mi? Jim, daha çok üç hafta gibiydi diye itiraz edecekti, ama sonra vazgeçti. Çoktandır yemek yemediğini hatırladı ama normal bir açlıktan daha fazlasını hissetmiyordu.

"Ah, evet, tabii. Özür dilerim. Peki, öğle yemeği için biraz daha bekleyebilir misin?"

"Niye? Açlıktan ölüyorum."

"Çünkü gidiyoruz da ondan. Gekko ve başka bir Marslı bizi K'boomch'un bulduğu kasabaya geri götürmek için bekliyorlar."

"Peki, tamam!" Frank ağzına bir şeyler attı ve dışarı elbisesini giymeye başladı.

Jim de onu taklit etti, ikisi bir yandan yemek yeyip bir yandan da giyiniyorlardı. "Yemeğimizi metroda bitirebiliriz,"

diye dolu ağızla geveledi Jim. "Maskenin su deposunu doldurmayı unutma."

"Merak etme. Aynı hatayı bir daha yapmam." Frank depoyu doldurdu, sudan büyük bir yudum aldı ve kalanını Jim'e uzattı. Bir müddet sonra patenleri omuzlarında, gitmeye hazırdılar. Grup rampa ve koridorlardan "metro istasyonu" odasına doğru sıra ile yürüdü ve kubbeli kapılardan birinde durdu.

Yaşlı Marslı içeri girdi fakat Gekko'nun güle güle demesi Jim'i biraz şaşırttı. Su dostları arasındaki ayine benzer nezaket sözcükleriyle ayrıldılar sonra Jim ve Frank, Willis'le içeri girdi, kapı da arkalarından kapandı.

Araç hemen hareket etti. Frank "Vay! Bu ne yahu?" dedi ve aniden durdu. Dinlenme çerçevesinde oturan yaşlı Marslı bir şey söylemedi. Jim güldü.

"Son seyahati hatırlamıyor musun?"

"Pek hatırlamıyorum. Kendimi ağırlaşmış hissediyorum."

"Ben de. Bu yolculuk böyle oluyor. Şimdi bir şeyler atıştırmaya ne dersin? Belki uzun zaman doğru dürüst bir yemek yiyemeyeceğiz."

Frank öğle yemeğinden kalanları çıkardı. Bitirdiklerinde Frank bir kutu daha açtı. Daha içindekileri –fırında soğuk fasulye ve domuz eti taklidi– yemeye fırsat kalmadan midesi yerinden oynadı. "Hey!" diye bağırdı. "Ne oluyor?"

"Hiçbir şey. Geçen sefer de böyle olmuştu."

"Bir şeye çarpmışız gibi geldi."

"Hayır, hayır, her şey yolunda. Bana şu fasulyeyi uzatsana." Fasulyeleri yiyip beklediler, bir süre sonra ağırlık hissi kalktı ve Jim geldiklerini anladı.

Aracın kapısı açıldı ve çıktıklarına benzer yuvarlak bir salona girdiler. Frank hayal kırıklığıyla etrafa bakındı. "Jim, aynı yerdeyiz biz. Bu işte bir terslik var."

"Hayır, yok." Yaşlı Marslı'yla konuşmak amacıyla döndü fakat arkalarındaki kubbeli kapı çoktan kapanmıştı. "Hay Allah," dedi.

"Hay Allah ne? Bizi dolaştırıp aynı yere getirdiler işte!"

"Aynı yere getirmediler, bu sadece Cynia'dakine benzeyen başka bir oda. Yüzeye çıktığımızda anlayacaksın. Hayır, hay Allah diyordum çünkü ben..." Jim tereddüt etti ve İhtiyar Marslı'nın ismini hiç sormadığının farkına vardı "... çünkü ben İhtiyara, Gekko'ya değil, bizimle gelene, hoşçakal diyemedim."

"Kime?"

"Ötekine canım. Bizimle seyahat eden."

"Ne demek istiyorsun? Gekko dışında hiç kimseyi görmedim. Bizimle hiç kimse gelmedi ki, yalnızdık."

"Ne? Kör müsün sen!"

"Esas sen delisin."

"Frank Sutton, şimdi sen bizimle seyahat eden Marslı'yı görmediğini mi söylüyorsun?"

"Dedim ya!"

Jim derin bir nefes aldı. "Bütün söyleyeceğim şu; suratını durmadan yemeklerin içine gömeceğine arada bir etrafına bakınsaydın, görürdün. Nasıl..."

"Boşver, boşver," diye kesti Frank, "şimdi asabım bozulacak. Eğer o kadar istiyorsan orada altı Marslı vardı. Hadi yukarı, dışarı çıkalım ve neticeyi görelim. Zaman kaybediyoruz."

"Peki, tamam." Rampalardan çıkmaya başladılar. Jim çok sessizdi, olay onun Frank'ten daha fazla canını sıkmıştı.

Yukarı ilerledikçe maskelerini takmak zorunda kaldılar. On dakika kadar sonra, güneşli bir odaya ulaştılar; aceleyle dışarı çıktılar.

Bir an sonra şaşırma ve emin olmama sırası Frank'teydi. "Jim, o zaman kafam pek yerinde değildi biliyorum ama o – o kasaba, hani yola çıktığımız kasaba, tek kuleli değil miydi?"

"Öyleydi."

"Bu değil."

"Evet, öyle."

"Kaybolduk."

"Doğru."

9
Politika

Mars yapılarının çoğuna özgü, büyük, kapalı bir avludaydılar. Şehrin kulelerinin tepelerini, ya da bir kısmını görebiliyorlardı, fakat manzaraları oldukça sınırlıydı.

"Ne yapacağız şimdi?" diye sordu Frank.

"Hımm... bir Marslı bulmaya çalışalım ve bakalım nerede olduğumuzu anlayabilecek miyiz. Keşke o yaşlı Marslı'nın bizden ayrılmasına izin vermeseydim," diye ekledi Jim. "İngilizce konuşuyordu."

"Hâlâ aynı terane mi?" dedi Frank. "Her neyse, pek şansımız yok bence; burası tamamiyle terk edilmiş görünüyor. Biliyor musun ne düşünüyorum? Galiba bizi başlarından attılar."

"Galiba bizi başlarından attılar," diye onayladı Willis.

"Kes sesini. Öyle bir şey yapmazlar," diye sıkıntılı bir tonda Frank'le konuşmaya devam etti Jim. Etrafta dolaşıp yapıların çatılarının üzerinden bakındı. "Hey, Frank..."

"Ne var?"

"Şu tam birbirine benzeyen üç ufak kuleyi görüyor musun? Uçları görünüyor hani."

"Eee? Ne olmuş onlara?"

"Galiba onları daha önce gördüm."

"Şey, galiba ben de gördüm."

Koşmaya başladılar. Beş dakika sonra şehir duvarlarının üstündeydiler ve artık şüpheye hacet kalmamıştı; Charax'ın çöl tarafındaydılar. Aşağılarında, üç mil kadar uzakta Güney Kolonisi'nin kabarcık kubbeleri vardı.

Kırk dakika hızla yürüyerek ve arada bir koşarak evlerine ulaştılar.

Ayrıldılar; her biri doğruca kendi evine gitti. "Görüşürüz!" diye Frank'e seslendi Jim ve aceleyle babasının evine ulaştı.

Basınç kilidinin onu içeri bırakması sanki asırlar sürmüş gibi geldi. Basınç daha eşitlenmeden, hoparlörden annesinin ve arkasından yankı yapan kız kardeşinin "Kim o?" diyen sesini duydu – cevap vermeyip onlara sürpriz yapmaya karar verdi.

Sonra içeride, suratı hayretten donmuş Phyllis'le yüz yüze geldi. Phyllis atılıp boynuna sarılırken bir taraftan da bağırıyordu. "Anne! Anne! Anne! Jim geldi! Jim geldi!" Willis de yerde zıplayıp, kanon yapıyordu. "Jim geldi! Jim geldi!" Annesi Phyllis'i itip onu kucakladı ve yüzünü yaşlarıyla ıslattı; Jim de kendisini pek metin hissetmiyordu doğrusu.

Biraz sonra onları itelemeyi başardı. Annesi biraz geride durdu ve "Bırak sana bir bakayım tatlım," dedi. "Ah benim zavallı bebeğim! İyi misin?" Tekrar ağlamaya hazırlandı.

"Tabii, iyiyim," dedi Jim. "Niye olmayayım ki? Söylesene babam evde mi?"

Bayan Marlowe aniden endişeli göründü. "Hayır, Jim, işte."

"Onu hemen görmem lazım. Söylesene, suratın niye asıldı?"

"Çünkü, çünkü – bir şey yok. Hemen şimdi babanı arayacağım." Telefona gidip ekoloji laboratuvarını aradı. Jim onun heyecanını kontrol etmeye çalışan sesini duyabiliyordu: "Bay Marlowe lütfen? Tatlım, ben Jane. Hemen eve gelebilir misin?" Babasının cevabını da: "Şu anda pek müsait değilim. Ne oldu? Sesin bir tuhaf."

Annesi omuzu üzerinden Jim'e bir bakış attı. "Yalnız mısın? Başkası beni duyabilir mi?" Babası cevapladı. "Ne oldu? Söylesene." Annesi neredeyse bir fısıltı gibi cevapladı. "Geldi."

Kısa bir sessizlik oldu. Babası cevapladı: "Hemen geliyorum."

O sırada Phyllis Jim'i sıkıştırıyordu. "Söylesene Jim. Neler yapıyordun?"

Jim önce cevap vermeye hazırlandı, sonra vazgeçti. "Ufaklık, sana söylesem bile inanmayacaksın."

"Ona hiç şüphem yok. Ama ne yapıyordun? Bizimkiler senin yüzünden diken üstündeydi."

"Boşver. Söylesene bugün günlerden ne?"

"Cumartesi."

"Neyin cumartesisi?"

"Cumartesi on dört Ceres tabii ki."

Jim şaşırdı. Dört gün mü? Syrtis Minor'u terk ettiğinden beri sadece dört gün geçmişti. Sonra zihninde olayları geri sardı ve kabul etti. Frank'in Cynia'nın alt katlarında geçirdiği sürenin üç saat olduğu iddiasını kabul ederse, gerisi tutuyordu. "Heey! Sanırım tam zamanında geldim."

" 'Tam zamanında' da ne demek?"

"Anlamazsın. Birkaç yıl sonra belki."

"Ukala!"

Bayan Marlowe telefondan geldi. "Baban hemen geliyor, Jim."

"Duydum. Çok iyi."

Annesi ona baktı. "Karnın aç mı? İstediğin herhangi bir şey var mı?"

"Tabii, semirmiş bir dana ve şampanya. Pek aç değilim, fakat bir şeyler yiyebilirim. Mesela kakaoya ne dersin? Günlerdir kutulardan çıkma soğuk şeylerle yaşıyorum."

"Kakao geliyor."

"Yiyebilecekken ye şimdi," diye araya girdi Phyllis. "Belki daha sonra ne istersen yiye..."

"Phyllis!"

"Fakat, anne, şey diyecektim..."

"Phyllis! Ya sus ya da odayı terk et..."

Jim'in kız kardeşi ağzının içinden söylenerek sustu. Biraz sonra kakao hazırdı, Jim içerken babası içeri girdi. Babası sanki yetişkin bir adammışçasına Jim'le ciddi ciddi el sıkıştı. "Seni tekrar evde görmek iyi bir şey oğlum."

"Evde olmaktan çok mutluyum, baba!" Jim kakaonun geri kalanını yudumladı. "Bak baba; sana anlatacak çok şeyim var ve harcayacak hiç zamanımız yok. Willis nerede?" Etrafa bakındı. "Willis'in nereye gittiğini gören oldu mu?"

"Willis'i boş ver. Bilmek istediğim..."

"Fakat Willis çok önemli baba. Hey Willis! Buraya gel!"

Willis koridordan badi badi yürüyerek geldi. Jim onu yakalayıp kaldırdı.

"Tamam, Willis'i buldun," dedi Bay Marlowe. "Şimdi konuya gelelim. Bu başındaki dert nedir, oğlum?"

Jim kaşlarını çattı. "Nereden başlayacağımı bilemiyorum."

"Frank'le senin için tutuklama emri var!" diye ağzından kaçırdı Phyllis.

Bay Marlowe, "Jane lütfen kızının sessiz olmasını sağlamaya çalısır mısın?" dedi.

"Phyllis sana daha önce ne söylediğimi duydun."

"Ama anne, bunu herkes biliyor."

"Belki Jim bilmiyor."

Jim, "Galiba ben de biliyorum," dedi. "Aynasızlar bizi eve kadar takip ettiler."

"Frank de seninle beraber mi geldi?" diye sordu babası.

"Tabii. Ama biz ellerinden kurtulduk. Bu Şirket aynasızları çok salak."

Bay Marlowe kaşlarını çattı. "Buraya bak Jim. Şimdi telefon edip temsilciyi arayacağım ve burada olduğunu söyleyeceğim. Fakat bana ortada olandan daha sağlam deliller gösterilene kadar senin teslim olmana izin vermeyeceğim; tabii ki olayı senin açından dinlemeden önce de. Teslim olduğunda baban da seninle gelip yanından ayrılmayacak."

Jim yerinden doğruldu. "Teslim olmak mı? Sen neden bahsediyorsun baba?"

Babası birden çok yorgun ve yaşlı göründü. "Marlowe'lar kanundan kaçmazlar, oğlum. Her ne yapmışsan yanında olacağım, bilesin. Fakat yaptığınla yüzleşmelisin."

Jim babasına isyanla baktı. "Baba, eğer Frank ve benim Mars'ta iki bin mili buraya gelip teslim olmak için kat ettiğimizi düşünüyorsan yanılıyorsun. Beni tutuklamaya kalkacak kişinin alnını karışlarım." Phyllis kocaman gözlerle dinliyordu; annesi ise sessizce damlayan gözyaşlarıyla.

Babası, "Oğlum bu tavrı alamazsın," dedi.

Jim, "Alamaz mıyım?" dedi. "Bal gibi de alırım. Niye benim teslim olmamı konuşmadan önce ne olduğunu öğren-

mek istemiyorsunuz?" Sesi biraz buruktu.

Babası dudaklarını ısırdı. Annesi, "Lütfen James, niye bekleyip ne söylemek istediğini dinlemiyorsun?"

"Şüphesiz, ne söyleyecekse dinleyeceğim," diye kızgınca cevapladı Bay Marlowe. "Öyle söylemedim mi? Fakat burada oğlumun oturup kendisini haydut ilan etmesine izin veremem."

"Lütfen, James."

"Anlat hikâyeni oğlum."

Jim etrafına bakındı. "Şu anda kendimi pek hevesli hissetmiyorum," dedi acı acı. "Ne güzel bir eve dönüş. Benim bir cani ya da öyle bir şey olduğumu düşünüyorsunuz."

"Özür dilerim, Jim," dedi babası yavaşça. "Hadi baştan başlayalım. Anlat bize, neler oldu?"

"Tamam. Ama bir dakika – Phyllis benim için bir tutuklama emri olduğunu söyledi. Hangi suçtan?"

"Şey... okul kaçaklığı – fakat bu önemli değil. Okuldaki disiplin ve düzeni bozmak – ben bununla ne demek istediklerini anlayamadım. Bu kısmı da önemli değil. Fakat esas suçlamalar soygun ve hırsızlık; bir gün sonra bir tane daha eklediler: firar."

"Firar mı? Bu saçma! Bizi hiç yakalamadılar ki."

"Öyle mi? Peki ya diğerleri?"

"Hırsızlık da saçma. Ondan hiçbir şey çalmadım –Howe, yani Okul Müdürü Howe'dan– o benden Willis'i çaldı ve onu geri almaya çalıştığımda benimle alay etti! Esas ben onu 'hırsızlıkla' suçlayacağım!"

"Hikâyene devam et."

"Ev soyma hikâyesinde bir şeyler var. Ofisine girdim ya da girmeye çalıştım. Fakat hiçbir şey ispat edemez. Otuz santim çapındaki delikten nasıl sürünerek geçtiğimi göstermesini görmek isterdim. Üstelik hiç parmak izi bırakmadık," diye ekledi. "Her neyse, haklıydım. Willis'i içeri kilitlemişti. Söylesene baba, Howe için Willis'i çalmaktan tutuklama emri çıkarabilir miyiz? Niye her şey onun istediği gibi olsun ki?"

"Şimdi, bir dakika bekle. Beni şaşırttın. Eğer okul müdürüne karşı eylemde bir nedenin varsa kesinlikle seni destekle-

yeceğim. Fakat şu işleri düzgünce anlamak istiyorum. Ne deliği? Okul müdürünün kapısında delik mi açtın?"

"Hayır, Willis açtı."

"Willis mi! O kapıyı nasıl kesebilir ki?"

"Biliyorsam arap olayım. Ucunda bir çeşit pençe olan bir kol çıkardı ve kapıyı keserek dışarı çıktı. Onu dışarı çağırdım, o da geldi."

Bay Marlowe alnını oğuşturdu. "Bu iş her an daha da karışıyor. Buraya nasıl geldiniz?"

"Metroyla. Görüyorsun..."

"Metroyla mı!"

Jim sıkıntıyla babasına baktı. Annesi araya girdi. "James sevgilim, galiba kesmeden baştan sona anlatmasına izin verirsek daha iyi olacak."

"Galiba haklısın," diye onayladı Bay Marlowe. "Sorularımı sona saklayacağım. Phyllis bana bir kalemle bir bloknot getir."

İş böyle kolaylaşınca, Jim başlayıp, mantıklı bir sırayla Howe'un askeri okul denetimlerinden Mars "metrosu"yla Cynia'dan Charax'a kadar yolculuklarına kadar bütün hikâyeyi anlattı. Jim bitirdiğinde, Bay Marlowe çenesini çekiştirdi. "Jim, eğer kendini bildin bileli dürüst olduğundan emin olmasaydım, roman yazdığını düşünürdüm. İnanmak zorundayım ama bu hayatımda duyduğum en fantastik şey."

"Halen teslim olmam gerektiğini düşünüyor musun?"

"Ha? Hayır, hayır – olayın rengi değişti. Bu işi babana bırak. Temsilciyi arayacağım ve..."

"Bir dakika baba."

"Ne var?"

"Sana bir şeyi anlatmadım."

"Ne? Anlatsana oğlum, ancak o zaman..."

"Hikâyemin tamamiyle başka bir konuyla karışmasını istemiyordum. Şimdi anlatacağım ama önce bir şey bilmek istiyorum. Koloninin şu anda yolda olması gerekmiyor muydu?"

"Öyle olacağı sanılıyordu," diye babası onayladı. "Göç programa göre dün başlayacaktı. Ama iki haftalık bir ertele-

me oldu."

"Bu erteleme değil, baba; gizli bir tertip. Şirket bu yıl koloninin göçüne izin vermeyecek. Bizi bütün kış boyunca burada kalmaya zorlamayı düşünüyorlar."

"Ne? Çok saçma, oğlum; kutup kışı Dünyalılar'a uygun değildir. Yanılıyorsun, bu sadece bir gecikme; Şirket Kuzey Kolonisi'nin enerji sistemini yeniden düzenliyor ve biz oraya varmadan bitirmek için kışın gecikmesinden yararlanıyorlar."

"Hayır baba, bu sadece bir vakit kazanma oyunu. Planları koloniyi çok geç olana kadar burada tutmak ve böylece kış boyunca sizi burada kalmaya zorlamak. İspat edebilirim."

"Nasıl?"

"Willis nerede?" Zıplak tekrar gezmeye gitmişti, bölgesini kontrol ediyordu.

"Willis'i boş ver. İnanılmaz bir suçlama yaptın. Sana bu fikri veren ne? Konuşsana oğlum."

"İspat etmem için Willis gerek. Buraya oğlum! Jim'e gel." Jim Willis'in kayıtlarından öğrendiklerinden kısa bir özet anlattı ve arkasından Willis'e gösteri yaptırmaya çalıştı.

Willis rolünü yapmaktan memnundu. Çocukların son birkaç günkü konuşmalarının neredeyse hepsini geçti, anlaşılmaz Marslı konuşmalarının büyük bir bölümünü tekrar etti ve *¿Quién es la Señorita?*'yı söyledi. Fakat Beecher'ın sohbetini hatırlayamadı ya da hatırlamadı.

Jim telefon çaldığında hâlâ onu tatlı sözlerle kandırmaya çalışıyordu. Bay Marlowe "Phyllis şuna cevap ver," dedi.

Phyllis bir an sonra hızla geri geldi. "Sana baba."

Jim Willis'i susturdu; sohbetin iki tarafını da duyabileceklerdi. "Marlowe? Ben Yerleşim Temsilcisi. Sizin oğlanın döndüğünü duydum."

Jim'in babası omuzunun üzerinden bir göz attı ve bir an tereddüt etti. "Evet. Burada."

"İyi, onu orada tutun. Onu almak için bir adam gönderiyorum."

Bay Marlowe gene tereddüt etti. "Bu gerekli değil Bay Kruger. Onunla konuşmam bitmedi. Bir yere gidemez."

"Hadi, hadi, Marlowe – yasal işleme müdahale edemezsin. Ben bu emri bir an önce yürürlüğe koyuyorum."

"Öyle mi? Sen öyle zannet." Bay Marlowe tam bir şeyler daha söyleyecekti ki, vazgeçti ve düğmeyi kapattı. Telefon hemen arkasından tekrar çaldı. "Eğer, Temsilci ise," dedi, "onunla konuşmayacağım. Eğer konuşursam pişman olacağım şeyler söyleyeceğim."

Temsilci değildi; arayan Frank'in babasıydı. "Marlowe? Jamie, ben Pat Sutton." Konuşma iki babanın da oğullarıyla ilgili aynı noktaya geldiklerini gösteriyordu.

"Biz şu anda Jim'in zıplağından bir şeyler çıkarmaya çalışıyorduk," diye ekledi Bay Marlowe. "Galiba oldukça belalı bir sohbete kulak misafiri olmuş."

"Evet, biliyorum," diye onayladı Bay Sutton. "Ben de dinlemek istiyorum. Biz gelene kadar beklet."

"Tamam. Ha, unutmadan, dostumuz Kruger çocukları yakalamak için yola çıktı. Dikkat et."

"Biliyorum, biraz önce beni aradı. Ben de ağzının payını verdim. Birazdan görüşürüz."

Bay Marlowe düğmeyi kapattı ve gidip ön kapıyı kilitledi. Aynı şeyi tünellere açılan kapıya da yaptı. Çok geçmemişti ki, sinyal birisinin basınç kilidinden geçtiğini haber verdi. "Kim o?" diye sordu Jim'in babası.

"Şirket işi!"

"Ne çeşit bir Şirket işi ve sen kimsin?"

"Ben Temsilcinin korucusuyum. James Marlowe Junior'ı almaya geldim."

"Geldiğin gibi git. Onu alamazsın." Kapının dışında fısıldaşmalar oldu ve sonra kapının kilidi tıkırdadı.

"Kapıyı açın," diye başka bir ses geldi. "Tutuklama emrimiz var."

"Gidin. Hoparlörü de kapatıyorum," diyerek kapattı Bay Marlowe.

Basınç kilidinin göstergesi birazdan ziyaretçilerin gittiğini gösterdi fakat kısa bir süre sonra tekrar birileri geldi. Bay Marlowe hoparlörü açtı. "Eğer geri geldinizse, geldiğiniz gibi

gidin," dedi.

"Bu nasıl karşılama, Jamie kardeşim?" diyen Bay Sutton' un sesi geldi.

"Ah, Pat! Yalnız mısın?"

"Bir de oğlum Francis, o kadar."

İçeri girdiler. "Korucuları gördün mü?" diye sordu Bay Marlowe.

"Evet, onlarla karşılaştım."

"Babam bana dokunurlarsa onları pişman edeceğini söyledi," dedi Frank gururla, "yapardı da."

Jim babasının bakışını yakaladı, Bay Marlowe başka tarafa baktı. Bay Sutton devam etti. "Şimdi şu Jim'in hayvanındaki deliller de neymiş? Hadi kolunu çevirelim de konuşmasını dinleyelim."

"Biz de ona çalışıyorduk," dedi Jim. "Tekrar deneyeceğim. Buraya, Willis..." Jim Willis'i kucağına aldı. "Şimdi, bak, Willis, Okul Müdürü Howe'u hatırlıyor musun?"

Willis anında özelliksiz bir topa dönüştü.

"Böyle olmaz," diye itiraz etti Frank. "Daha önce onu nasıl konuşturduğumuzu hatırlamıyor musun? Hey, Willis." Willis gözlerini çıkardı. "Beni dinle dostum, 'İyi akşamlar. İyi akşamlar Mark.' " Frank Genel Temsilci'nin kalın, etkileyici ses tonunu taklit ederek devam etti. "Otur, evladım."

"Seni gördüğüme sevindim." Willis, Beecher'ın sesinin tam taklidiyle devam etti. Oradan devam edip, okul müdürü ve Yerleşim Genel Temsilcisi arasında kulak misafiri olduğu iki sohbeti de, aradaki anlamsız olayları da dahil ederek ezberden mükemmel okudu.

Bitirdiğinde, o ana kadar olan tüm olayları da anlatmaya hevesli gibiydi ama Jim onu susturdu.

"Eee," dedi Jim'in babası, "ne düşünüyorsun, Pat?"

"Bence bu korkunç bir şey," diye araya girdi Jim'in annesi.

Bay Sutton yüzünü buruşturdu. "Yarın Syrtis Minor'a gideceğim ve orayı kendi ellerimle parçalayacağım."

"Hayran olunacak bir his," diye onayladı Bay Marlowe, "fakat bu bütün koloninin sorunu. Sanırım ilk adım, bir ka-

saba toplantısı çağrısı yapmak ve herkese neyle karşı karşıya olduğumuzu anlatmak olmalı."

"Şüphesiz haklısın ama bu işin bütün keyfini kaçırıyorsun."

Bay Marlowe gülümsedi. "Sanırım bu iş sonuçlanmadan seni keyiflendirecek yeteri kadar eğlence çıkar. Kruger bu işten hoşlanmayacak – Saygıdeğer Bay Gaines Beecher da."

Bay Sutton Doktor MacRae'nin Frank'in boğazına bakmasını istedi; Jim'in babası da, bütün itirazlarına rağmen Jim'in de bir kontrolden geçmesinin iyi olacağına karar verdi. İki adam çocuklara Doktor'un evine kadar eşlik ettiler. Orada Bay Marlowe onlara talimat verdi. "Biz geri gelene kadar burada kalın çocuklar. Kruger'in korucularının sizi yakalamasını istemiyorum."

"Bir denesinler hele."

"Bence de."

"Denemelerini bile istemiyorum; istediğim önce sorunu halletmek. Şimdi Temsilcinin ofisine gidiyoruz; sizin aldığınız yiyeceklerin parasını ödemeyi teklif edeceğiz; ben de, Jim, Willis'in Okul Müdürü Howe'un kıymetli kapısına yaptığı zararı ödemeyi teklif edeceğim. Sonra..."

"Fakat, baba, onu ödememememiz lazım. Howe onu kilitlememeliydi."

"Ben çocukla aynı fikirdeyim," dedi Bay Sutton. "Yemek başka bir konu. Çocuklar aldılar, biz de ödeyeceğiz."

"İkiniz de haklısınız," diye onayladı Bay Marlowe; "fakat bu saçma suçlamaların dayanaklarını yıkmak için değer. Sonra da gidip, Willis'i çalmak ya da esir etmeye kalkışmaktan Howe için bir tutuklama kararı çıkaracağım. Buna ne derdin Pat? Çalma mı yoksa esir etme mi?"

" 'Çalma' diyelim, o zaman yan konulara da girmemiş oluruz."

"Tamam. O zaman herhangi bir şey yapmadan önce gezegen ofisine danışmasında ısrar edeceğim. Sanırım bu onu bir süre için durduracaktır."

"Baba," diye sözünü kesti Jim, "Temsilciye göçle ilgili gizli tertibi söylemeyeceksin değil mi? O zaman hemen Beecher'a

haber verir."

"Hayır şimdi değil; gerçi kasaba toplantısında nasılsa öğrenecek. Ama ondan sonra da Beecher'ı arayamaz; Deimos iki saat içinde batacak." Bay Marlowe saatine göz attı. "Görüşürüz çocuklar. Bizim yapacak işlerimiz var."

Doktor MacRae içeri girdiklerinde onlara baktı. "Maggie kapıyı sürgüle!" diye bağırdı. "İki tehlikeli canimiz var."

"Selam, Dok."

"İçeri gelin ve rahatınıza bakın. Bana da her şeyi anlatın."

Tam bir saat sonra MacRae, "Tamam, Frank," dedi. "Sanırım en iyisi şimdi sana bakmak. Ondan sonra da sana bir göz atarım, Jim."

"Benim bir şeyim yok, Dok."

"Ben Frank'le ilgilenirken, biraz daha kahve yapmaya başla." Oda en son model teşhis aletleriyle doluydu; fakat MacRae onlara hiç yüz vermedi. Frank'in başını geri eğdi, ona "aaaa" demesini söyledi, göğsüne güm güm vurdu ve kalbini dinledi. "Yaşayacaksın," dedi sonunda. "Syrtis'ten Charax'a oto-stopla gelen bir çocuk çok yaşar."

"Oto-stop da ne?" diye sordu Frank.

"Başkalarının arabalarını durdurup binmek. Eskiden kullanılan bir deyimdi. Sıra sende Jim." Jim'i elden geçirmek daha az zaman aldı. Sonra üç arkadaş misafircilik oynamaya geri döndüler.

"Lahananın içinde geçirdiğiniz akşamı merak ediyorum," dedi Dok. "Willis anlaşılabilir, çünkü herhangi bir Marslı yaratık kuyruğunu içine sokup zaman sınırı olmadan havasız yaşayabilir. Fakat sizin boğulmanız gerekirdi. Bitki tamamen kapandı, değil mi?"

"Evet," diye onu temin etti Jim, sonra da olayı daha detaylı anlattı. El feneriyle ilgili noktaya geldiğinde MacRae onu durdurdu.

"İşte bu, işte bu. Bundan daha önce bahsetmemiştiniz. El feneri hayatınızı kurtardı, oğlum."

"Ha? Nasıl?"

"Fotosentez. Yeşil yaprak üzerine ışık tutunca, yaprak kar-

bondioksit alıp dışarı oksijen vermek zorundadır, bu yolla nefes alabildiniz." Doktor tavana bakıp dudaklarını kıpırdatarak düşündü. "Gene de oldukça havasız olmalı, yeşil yaprak yüzeyi sınırlıymış. Ne çeşit bir fenerdi?"

"Bir G. E. 'Geceyarısı Güneşi'ydi. Gerçekten de korkunç derecede havasızdı."

"Bir 'Geceyarısı Güneşi'nin bu işi görecek kadar mum gücü varmış. Bundan böyle evimden beş metre bile ayrılacak olsam yanıma bir tane alacağım. İyi bir numara."

"Bir şeyi hâlâ aklım almıyor," dedi Jim, "nasıl olur da Willis'le geçirdiğim bütün zamanı, an be an, eksiksiz içeren bir filmi üç ya da dört saatte görebilirim?"

"Bu," dedi Dok yavaşça, "diğer konular gibi çok esrarengiz değil, asıl sorun bunun sana niçin gösterildiği."

"Ne?"

"Bunu ben de merak ettim," diye araya girdi Frank. "Her şeyden öte Willis sevimli, önemsiz bir yaratık – sakin ol, Jim! Onun yaşam öyküsünün Jim'e gösterilmesindeki amaç ne? Ne düşünüyorsun Dok?"

"Bu konudaki hipotezim o kadar çılgınca ki kendime saklayacağım, teşekkürler. Zaman konusuna gelince, Jim bir kişinin anılarının fotoğrafını çekmenin bir yolunu düşünebilir misin?"

"Iıh, hayır."

"Daha ileri gideceğim ve açıkça bunun imkânsız olduğunu söyleyeceğim. Sen Willis'in anılarını gördüğünü söyledin. Bu sana herhangi bir şey hatırlatıyor mu?"

"Hayır," dedi Jim, "bunu açıklayamıyorum, ama ne gördüğümü biliyorum."

"Tabii gördün – çünkü görme beyinde olur, gözde değil. Gözlerimi kapayabilirim ve çölün göbeğinde ışıldayan Büyük Piramit'i 'görebilirim'. Eşekleri ve turistlere bağıran hamalları görebilirim. Onları görüyor muyum? Onları koklayabilirim – ama bu sadece bellek. Şimdi söylediğime geri dönelim, Jim. Gerçekleri yalnızca bir hipotez açıklıyorsa, onu kabul etmek zorundasın. Sen ihtiyar Marslı'nın senin görmeni istedikleri-

ni gördün. Buna hipnotizma de istersen."

"Ama... Ama..." Jim çılgınca kızmıştı, bunu iç benliğine bir saldırı gibi gördü. "Fakat gördüm diyorum size. Ben oradaydım."

"Ben de Dok'a katılıyorum," dedi Frank. "Sen geri dönerken yolda hâlâ hayal görüyordun."

"İhtiyar bizimle beraber geldi; eğer gözlerini açık tutsaydın sen de görürdün."

"Sakin olun," diye devam etti Dok, "eğer kavga etmek istiyorsanız, kabadayılar, dışarı çıkın. Aklınıza hiç ikinizin de haklı olabileceği gelmedi mi?"

"Ne? Bu nasıl olabilir ki?" diye itiraz etti Frank.

"Bunu kelimelere dökmekten hoşlanmıyorum ama size şunu söyleyebilirim: İnsanın sadece ekmekle yaşayamayacağını ve otopsisini yaptığım cesedin insanın kendisi olmadığını bilecek kadar uzun yaşadım. Felsefelerin en çılgıncası ve inanılmazı materyalizmdir. Bu konuyu burada bırakalım."

Frank tam itiraz edecekti ki kilit ziyaretçi sinyali verdi; çocukların babaları geri gelmişti. "İçeri gelin, içeri gelin, baylar," diye kükredi doktor. "Tam zamanında geldiniz. Biz de Solipsizme dalmak üzereydik. Birer kürsü çekip katılın. Kahve?"

"Solipsizm ha?" dedi Bay Sutton. "Bu ihtiyar putperesti dinleme sen Frank. Peder Cleary ne diyorsa onu dinle."

"Nasılsa o benim sözlerime aldırmaz," diye cevapladı MacRae. "Çocukların sağlıklı tarafı bu. Büyük Cellat'la ne konuştunuz?"

Bay Marlowe kıkırdadı. "Kruger'i bağlamak gerekecek."

Kolonistlerin çağrıldığı toplantı o akşam, yıldız şeklindeki bina grubunun merkezindeki yönetim binasındaydı. Bay Marlove ve Bay Sutton toplantının çağırıcısı olduklarından erken geldiler. Toplantı odasının kapısını kapalı buldular; Kruger'in iki korucusu dışarıda nöbetteydi. Bay Marlowe sadece birkaç saat önce Frank ve Jim'i tutuklama girişiminde

bulunmuş olmalarını önemsemedi, onlara kibarca iyi akşamlar diledi ve "Hadi kapıları açalım. Millet her an gelebilir," dedi.

Korucular kımıldamadılar. Daha yaşlıca olan Dumont, "Bu akşam toplantı olmayacak," dedi.

"Ne? Niçin?"

"Bay Kruger'in emri."

"Niye olduğunu söyledi mi?"

"Hayır."

"Bu toplantı çağrısı," dedi Bay Marlowe, "kurallara uygun olarak yapıldı ve gerçekleşecek. Kenara çekilin."

"Bay Marlowe, işleri zorlaştırmayın. Ben emir aldım ve..."

Bay Sutton ileri çıktı. "Bırak bu işi ben halledeyim, Jamie." Kemerini çekiştirdi. Babasının arkasında, Frank Jim'e sırıtarak bir göz attı ve o da kemerini çekiştirdi. Korucular gibi, dördü de silahlıydı; iki baba da, tutuklama emri konusunda Syrtis Minor'dan direktif bekleyen Kruger'e güvenmiyordu.

Dumont gergin bir tavırla Sutton'a baktı. Kolonide gerçek bir polis gücü yoktu; bu ikisi Şirket ofisinde memurdu ve sadece Kruger'in verdiği vekâletle koruculuk yapıyorlardı. "Koloninin içinde tepeden tırnağa silahlı dolaşmanıza gerek yok," diye söylendi.

"Ya, demek öyle!" dedi Bay Sutton tatlılıkla. "Peki, silaha ihtiyacım yok; Francis, ısıtıcımı tutuver." Boş kılıfla onlara doğru ilerledi. "Şimdi, kibarca uzaklaşır mısınız, yoksa yaka paça atılmayı mı tercih edersiniz?"

Bay Sutton Mars'a gelmeden önce yıllarca inşaat mühendisliği yapmıştı; zorlu inşaat çetelerini denetim altında tutmak için mühendislik derecesinden başka şeyler de gerekiyordu. Dumont'tan pek iri değildi ama çok daha sertti. Dumont destekçisinin yanına doğru geriledi ve parmaklarının ucuna yükseldi. "Bana bakın Bay Sutton, sizin... Hey! Bay Kruger!"

Hepsi etrafa bakındılar. Temsilci yaklaşıyordu. Yanlarına geldi ve sert bir sesle "Ne oluyor?" dedi. "Sutton, adamlarıma

müdahale mi ediyorsun?"

"Asla," dedi Bay Sutton. "Onlar bana müdahale ediyorlar. Kenara çekilmelerini söyle."

Kruger kafasını olmaz der gibi salladı. "Toplantı iptal edilmiştir."

Bay Marlowe öne çıktı. "Kimin tarafından?"

"Ben iptal ettim."

"Hangi yetkiyle? Bende bütün konsey üyelerinin onayı var; eğer gerekirse, yirmi kolonistten de imza alırım. Koloni kurallarına göre, yirmi kolonist konseyin izni olmadan toplantı isteyebilir."

"Bu konunun dışında. Kural, toplantılar 'kamu çıkarını' ilgilendiren konularda olur diyor; bir davadan önce suçlular lehine kamuyu kışkırtmak aynı manaya gelmez. Ben de kurallardan böyle istifade etmenize izin vermeyeceğim. Her şeye rağmen son söz benim. Kışkırtmaya ve kalabalığın iradesine teslim olmak niyetinde değilim."

Kalabalık birikiyor, kolonistler toplantıya geliyorlardı. Marlowe sordu, "Bitti mi?"

"Evet; son söyleyeceğim şu: Siz ve diğerleri evlerinize geri dönün."

"Onlar canları nasıl isterse öyle davranırlar – tabii ki ben de öyle. Bay Kruger, bir insan hakları davasının kamu çıkarlarını ilgilendirmediğini söylediğinizi duymaktan hayrete düştüm. Komşularımızın çocukları hâlâ Okul Müdürü Howe'un gözetiminde –buna gözetim diyebilirsek tabii– onlar da kendi çocuklarına nasıl davranıldığıyla ilgileneceklerdir. Her neyse toplantının amacı zaten bu değil. Seni temin ederim, ne ben ne de Bay Sutton oğullarımıza yapılan suçlamalara karşı koloninin harekete geçmesini istemek niyetinde değiliz. Bunu kabul edip korucuları geri çekecek misin?"

"Peki o zaman amacı ne?"

"Koloninin her üyesini acilen ilgilendiren bir mesele. Bunu içeride tartışacağım."

"Hıh!"

Bu arada birçok konsey üyesi kalabalığın içindeydi. Bun-

lardan biri, Bay Juan Montez, ileri çıktı. "Bir dakika Bay Marlowe, bu toplantı için beni aradığınızda Temsilcinin itiraz ettiğini bilmiyordum."

"Temsilcinin bu konuda tercih hakkı yok."

"İyi de bu daha önce hiç olmamıştı. Toplantı faaliyetleri üzerinde veto hakkı var. Niye bize toplantının nedenini söylemiyorsunuz?"

"Söyleme, Jamie!" Bu Doktor MacRae'ydi, insanları omuzlayarak ileri çıktı. "Montez sen ne çeşit bir ahmaksın? Biz, keyfimiz istediğinde toplanırız, Kruger izin verdiğinde değil. Siz ne diyorsunuz millet?"

Bir onay mırıltısı yükseldi. Bay Marlowe, "Zaten söylemeyecektim, Dok," dedi. "Herkes burada; ben de kapılar kapandıktan sonra konuşmak istiyorum."

Montez diğer meclis üyeleriyle baş başa verip görüşmeye gitti. Aralarından ayrılan başkan Hendrix yanlarına geldi. "Bay Marlowe, sadece işlerin kitaba uygun yürümesi için, konseye toplantıyı niye istediğinizi söyleyecek misiniz?"

Jim'in babası kafasını iki yana salladı. "Bu toplantıyı onayladınız. Yoksa yirmi imza toplayıp toplantıyı gene de yaptırırdım. Kruger'e direnecek cesaretiniz yok mu?"

"Onlara ihtiyacımız yok Jamie," dedi MacRae. Hızla büyüyen kalabalığa döndü. "Kim toplantı istiyor? Kim Marlowe'un bize söyleyeceklerini duymak istiyor?"

"Ben!" diye bağırdı birisi.

"Kimdir o? Kelly. Tamam, Kelly ve ben iki ettik. Burada hapşırmak için Kruger'den izin istemeyecek on sekiz kişi yok mu? Ses verin."

Biri daha bağırdı sonra biri daha. "İşte üç , dört." Birkaç dakika sonra MacRae yirmiyi buldu ve Temsilciye döndü. "Yardakçılarını kapıdan çek, Kruger."

Kruger'in dili dolaştı. Hendrix onunla bir şeyler fısıldaştı ve sonra el işaretiyle iki korucuyu uzaklaştırdı. İkisi de bunu Kruger'in emri olarak kabul ettiler ve rahatlayarak çekildiler; kalabalık salona doldu.

Jim'in babası meclis üyelerinin hiçbirinin başkanlık yap-

mak istemediklerini görünce kürsüye kendisi çıktı. "Haydi bir başkan seçelim," dedi.

"Sen ol Jamie." Bu Dok MacRae'ydi.

"Lütfen sessiz olalım. Aday var mı?"

"Bay Başkan..."

"Evet Bay Konski?"

"Ben sizi aday gösteriyorum."

"Pekâlâ. Hadi diğer adayları da görelim." Başka aday yoktu; oybirliğiyle kürsüde kaldı.

Bay Marlowe onlara koloninin hayatını etkileyecek bir haber aldığını söyledi. Sonra Willis'in Howe'un eline nasıl düştüğünün açık hikâyesini anlattı. Kruger ayağa fırladı. "Marlowe!"

"Kürsüye hitap edin lütfen."

"Bay Başkan," diye ekşi bir suratla kabullendi Kruger, "bu toplantının oğlunuza yandaş toplamak amacıyla yapılmadığını söylemiştiniz. Bütün yaptığınız cezasını çekmesini engellemek. Siz..."

Bay Marlowe tokmağı kürsüye vurdu. "Düzeni bozuyorsunuz. Oturun."

"Oturmayacağım. Şu yüzsüzlüğe bakın..."

"Bay Kelly, sizi asayişi sağlamak için inzibat görevlisi olarak atıyorum. Düzeni sağlayın. Muavinlerinizi seçin."

Kruger oturdu. Bay Marlowe devam etti. "Bu toplantının oğlumave Pat Sutton'ın oğluna karşı yapılan suçlamalarla hiçbir ilgisi yok; ancak aldığım haber onlardan geldi. Hepiniz Marslı yuvarlakkafaları gördünüz – çocuklar onlara zıplak derler; sesleri taklit etme konusundaki şaşırtıcı yeteneklerini biliyorsunuz. Çoğunuz oğlumun zıplağının marifetlerini izlemişsinizdir. Hepimizin bilmesi gereken bir şeyler tartışılırken bu yuvarlakkafa tesadüfen oradaydı. Jim, zıplağını buraya getir."

Jim, utanarak platforma çıktı ve Willis'i başkan kürsüsüne koydu. Willis etrafına bakındı ve çabucak çıkıntılarını içeri çekti. "Jim," diye fısıldadı babası, "uyandır şunu."

"Deneyeceğim," dedi Jim. "Hadi oğlum. Hiç kimse Willis'i incitmeyecek. Çık dışarı, Jim seninle konuşmak istiyor."

Babası salondakilere, "Bu yaratıklar ürkektir. Lütfen çok sessiz olun," dedi. "Nasıl gidiyor Jim?"

"Uğraşıyorum."

"Hay Allah, kaydetmeliydik."

Willis saklandığı yerden çıkmak için o anı seçti. "Bak Willis oğlum," diye devam etti Jim. "Jim senin konuşmanı istiyor. Herkes Willis'in konuşmasını bekliyor. Hadi, şimdi. 'İyi akşamlar. İyi akşamlar, Mark!' "

Willis lafı ağzından kaptı. "Otur evladım. Seni gördüğüme sevindim," diyerek Beecher ve Howe'un kelimelerini pürüzsüzce aktarmaya devam etti.

Biri Beecher'ın sesini tanıdı, bunu bir başkasına söylediğinde boğuk bir çığlık duyuldu. Bay Marlowe öfkeyle sus işareti yaptı.

Biraz sonra Beecher, "yasal para aşırma" teorisini izah ederken Kruger ayağa fırladı. Kelly, ellerini Kruger'in omuzuna koyup, bastırarak oturttu. Kruger itiraz etmeye kalkınca da eliyle ağzını kapattı. Sonra da gülümsedi; Kruger koloniye atandığından beri yapmak istediği bir şeydi bu.

Dinleyiciler iki önemli sohbet arasında yerlerinde kıpır kıpırdılar, Bay Marlowe el-kol işaretleriyle en önemli bölümün daha gelmediğini belirtti. Merak etmesine gerek yoktu, Willis bir kuruldu mu susturması çok zordu.

Bitirdiğinde şaşkınlıktan kimsenin sesi çıkmadı, sonra mırıltı başladı; mırıltı homurdanmaya, herkes aynı anda konuşmak isteyince de gürültüye dönüştü. Marlowe düzeni sağlamak için kürsüyü tokmakla döverken Willis kapandı. Biraz sonra, genç teknisyen Andrews söz aldı.

"Bay Başkan... bunun ne kadar önemli olduğunu biliyoruz – eğer gerçekse. Ama... bu yaratık ne kadar güvenilebilir?"

"Ne? Bunların harfi harfine tekrarlamak dışında başka bir şey yapmasının mümkün olmadığını sanıyorum. Bize fikir verebilecek bir psikoloji uzmanı var mı? Siz ne dersiniz Doktor Ibañez?"

"Size katılıyorum Bay Marlowe. Bir yuvarlakkafa kendi zihin seviyesinde bir konuşma yaratabilir, fakat demin duydu-

ğumuz türden bir konuşmayı ancak dinlemiş olabilir. Tam bir papağan gibi duyduğu her şeyi tekrar eder. Bunun gibi bir "kaydın", eğer buna kayıt diyebilirsek, hayvanın sinir sistemine bir kez yazıldıktan sonra değiştirilebileceğini sanmıyorum; bu bir istemsiz reflekstir – karmaşık, ilginç, fakat gene de refleks."

"Bu seni tatmin etti mi, Andy?"

"Şey, hayır. Herkes zıplakların birer süper papağan olduğunu ve yalan söyleyecek kadar akıllı olmadığını biliyor. Fakat acaba bu Genel Temsilci'nin sesi mi? Benziyor ama ben onu sadece radyoda duydum."

Birisi bağırdı. "Bu Beecher. Syrtis'de kalırken onun saçmalıklarını yeteri kadar dinledim."

Andrews kafasını iki yana salladı. "Tabii ses onunkine benziyor, fakat emin olmamız lazım. Yetenekli bir oyuncu da olabilir."

Kruger şaşkınlıktan donup kalmıştı, sesi çıkmıyordu. Beecher bu konuda hiç kimseye güvenmediği için, sırrın ortaya çıkması Kruger için de bir sürpriz olmuştu. Fakat vicdanı rahatsızdı; elindeki gelen evrak dosyasında Willis'in raporunun doğruluğunu gösteren işaretler vardı; göç için gezegen ofisinden bir yığın olağan emir gelmesi gerekirdi. Göç resmi iddiada olduğu gibi iki hafta içinde olacaksa, uygun hazırlıkların hiçbiri yapılmamıştı.

Fakat Andrews'un yorumu ona tutunacak bir dal sağladı. Ayağa kalkarak, "Birisinin kazıklanmayacak kadar aklı olduğuna sevindim," dedi. "Bunu o yaratığa öğretmen ne kadar zamanını aldı, Marlowe?"

Kelly, "Ağzını tıkayayım mı, şef?" dedi.

"Hayır. Buna cevap verilmesi gerek. Sanırım bu mesele oğluma ve arkadaşına inanıp inanmama meselesi. İçinizde onları sorguya çekmek isteyen var mı?"

Arka sıralardan ince uzun, leylek gibi birisi kalktı. "Bu meseleyi çözebilirim."

"Peki. Bay Toland, kürsü sizin."

"Birtakım aletler getirmem lazım. Birkaç dakika alır." To-

land bir elektrik mühendisi ve ses teknisyeniydi.

"Galiba ne demek istediğini anladım. Beecher'ın sesini karşılaştırabileceğin bir örnek lazım değil mi?"

"Tabii. Ama gerekli her şey var. Beecher ne zaman konuşma yapsa, Kruger kaydedilmesini isterdi."

Toland'a yardım edecek gönüllüler bulundu; bunun arından da Marlowe mola önerdi. Bayan Pottle hemen ayağa kalktı. "Bay Marlowe!"

"Evet, Bayan Pottle. Sessizlik lütfen."

"Burada bir an bile durup bu saçmalığı dinlemeyeceğim! Bay Beecher aleyhinde böyle suçlamalar yapıyorsunuz! Ya o korkunç Kelly'nin Bay Kruger'e yaptıklarına izin vermenize ne demeli! Bu canavarsa..." Willis'i gösterdi, "tamamiyle güvenilmezdir, bunu çok iyi biliyorum." Homurdanmak için durakladıktan sonra Bay Pottle'a "Gel, canım," diyerek öfke ve sabırsızlıkla kapıya doğru yürümeye başladı.

"Onu durdur Kelly!" Bay Marlowe sessizce devam etti. "Bir karara ulaşana kadar kimsenin burayı terk etmeye çalışmayacağını ummuştum. Eğer koloni harekete geçmeye karar verirse bunun bir sürpriz olması lehimize olabilir. Bu konuyu karara bağlayana kadar hiçbir moto-buz kayığının koloniyi terk etmemesini sağlama yetkisini bana veriyor musunuz?"

Tek "hayır" Bayan Pottle'dan geldi. "Kendinize yardımcılar seçin Bay Kelly," diye emretti Marlowe, "ve emri yürürlüğe koyun."

"Tamam, şef."

"Şimdi gidebilirsiniz Bayan Pottle. Siz değil Bay Kruger." Bay Pottle şaşkınlıkla durakladı ve sonra karısının peşinden koşturdu.

Toland geri döndü ve platform üzerine aletlerini kurdu. Jim'in yardımıyla Willis tekrar gösteriye ikna oldu, ama bu sefer kayıt cihazına. Kısa bir süre sonra Toland elini kaldırdı. "Bu kadar yeter. Şimdi karşılaştırılacak kelimeleri bulacağım." "Koloni", "şirket", "akşam" ve "Marslı" kelimelerini seçti, çünkü iki kayıtta da bunlar kolayca bulunabilirdi; Willis'in konuşmasında ve Genel Temsilci'nin belirli bir radyo

konuşmasında. İki kaydı da özenle kontrol etti; bir bireyin sesinin kendine özgü, bir parmak izi kadar kesin bir biçimde tanımlayıcı tınılarının karmaşık dalgalarını osiloskopunun parlak ekranına düşürerek kıyasladı.

Sonunda ayağa kalktı. "Bu Beecher'ın sesi," dedi kesin bir tavırla.

Jim'in babasının sessizliği sağlamak için tekrar kürsüye tokmağıyla defalarca vurması gerekti. Sağlanınca da, "Pekâlâ," dedi. "Ne yapmak istiyorsunuz?"

Birisi bağırdı. "Beecher'ı linç edelim." Başkan uygulanması mümkün önerilerden ayrılınmamasını önerdi.

Başka biri bağırdı. "Kruger bu konuda ne diyor?"

Marlowe Kruger'e döndü. "Bay Yerleşim Temsilcisi, siz Şirket adına buna ne diyorsunuz?"

Kruger dudaklarını ıslattı. "Eğer bu hayvanın Genel Temsilci'nin konuşmasını gerçekten aktardığını kabul edecek olursak..."

"Laf çevirmeyi bırak!"

"Toland ispat etti!"

Kruger'in gözleri etrafta dolaştı; kendi yaradılışında bir adam için alınması imkânsız bir kararla yüz yüzeydi. "Aslında bu beni ilgilendirmez," dedi öfkeyle. "Zaten başka yere tayinim çıkmıştı."

MacRae ayağa kalktı. "Bay Kruger, siz bizim çıkarlarımızın koruyucusunuz. Yani bizim haklarımızı savunmayacak mısınız şimdi?"

"Şimdi, Doktor, ben Şirket için çalışıyorum. Eğer politikaları buysa –budur demiyorum– ona karşı çıkmamı bekleyemezsiniz."

"Ben de Şirket için çalışıyorum," diye kükredi Doktor, "fakat ruhumu ve bedenimi şirkete satmadım." Gözleri kalabalığı taradı. "Ne dersiniz millet? Onu kapı dışarı atalım mı?"

Marlowe sessizliği sağlamak için tokmağı kullanmak zorunda kaldı. "Oturun, Doktor. Önemsiz şeylere harcayacak zamanımız yok."

"Bay Başkan..."

"Evet Bayan Palmer?"

"Ne yapmamız gerektiğini düşünüyorsunuz?"

"Önerilerin salondan gelmesini tercih ederim."

"Çok saçma! Bu konuyu bizden daha uzun süredir biliyorsunuz, bir fikriniz olmalı. Konuşun."

Marlowe Bayan Palmer'ın isteğinin herkes tarafından desteklendiğini gördü. "Peki tamam. Kendim ve Bay Sutton adına konuşuyorum. Sözleşmeye göre göçe hakkımız var ve Şirket bize izin vermek zorunda. Ben bir an önce yola çıkalım diyorum."

"Böyle yapılmasını öneriyorum."

"Destekliyorum."

"Soru! Soru!"

"Öneri aleyhinde mi konuşacaksınız?" diye sordu Marlowe.

"Sadece bir dakika Bay Başkan..." Konuşmacı Humphrey Gibbs'di, ufak tefek, titiz bir şahıs. "Çok acele hareket ediyoruz ve uygun prosedürü takip etmiyoruz. Henüz çare tükenmedi. Bay Beecher'la haberleşebiliriz. Belki bu politika değişikliğinin haklı nedenleri vardır..."

"Eksi yüz dereceye ne dersin?"

"Bay Başkan, düzeni sağlamanız konusunda ısrar ediyorum."

"Bırakın ne söyleyecekse söylesin," diye emretti Marlowe.

"Söylediğim gibi, belki haklı nedenleri vardır, fakat Dünya'daki Şirket yönetim kurulunun belki de buradaki koşullardan tümüyle haberi yok. Eğer Bay Beecher bize yardım edemiyorsa biz de yönetim kuruluyla haberleşip onları ikna edebiliriz. Fakat kanunu kendi ellerimizle yapmaya kalkmamalıyız. Eğer beterin beteri olursa sözleşmelerimiz var; eğer mecbur kalırsak her zaman dava açabiliriz," diyerek yerine oturdu Gibbs.

MacRae tekrar ayağa kalktı. "Konuşmama itirazı olan var mı? Usulü bozmak istemiyorum." Sessizlik onay verdi, o da devam etti. "Bu yavşak dava açacakmış ha! Dışarısı eksi yüz

otuz derecedeyken, 'çare henüz tükenmemiş' demek! Yerde otuz santim buz varken, Dünya'da bir hâkimin bekleme listesine girmek ve bir avukat tutmak istiyormuş!

"Eğer bir sözleşmenin uygulanmasını isterseniz, onu kendiniz uygulatırsınız. Bunun arkasında ne yattığını biliyorsunuz; aynı şey geçen sene Şirket aile tahsisatlarını kesip, fazla bagaj ücreti almaya başladığında da ortaya çıktı. O zaman sizi uyardım – fakat yönetim kurulu yüz milyon mil uzaktaydı ve siz savaşacağınıza ödediniz. Şirket göç masraflarından nefret ediyor, fakat en önemlisi buraya bizim alabileceğimizden daha fazla göçmeni hızla taşımak niyetinde; daha fazla bina yapmayıp Güney ve Kuzey Kolonilerini devamlı dolu tutmakla ucuz bir yol bulduklarını düşünüyorlar. Kız kardeşimiz Gibbs'in ortaya koyduğu gibi, buradaki şartları anlamıyorlar ve kışın etkin iş yapamayacağımızı bilmiyorlar.

"Mesele kutup kışında sağ kalıp kalmamak değildir; Eskimolar her kış beceriyorlar bunu. Bu bir sözleşme meselesidir; özgür insanlar mıyız yoksa başka bir gezegende yaşayan Mars'a hiç adım atmamış insanların bizim adımıza karar vermesine izin verecek miyiz: mesele budur.

"Bir dakika – bırakın bitireyim! Biz ilk öncüleriz. Atmosfer projesi bittiğinde, milyonlarcası bizi takip edecek! Onlar Dünya'da, başka bir gezegende oturan mal sahiplerinin idare meclisi tarafından mı yönetilecekler? Mars Dünya'nın bir sömürgesi olarak mı kalacak? Şimdi bunların kararının verilmesinin zamanı."

Etrafta bir ölüm sessizliği oldu sonra da giderek artan bir alkış tufanı. Marlowe, "Başka bir şey var mı?" dedi.

Bay Sutton ayağa kalktı. "Dok haklı," dedi. Zaten uzaktan yöneten evsahiplerini hiç sevmem"

Kelly bağırdı. "Haklısın, Pat!"

Jim'in babası, "Bu konuyu gündem dışı bırakıyorum," dedi. "Konumuz hemen göç; başka bir şey değil. Bunu oyluyor muyuz?"

Oyladılar – ve oybirliğiyle kabul edildi. Oylamaya katılmayanlar olduysa bile en azından kimse aleyhte oy kullanma-

dı. Bu mesele çözümlenince ortaya başka bir oylama çıktı: olağanüstü hal komitesi seçilmesi. Gücü elinde tutan başkan komitenin denetimine, komitenin kararları da koloninin denetimine bağlı olacaktı.

James Marlowe, başkan seçildi. Doktor MacRae'nin ismi de önerildi ama kendisi razı olmadı. Bay Marlowe onu komiteye sokarak intikam aldı.

Güney Koloni'de en küçük bebekten yaşlı Dok MacRae'ye kadar beş yüz dokuz kişi vardı. Elde on bir moto-buz kayığı vardı, herkesi bir seferde götürmeye zor zar yeterdi; ancak herkese sadece birkaç kiloluk el çantası sınırlaması getirilirse ve neredeyse yük gibi üst üste yığılırlarsa mümkündü göç. Her zamanki göç genellikle Syrtis Minor'dan sağlanan fazla moto-buz kayıklarıyla yapılırdı.

Jim'in babası herkesi bir seferde taşımaya karar verdi ve olayların, kişisel eşyaları sonradan almalarını sağlayacak şekilde gelişmesini umdu. Cırtlak sesler çoktu ama geri adım atmadı, komite kararı onayladı ve hiç kimse toplantı istemedi. Pazartesi gününü yola çıkış tarihi olarak saptadı.

Kruger'in ofisinde kalmasına izin verildi; Marlowe gösteriyi kendi ofisinden yönetmeyi tercih ediyordu. Fakat bir çeşit fiili polis şefi olarak kalan Kelly'ye Kruger'i devamlı izlemesi talimatı verildi. Kelly pazar günü öğleden sonra Marlowe'u aradı. "Hey, şef, biliyor musun? Bir çift Şirket polisi senin oğlanı ve Sutton'un oğlunu Syrtis'e geri götürmek için bir buz kayığıyla şu anda geldiler."

Marlowe konuyu düşündü. Kruger'in çocukların eve döndüklerini duyduğu anda Beecher'ı aramış olduğuna karar verdi. "Şu anda neredeler?"

"Burada, Kruger'in ofisinde. Onları tutukladık."

"Onları buraya getir. Sorguya çekmek istiyorum."

"Tamam."

Kısa bir müddet sonra göründüler. Kelly ve yardımcısının eşlik ettiği silahları alınmış, keyfi çok kaçmış iki adam. "Çok iyi, Bay Kelly. Kalmanıza gerek yok – silahlıyım."

Kelly ve yardımcısı çıktıklarında Şirket'in adamlarından biri, "Bu yanınıza kalmaz, biliyorsunuz," dedi.

"Sizi incitmedik," dedi Marlowe makul bir sesle, "ve birazdan silahlarınızı geri alacaksınız. Size bazı sorular sormak istiyorum." Birkaç dakika boyunca onlardan alabildiği sadece isteksiz, ters cevaplardı. Koloni-içi telefon tekrar çaldı; Kelly' nin yüzü ekranda belirdi. "Şef. Buna inanamayacaksın."

"Neye inanamayacağım?"

"Şu yaşlı tilki Kruger, bu iki kuşun geldiği moto-buz kayığına atlayıp kaçtı. Kullanabildiğini bile bilmiyordum."

Marlowe'un sakin yüzü hislerini sakladı. Kısa bir müddet sonra cevap verdi. "Hareket zamanı bugün günbatımına alındı. Her şeyi bırak ve haberi etrafa yay." Önündeki bir tabloya baktı. "Şu andan itibaren iki saat on dakika sonra."

Cırtlak sesler ilkinden de daha gürültülüydü; buna rağmen Güneş ufka değdiğinde ilk moto-buz kayığı yola çıktı. Diğerleri de otuzar saniye arayla onu takip ettiler. Güneş kaybolduğunda sonuncusu da kıyıdan açılmıştı; koloni mevsimlik göç için kuzeye yöneldi.

10
"Kapana Kısıldık!"

Moto-buz kayıklarının dördü saatte iki yüz milden az hızları olan eski ve yavaş modellerdi. Yolculuk düzeni bunların hızına göre ayarlandı. Gece yarısına doğru bir tanesinde motor problemi çıktı, konvoyun yavaşlaması gerekti. Saat üç civarında tamamen durdu, yolcuları diğer buz kayıkları arasında bölüştürmek gerekiyordu – soğuk ve riskli bir iş.

MacRae ve Marlowe konvoyun sonundaki yönetim aracına döndüler. Doktor saatine göz attı. "Hesperidum'da durmayı düşünüyor musun, Kaptan?" diye sordu buz kayığı hareket edince. Cynia istasyonunda durmadan geçmişlerdi;

Hesperidum çok yakındı, Syrtis Minor ise ondan yedi yüz mil kadar ötedeydi.

Marlowe kaşlarını çattı. "Durmak istemiyorum. Eğer Hesperidum'da yatarsak, bu, buz için güneşin batışını bekleyip bir gün vakit kaybetmek demektir. Kruger bizden önde olduğuna göre, Beecher'a bizi durduracak bir yol bulması için zaman tanımış oluruz. Keşke buzun güneş doğduktan sonra bizi oraya götürecek kadar dayanacağından emin olsaydım..." Durdu ve dudaklarını ısırdı.

Güney Koloni'de kış başı olduğundan kanal buzu ilkbahara kadar sert kalacaktı, ama burada ekvatora yakındılar; Mars'ın ince hava örtüsünün olanaklı kıldığı günlük aşırı derece farklarıyla kanallar gece donup, gündüz eriyordu. Yöneldikleri ekvatorun kuzeyinde, kuzey kutup çemberinin erimesiyle ilkbahar selleri başlamıştı; coşan kanal akıntılarında akşam buzu oluşuyordu, ama bunlar akıntıyla giden buz kütleleriydi, gece vakti de bulutlar gündüz ısısını koruyordu.

"Diyelim devam ettik, o zaman planın ne, Kaptan?" diye diretti MacRae.

"Doğru tekne limanına gitmek, buz kayıklarını yanaştırıp oradaki bütün tekneleri yüklemek. Buz, kayıkların gitmesine yetecek kadar donduğunda da kuzeye yollanmak. Beecher sürprizimize uyanana kadar yüz elli kadarımızın Syrtis Minor'dan kuzeye doğru yola çıkmış olmasını istiyorum. Olayları zorlamak dışında gerçek bir planım yok – ama onun da plan yapacak zamanı yok. Beecher'ı bir dizi emrivakiyle karşı karşıya bırakmak istiyorum."

MacRae kafasıyla onayladı. "Cüret bu işin anahtarı. Bu yolda devam et."

"İsterim ama buzdan korkuyorum. Eğer bir moto-buz kayığı parçalanırsa insanlar ölecek – ve bu da benim suçum olacak."

"Sürücülerin Güneş yükseldiğinde konvoydan çıkıp dağılacak kadar zekidirler. Jamie, hayatta şansını zorlaman gerektiğini çok zaman önce keşfettim. Yoksa çorba tenceresine giden bir sebzeden başka bir şey olamazsın." Durdu ve sürücü-

nün arkasından dışarıya baktı. "İleride bir ışık görüyorum, Hesperidum olmalı. Kararını ver, Jamie."

Marlowe cevap vermedi. Bir müddet sonra ışık arkalarında kalmıştı.

Güneş yükseldiğinde Marlowe sürücüsüne konvoydan çıkıp başa geçmesini söyledi. Saat neredeyse dokuza geliyordu ki Syrtis Minor moto-buz kayığı istasyonunu geçtiler. Uzay limanını geçip sağa, kuzeyden gelen ana kanalın girişini gösteren noktadaki tekne havuzuna döndüler. Marlowe'un sürücüsü kızaklarına hiç acımadan traktör paletlerini indirerek rampaya kadar yola devam etti. İlk araç rampayı çıkıp döndü ve park etti, diğerleri de arkasından yanına gelip etrafına dizildiler.

Kaptan aracından inen Marlowe, Kelly ve MacRae'yi, Willis'i taşıyan Jim takip etti. Diğer buz kayıklarının kapıları da açıldı ve insanlar inmeye başladılar. "Onlara söyle araçlarına geri dönsünler, Kelly," dedi Bay Marlowe. Bunu duyan Jim babasının arkasına geçip dikkat çekmemeye çalıştı.

Marlowe havuzda öfkeyle etrafa bakındı. İçeride tek bir tekne bile yoktu. Havuzun öte tarafında, motoru sökülmüş küçük bir tekne kızağa çekilmişti. Sonunda, Marlowe MacRae'ye döndü. "Ağaca çıktık, Dok; şimdi nasıl aşağı ineceğiz?"

"Eğer Hesperidum'da dursaydın daha iyi durumda olmayacaktın."

"Daha kötü de olmayacaktı."

Havuzu çevreleyen depolardan birinden bir adam çıktı ve onlara yaklaştı. Park etmiş buz kayıklarına göz gezdirerek "Bu da ne böyle?" diye sordu. "Sirk mi?"

"Mevsimlik göç."

"Ben de ne zaman geleceğinizi merak ediyordum. Bununla ilgili hiçbir şey duymadım."

"Tekneler nerede?"

"Hâlâ oraya buraya dağılmış durumda, çoğunluğu sanırım Proje kamplarında. Sorumluluk bende değil. En iyisi trafik bürosunu arayın."

Marlowe tekrar kaşlarını çattı. "En azından geçici meskenlerin nerede olduğunu söyleyebilirsin." Kolonistlerin göçlerine yardımcı olmak için her göçte onlara bir depo tahsis edilir ve kışla gibi düzenlenirdi; Şirketin tek kalacak yeri olan Otel Marsopolis'in yirmi yatağı vardı.

Adam şaşkınca baktı. "Şimdi söylediniz de hatırladım, böyle bir hazırlık yapılmadı galiba. Sanki program karışmış gibi, değil mi?"

Marlowe sorusunun aptalca olduğunu fark edip küfretti. Tabii ki Beecher izin vermeyeceği bir göç için hazırlık yapmamıştı. "Buralarda telefon var mı?"

"Ofisimde. Ben depo memuruyum. Kullanabilirsin."

Marlowe "Teşekkürler," diyerek ofise yöneldi. MacRae de onu takip etti.

"Planın ne oğlum?"

"Beecher'ı arayacağım."

"Sence bu akıllıca olur mu?"

"Lanet olsun. Bu insanları araçlardan çıkartmam lazım. Küçük bebekler ve kadınlar var."

"Orada emniyetteler."

"Bak, Dok, şimdi biz burada olduğumuza göre, Beecher bu konuda bir şey yapmak zorunda."

MacRae omuz silkti. "Patron sensin."

Marlowe birkaç sekreterle tartıştıktan sonra Beecher'ı ekrana getirmeyi başardı. Genel Temsilci onu tanımadan baktı. "Evet? Buyur bakalım kardeşim, neymiş bu acil işiniz?"

"Adım Marlowe. Güney Koloni'deki kolonistlerin başkanıyım. Şunu soracağım..."

"Ah, evet! Meşhur Bay Marlowe. Senin çapulcu ordunun geldiğini gördük." Beecher dönüp yanındaki birine bir şeyler söyledi. Kruger'in sesi ona cevap verdi.

"İyi, şimdi buradayız, ne yapacaksınız şimdi?"

"Ne mi yapacağım? Belli değil mi? Akşam buz tutar tutmaz, hepiniz dönüp geldiğiniz yere geri gideceksiniz. Sen hariç – sen burada kalıp yargılanacaksın. Yanlış hatırlamıyorsam oğlun da."

Marlowe kendini tuttu. "Ben bunu demek istemedim. Ben beş yüz insan için mutfak ve tuvaleti olan yaşayacak bir yer istiyorum."

Beecher umursamazca el salladı. "Bırak yerlerinde kalsınlar. Açıkta bir gün onları öldürmez. Hem de bir ders olur."

Marlowe tam cevap verecekken vazgeçti ve kapattı. "Haklıymışsın Dok. Onunla konuşmanın hiçbir anlamı yokmuş."

"Eh, zararı da olmadı."

Dışarı çıktıklarında Kelly'nin buz kayıklarının etrafına muavinlerini dizdiğini gördüler. "Siz içeri gittikten sonra endişelendim ve çocukların bir kısmını etrafa yerleştirdim Patron."

"Sen benden daha iyi bir generalsin," dedi Marlowe. "Sorun var mı?"

"Beecher'ın polislerinden biri göründü ama hemen uzaklaştı."

"Niye onu yakalamadın?" diye sordu MacRae.

"Denedim," diye cevapladı Kelly, "ama ona seslendiğimde durmadı. Onu vurmadan durduramazdım, ben de bıraktım gitsin."

"Onu mıhlamalıydın," dedi MacRae.

"Öyle mi?" diye Marlowe'a sordu Kelly. "Niyetlendim ama emin olamadım. Bu ateş edilen bir savaş mı, yoksa Şirketle basit bir kavga mı?"

"Doğrusunu yaptın," diye onu temin etti Marlowe. "Beecher başlatmadıkça ateş edilmeyecek." MacRae homurdandı. "Sen aynı fikirde değil misin?"

"Jamie, Amerika'nın batısındaki bir olayı hatırladım. Saygın bir vatandaş profesyonel bir silahşörü arkasından vurmuş. Niye öbür adama silahını çekme şansı vermediğini sorduklarında sağ kalan, 'İyi de, o şimdi ölü, bense hayattayım, zaten istediğim de buydu,' demiş. Jamie, eğer namussuzun birine sportmence davranmaya kalkarsan başın belaya girer."

"Doktor, şu an hikâye anlatacak zaman değil. Bu insanları bir an önce emin bir yerlere yerleştirmeliyim."

"Ben de onu söylüyorum ya," diye ısrar etti MacRae. "Ya-

pacağımız ilk iş barınak bulmak değil."

"Peki neymiş?"

"En iyi nişancılarından bir görev timi kur ve onları Beecher'ın ve Şirketin ofislerini ele geçirmek için yolla. Onların başında gitmeye gönüllüyüm."

Marlowe kızgınca bir jest yaptı. "Söz konusu bile değil. Şu anda biz kanuna uygun davranan bir grup vatandaşız. Bunun gibi bir hareket yaparsak kanundışı oluruz."

MacRae hayır anlamında kafasını salladı. "Şu ana kadar yaptığımız eylemlerin mantığını görmüyorsun. Suyun tepeden aşağı aktığını biliyorsun ama hiçbir zaman yere ulaşamayacağını düşünüyorsun. Beecher'ın kitabında sen şimdiden bir kanundışısın. Hepimiz öyleyiz."

"Anlamsız; biz sadece kontratımızı uyguluyoruz. Eğer Beecher harekete geçerse, biz de geçeriz."

"Oğlum, beni dinle. Isırgan otunu tutuyorsan, kuvvetle tutacaksın."

"Doktor MacRae, eğer bu işin nasıl yürütüleceğini bu kadar iyi biliyorsanız niçin başkanlığı reddettiniz?"

MacRae kıpkırmızı oldu. "Özür dilerim efendim. Emirleriniz nelerdir?"

"Sen Srytis'i benden daha iyi biliyorsun. Kışla gibi işgal edebileceğimiz bir binayı nerede buluruz?"

Jim bunun saklandığı yerden çıkmak için elverişli bir an olduğuna karar verdi. "Baba," dedi önüne gelip. "Nerede olduğumuzu biliyorum ve okul..."

"Jim, sohbet edecek zamanım yok. Araca git."

"Fakat baba, yayan yalnızca on dakika uzaklıkta."

"Sanırım haklı," diye araya girdi doktor. "Okulun çocuklar için yatakları ve mutfağı var."

"Hımm... Peki. İki okulu da kullanmamız mümkün, kadınlarla küçük çocukları kız okuluna yerleştiririz."

"Jamie," dedi doktor, "tekrar kulaklarımın çekilmesini göze alarak 'hayır' diyorum. Güçlerini bölme."

"Zaten ben de istemiyordum. Kelly!"

"Evet, efendim."

"Herkesi dışarı çıkar ve araç gruplarını bir arada tutmak için birer muavin görevlendir. Dışarı çıkıyoruz."

"Tamam."

Syrtis Minor'daki Dünya yerleşiminin sokaklarında yaya trafiği çok azdı; yayalar çoğunlukla tünelleri tercih ediyorlardı. Karşılaştıklarından bir kısmı şaşırmış göründü ama hiç kimse onları rahatsız etmedi.

Okulun kapısındaki basınç kilidi bir kerede yaklaşık yirmi kişiyi alabilirdi. Dış kapı ikinci grubun arkasından açıldığında, Howe dışarı çıktı. Sinirli olduğu maskesinin altından bile belli oluyordu. "Bunun anlamı ne?" diye sordu.

Willis onu görür görmez kapandı. Jim babasının arkasına geçti. Marlowe ileri çıktı. "Özür dileriz ama okulu acil barınak olarak kullanmak zorundayız."

"Bunu yapamazsınız. Zaten siz de kim oluyorsunuz?"

"Adım Marlowe. Göçü yönetiyorum."

"Fakat..." Howe aniden geri döndü, kalabalığı iterek kendine yol açtı ve içeri girdi.

Yaklaşık otuz dakika sonra Marlowe, MacRae ve Kelly son grupla içeri girdiler. Marlowe Kelly'ye içerideki her kapıya muhafız dikmesini emretti. MacRae binanın çevresinde silahlı muhafızlardan bir barikat kurulmasını önermeyi düşündü, ama dilini tuttu.

Bay Sutton girişte Marlowe'u bekliyordu. "Bayan Palmer'dan haber var, Şef. Kayıntının yirmi dakikaya kadar hazır olacağını söyledi."

"İyi! Ben de bir lokma alabilirim."

"Bir de, okulun devamlı ahçısı yemek salonunda somurtup duruyor. Sizinle konuşmak istiyormuş."

"Onunla sen uğraş. Howe nerede?"

"Ne bileyim. Biraz önce yanımızdan tank gibi geçti."

Biri öne çıkmaya çalıştı – giriş, sadece kolonistlerle değil öğrencilerle de tıkış tıkıştı. Aileler ve oğulları arasında kavuşan kavuşanaydı. Kelly arkada kendisinin ufak bir kopyasını kemiklerini kırarcasına kucaklıyor, bu arada oğlu da onun kemiklerini kırıyordu. Gevezelik sağır ediciydi. Hızla ilerleyen

adam gelip ağzını Marlowe'un kulağına dayadı ve "Bay Howe ofisinde. Kendini içeri kilitlemiş; onu görmeyi denedim ama başaramayıp geri geldim," dedi.

"Bırakın orada kalsın," dedi Marlowe. "Siz kimsiniz?"

"Jan van der Linden, burada doğa bilimleri öğretmeniyim. Sizin kim olduğunuzu sorabilir miyim?"

"Adım Marlowe. Bu tımarhaneyi yönetiyorum. Buraya bak, okul dışında kalan çocukları bir araya toplayabilir misin? Burada en az iki gün kalacağız. Şehirde yaşayan öğrencileri eve yollamalısınız, öğretmenleri de."

Öğretmen kararsızca baktı. "Bay Howe kendi başıma iş yapmamdan hoşlanmaz."

"Bu işi ben de yapabilirim ama sen yaparsan daha hızlı olur. Bütün sorumluluğu alıyorum."

Jim kalabalığın içinde annesini gördü. Bayan Marlowe duvara yaslanmış Oliver'ı tutuyor ve çok yorgun görünüyordu. Phyllis de yanında ayakta dikiliyordu. Jim kalabalıkta kendisine yol açtı. "Anne!"

Annesi başını kaldırdı. "Ne var, Jimmy?"

"Benimle gel."

"Of Jimmy, kımıldayamayacak kadar yorgunum."

"Hadi gel! Yatabileceğin bir yer biliyorum." Birkaç dakika sonra üçünü de Frank ve kendisinin terk ettiği odaya sokmuştu. Annesi yatağa çöktü. "Jimmy, sen bir meleksin."

"Sen rahatına bak. Phyl size yiyecek bir şeyler getirebilir. Ben geri dönüp neler olduğuna bakacağım." Gitmeye kalktığında bir an durakladı. "Phyl, benim yerime Willis'e bakabilir misin?"

"Niçinmiş? Ben de neler olduğunu görmek istiyorum."

"Sen kızsın; en iyisi ayak altında dolaşmaman."

"O da ne demek! Benim de senin kadar..."

"Kesin, çocuklar. Jimmy, biz Willis'le ilgileneceğiz. Babana nerede olduğumuzu söyle."

Jim mesajı ulaştırdı ve kendini kayıntı kuyruğunun sonunda buldu. İkinci defa sıraya girip aynısından bir tayın daha yerken, kolonistlerin çoğunun okul konser salonunda top-

landıklarını keşfetti. İçeri girdi, Frank ve Doktor MacRae'yi görüp onlara doğru itiş kakış ilerledi.

Babası düzeni sağlamak için tokmak yerine silahının kabzasıyla masayı dövüyordu. "Bay Linthicum kürsü sizin."

Konuşmacı otuz yaşlarında, can sıkıcı, saldırgan tavırlı bir adamdı. "Ben Doktor MacRae haklı diyorum, aylak aylak etrafta dolaşmamalıyız. Copais'e gidebilecek tekneleri almamız lazım. Değil mi? Beecher onları bize vermek istemiyor. Değil mi? Fakat Beecher'ın sahip olduğu tek güç bir takım polis. Değil mi? Syrtis'deki bütün erkekleri silah altına alsa bile ancak yüz elli silahı olabilir. Değil mi? Bizde bunun iki misli var. Ayrıca Beecher bizimle savaşmak için bütün yerel işçi ve memurları silah altına alamaz. Peki ne yapacağız? Oraya gidelim, onu ensesinden yakalayalım ve bizim haklarımıza saygı göstermeye zorlayalım. Değil mi?" Övünerek yerine oturdu.

MacRae mırıldandı. "Tanrım, beni dostlarımdan koru."

Birkaç kişi konuşmaya çalıştı; Marlowe içlerinden birini seçti. "Bay Gibbs kürsü sizin."

"Başkan... Komşular... Bundan daha saldırgan ve kışkırtıcı bir konuşma duymamıştım. Bizi kandırdınız Bay Marlowe, bu tehlikeli maceraya girmemiz için kandırdınız. Ben zaten bu projeyi hiçbir zaman uygun görmemiştim..."

"Sadede gel," diye bağırdı biri.

"Susun!" diye bağırdı Marlowe. "Konuya gelin Bay Gibbs."

"Fakat çoğunluğun isteğine uydum. Şimdi acelecilik ve hırçınlık, sınırsız şiddetle birleşerek sorunları daha da kötüleştirecek. Burada, yönetim merkezinde olduğumuza göre, yapılacak en iyi şey şikâyetimizi bildirmektir."

"Eğer Beecher'dan Copais'e taşınmak için araç istemekten bahsediyorsanız, ben onu çoktan yaptım Bay Gibbs."

Gibbs hafifçe gülümsedi. "Beni affedin Bay Marlowe, ama ricacının kişiliği bazen ricanın sonucunu etkiler. Anladığıma göre Yerleşim Genel Temsilcisi'ni etkileyebilecek bir kişi, bu okulun müdürü Bay Howe buradaymış. Temsilciye yaklaşmak için onun yardımını almaya çalışmak akıllıca olmaz mı?"

Bay Sutton bağırdı, "O Mars'ta benim adıma konuşacak son kişi."

"Kürsüye hitap et Pat," dedi Marlowe. "Ben de aynı şeyi hissediyorum fakat kalabalığın isteği buysa karşı çıkmayacağım. Ama," diye devam etti. "Howe hâlâ burada mı? Onu görmedim."

Kelly ayağa kalktı. "Şey, burada, ofisine sığındı. Onunla havalandırma deliğinden konuştum ve eğer dışarı gelip erkek gibi karşıma çıkarsa, bir araba sopa atacağıma söz verdim."

Bay Gibbs dehşete kapılmıştı. "Ama olmaz ki!"

"Bu oğlumu ilgilendiren kişisel bir mesele," diye açıkladı Kelly.

Marlowe masaya vurdu. "Sanırım siz Howe'un sizin adınıza konuşmasını isterseniz, Bay Kelly bu isteğinden vazgeçer. Öneren var mı?" Gibbs önerdi; sonunda da o ve Pottle'lardan başka kime öneriyi desteklemedi.

Oylamanın sonunda Jim, "Baba," dedi.

"Kürsüye hitap et, oğlum. Ne var?"

"Şey, Bay Başkan... bir fikrim var. Teknemiz olmadığına göre, belki Copais'e Frank ve benim Charax'a geldiğimiz yoldan gidebiliriz – tabii eğer Marslılar bize yardım ederlerse," dedi ve ekledi. "Eğer isterseniz, sanırım Frank ve ben Gekko'yu bulup bu konuda ne yapılabileceğini görüşürüz."

Bir dakika bir sessizlikten sonra "Neden bahsediyor?" mırıldanmaları başladı. Bununla beraber neredeyse kolonistlerin hepsi iki çocuğun hikâyesini duymuştu; ya inanmamışlar, ya önemsememişler ya da ilgilenmemişlerdi. Ancak onlara hiç de "akla yakın" gelmemişti ve kolonistlerin çoğu da Dünya'daki akrabaları kadar at gözlüklüydüler.

Bay Marlowe kaşlarını çattı. "Marslılar'ın burasıyla Copais arasında bağlantıları olduğunu bilmiyoruz."

"Eminim vardır."

"Olsa bile bizim kullanmamıza izin verip vermeyeceklerini bilmiyoruz."

"Fakat, baba, Frank ve ben..."

"Usul hakkında, Bay Başkan!" Tekrar Gibbs'ti. "Hangi

kurala göre çocukların büyüklerin meclisinde konuşmalarına izin veriyorsunuz?"

Bay Marlowe utanarak baktı; Doktor MacRae söz aldı "Başka bir usul konusu Bay Başkan. Bu kremalı kek..." Gibbs'i eliyle işaret etti.

"Usule uyun Doktor."

"Düzeltiyorum. Bu saygıdeğer erkek yurttaş, Bay Gibbs demek istemiştim, Frank, Jim ve onların yaşlarındaki silah taşıyan erkeklerin yurttaş olmadığını mı düşünüyor? Şunu da ilave edeyim, ben yetişkin bir erkekken, bu Gibbs arkadaşın önlüğüne salyaları akıyordu hâlâ."

"Usul!"

"Özür dilerim. Yani o bu seviyeye erişmeden önce demek istemiştim. Şimdi, burası bir öncü toplumu; savaşabilecek herkes erkektir ve öyle muamele görmelidir – ve yemek yapıp çocuk bakacak yaşta olan kızlar da yetişkin kabul edilmelidir. Siz farkında olun ya da olmayın, haklarınız için mücadele etmeniz gereken bir döneme giriyorsunuz. Mücadeleyi gençler yürütecek, onlara buna uygun davranmanız gerek. Yirmi beş yaş Dünya'nın yaşlılıktan ölmek üzere olan toplumlarında yurttaşlık yaşı olabilir; fakat biz burada ihtiyaçlarımıza uygun düşmeyen âdetleri devam ettirmek zorunda değiliz."

Bay Marlowe silahını masaya vurdu. "Bu konuyu usul dışı ilan ediyorum. Jim beni sonra gör. İçinizden herhangi birinin şu anda yapabileceğimiz bir eylem teklifi var mı? Görüşecek miyiz yoksa zora mı başvuracağız?"

Bay Konski, "Ben eğer mecbur kalırsak hakkımızı zorla almamız taraftarıyım," dedi, "fakat mecbur kalmayabiliriz de. Bay Marlowe Bay Beecher'ı tekrar aramanız iyi olmaz mı? İstediğimizi yapabilecek gücümüz olduğuna dikkat çekebilirsiniz, belki aklı yatar. Önerim budur."

Öneri kabul edildi, Bay Marlowe Beecher'la başka birinin konuşmasını teklif etti ama geri çevrildi. Kürsüyü terk edip, haberleşme kabinine gitti. Howe'un yerleştirdiği kilidi kırmak zorunda kaldılar.

Beecher hayatından memnun görünüyordu. "Ah, evet,

dostum Marlowe. Teslim olmak için mi aradın?"

Marlowe kibarca aramasının amacını anlattı.

"Copais'e tekne mi?" Beecher güldü. "Moto-buz kayıkları akşamla beraber kolonistleri Güney Kolonisi'ne götürmek için hazır olacak. O anda gitmeye hazır olanlar düşüncesiz eylemlerinin sonuçlarından kurtulacaklar. Sen değil tabii."

"Sana Syrtis Minor'da toplayabileceğin en büyük güçten çok daha fazla olduğumuzu söyleyeyim. Sözleşmemizi uygulamaya kararlıyız. Bizi hakkımızı almak için zor kullanmak zorunda bırakırsan, kullanınız."

Beecher TV ekranına dudak bükerek baktı. "Tehditler beni yıldırmaz, Marlowe. Teslim ol. Dışarı birer birer, silahsız ve eller havada çıkın."

"Bu son sözün mü?"

"Bir şey daha. Bay Howe'u rehine olarak tutuyorsunuz. Bırakın bir an önce gitsin, yoksa onu rehin tutmaktan seni mahkemeye vereceğim."

"Howe mu? O tutuklu değil, ne zaman isterse gitmekte özgür."

Beecher ayrıntılara girince Marlowe cevapladı. "Bu Kelly ve Howe arasındaki özel bir mesele. Howe'un ofisini arayıp söyleyebilirsin."

"Onun emniyetini sağlamanız gerek," diye ısrar etti Beecher.

Marlowe kafasını iki yana salladı. "Özel bir kavgaya karışmak istemiyorum. Howe bulunduğu yerde emniyette, niçin canımı sıkayım ki? Beecher sana son bir kere daha barışçı yoldan tekneleri vermeni öneriyorum."

Beecher onu dik dik süzdü ve bağlantıyı kesti.

Kelly, "Sorumluluğu bana atmalıydınız, Şef," dedi.

Marlowe çenesini kaşıdı. "Ben öyle düşünmüyorum. Kimseyi rehin tutmak istemem, ama bu bina Howe içeride oldukça daha emin. Bildiğim kadarıyla Syrtis'te bomba ya da ağır silah yok – fakat Beecher'ın neden kendinden bu kadar emin olduğunu bilmek isterdim."

"Blöf yapıyor."

"Acaba?" Marlowe geri döndü ve bütün kolonistlere konuşmayı anlattı.

Bayan Pottle ayağa kalktı. "Peki, biz Bay Beecher'ın teklifini hemen kabul ediyoruz! Zavallı Bay Howe'u rehine olarak tutuyorsunuz. İnanılmaz bir şey bu! Umarım cezanızı bulursunuz. O kaba Bay Kelly de. Gel şekerim!" Arkasından koşturan Bay Pottle'la birlikte dramatik bir çıkış yaptı.

Marlowe, "Başka teslim olmak isteyen var mı?" diye sordu.

Gibbs kararsızca etrafına bakındı ve onları takip etti. O odayı terk edene kadar hiç kimse konuşmadı, arkasından Toland, "Eylem için hazırlanmayı öneriyorum," dedi.

"Destekliyorum! Öneriyi destekliyorum!"

Hiç kimse tartışmadı ve öneri kabul edildi. Toland Marlowe'un askeri önder olmasını ve subaylarını seçmesini önerdi. Bu da kabul edildi.

Tam bu anda Gibbs sendeleye sendeleye suratı bembeyaz, elleri titreyerek geri geldi. "Öldüler! Öldüler!" diye haykırdı.

Marlowe ne kadar çabaladıysa da düzeni sağlayamadı. Bunun yerine Gibbs'i çevreleyen kalabalığa karışıp sordu. "Kim öldü? Ne oldu?"

"Pottle'lar. Az daha ben de ölüyordum." Hikâyesini anlatacak kadar sakinleşti; üçü maskeleriyle basınç kilidinden dışarı çıkmışlar. Bayan Pottle etrafa bakınma zahmetine katlanmadan, arkasında gölge gibi kendisini izleyen kocasıyla paldır küldür sokağa fırlamış. Kapıdan dışarı açıklığa çıkar çıkmaz ikisi de yakılmış. Cesetleri okulun önündeki caddede yatıyormuş. "Bu senin hatan," diye Marlowe'a bakarak cırtlak bir sesle bitirdi Gibbs. "Bizi bu işe sen soktun."

"Bir dakika," dedi Marlowe, "Beecher'ın istediği şeyleri yaptılar mı? Eller yukarda, teker teker mi ilerlediler? Pottle silahlı mıydı?"

Gibbs kafasını iki yana salladı ve uzaklaştı. "Mesele bu değil," dedi MacRae acı acı. "Biz tartışırken Beecher bizi kapana sıkıştırdı."

11
Kuşatmada

Saçma görünüyordu, ama araştırınca fark ettiler ki gerçekten kapana kıstırılmışlardı. Ön ve arka çıkışlar silahlı adamlar – herhalde Beecher'ın polisleri– tarafından tutulmuştu. Hiç riske girmeden, binadan çıkan herkesi yakabileceklerdi. Kapıların basınç kilitli olması yüzünden ani bir çıkış yapmaya kalkmak intihar demekti.

Okul yerleşim birimlerinden uzaktaydı; tünellerle de bağlı değildi. Pencereleri yoktu. Kolonide yüzlerce lisanslı silah taşıyıcısı vardı – ve bir avuç dolusu adam onları içeride tutabiliyordu.

Dok MacRae'nin gürleyen sesinin etkisiyle toplantı devam etti. "Yeni bir şey söylemeden önce," dedi Marlowe, "teslim olmak isteyen var mı? Eminim ki Pottle'lar dışarı dikkatsizce, haber vermeden çıktılar. Eğer bağırıp beyaz bir şey sallarsanız herhalde teslim olmanız kabul edilir."

Bekledi. Biraz sonra bir adam ve karısı ayağa kalktı, onu bir başkası takip etti. Birkaç kişi daha çıktı. Ölüm sessizliği içinde salonu terk ettiler.

Onlar gittikten sonra Marlowe örgütlenme işine başladı. Bayan Palmer'ı iaşe ve levazım sorumlusu yaptı. Dok'u yönetici memur olarak tayin etti. Kelly'yi bina içi muhafızlardan sorumlu nöbet memuru olarak görevlendirdi. Sutton ve Toland'a Bay ve Bayan Pottle'ı mıhlayan yaylım ateşini engelleyecek taşınabilir bir çeşit kalkan icat etme işi verildi. Jim bütün bunları, müfreze liderleri atanıp, babasının çocuklara çatışmada görev vermeyeceği açık olarak ortaya çıkana kadar heyecanlı bir ilgiyle izledi. Okuldaki öğrenciler iki müfrezeye ayrılmış, yedek olarak tayin edilmiş ve serbest bırakılmışlardı.

Jim ortalarda dolanıp babasını yakalamaya çalıştı. En sonunda onunla göz göze gelmeyi başardı. "Baba."

"Bizi şimdi rahatsız etme, Jim."

"Ama baba, sen bana Copais'e gitmek için Marslılar'dan

yardım alma konusunda seni görmemi söylemiştin."

"Marslılar mı? Ha..." Bay Marlowe düşündü, sonunda "Unut onu, Jim," dedi. "Buradan çıkana kadar, ne bu ne de başka bir proje işe yarar. Git annene bak ne yapıyor?"

Böyle baştan savılınca, Jim kederle uzaklaştı. Tam çıkarken Frank yanında bitti. "Biliyor musun Jim, bazen her zamanki kadar salak olmuyorsun."

Jim onu şüpheyle süzdü. "Eğer bu bir iltifatsa teşekkürler."

"İltifat değil, Jim, işin doğrusu bu. Senin sıkıcı fikirlerine pek katılmam genellikle, ama bu defa muhteşem bir fikrin olduğunu kabul ediyorum."

"Nutuk atmayı bırak da konuya gel."

"Peki. Konu: Marslılar'dan yardım istemeyi önerdiğinde çok akıllıca davrandın."

"İyi, sağol da, çıkar yolu ben de göremiyorum. Babamın söylediği gibi buradan dışarı bir yol bulana kadar bu konuda yapacak hiçbir şey yok. Sonra da zaten onların yardımına ihtiyacımız olmayacak."

"Çok çabuk teslim oluyorsun. Haydi Dok'un dediği gibi durumu analiz edelim. İlk adımda baban bizi burada kapana kıstırdı."

"Babamı karıştırma."

"Babanı özellikle seçmedim. Baban tatlı bir herif. Fakat bir beyefendi gibi davranıyor; bizi köşeye sıkıştırdı ve dışarı çıkamıyoruz. Onu suçlamıyorum ama durum bu. Peki ne yapacaklar? Senin moruk benim morukla Toland'a kapının dışında savaşabileceğimiz bir açıklığa çıkmamızı sağlayacak zırh gibi bir kalkan üzerinde çalışmalarını söyledi. Onların şansları olduğunu sanıyor musun?"

"Şey, bu konuyu hiç düşünmemiştim."

"Ben düşündüm. Hiçbir yere varamayacaklar. Babam iyi bir mühendis. Ona malzeme ve alet ver sana istediğini yapsın. Fakat çalışacak ne var elinde? Okulunun atölyesi var ama onun ne kadar feci bir döküntü olduğunu biliyorsun. Şirket alet almak için asla para harcamadı; sadece cilt yapmaya yarı-

yor. Malzeme? Neyle kalkan yapacaklar? Yemek masalarından mı? Isıtıcı masayı peynir gibi keser."

"Belki etrafta kullanabilecekleri başka bir şey vardır."

"Ne mesela?"

"İyi de ne yapmamızı istiyorsun?" diye öfkeyle sordu Jim. "Teslim mi olalım?"

· "Kesinlikle hayır. Yaşlılar takılıp kaldılar. İşte burada biz kurnazlık göstereceğiz – senin fikrini kullanarak."

"Senin fikrin demeyi bırak. Benim fikrim filan yok."

"Tamam, şu andan itibaren bu işin şerefi bana ait. Gekko'ya yardıma ihtiyacımız olduğu haberini ulaştırmalıyız. O bizim su dostumuz, mutlaka yardım edecektir,"

"Gekko bize nasıl yardım edebilir? Marslılar savaşmazlar ki."

"Doğru, ama bunun sonucu ne? İnsanlar Marslılar'la asla savaşmazlar, asla. Beecher Marslılar'ı gücendirmek riskini göze alamaz. Herkes Şirket'in ilk kez Marslılar'dan buraya yerleşme izni almak için ne boktan günler geçirdiğini bilir. Şimdi düşün, yirmi ya da otuz Marslı –bir tane bile olsa– buranın kapısının önüne durursa Beecher'ın aynasızları ne yaparlar?"

"Ne?"

"Ateşi keserler, biz de dışarı fırlarız. Bu Gekko'nun bizim için yapabileceği bir şey. Beecher'ı silahşörlerini geri çağırmaya zorlayabilir. Beecher mecbur kalır."

Jim düşündü. Kesinlikle haklı bir yanı vardı. Mars'a ayak basan herkesin kafasına zorla şu sokulurdu: Marslılar'ı kızdırmamak, âdetlerine karışmamak, en önemlisi incitmemek, kısacası hiçbir biçimde müdahale etmemek şarttır. Marslılar'la ilişki kuran ilk neslin acıklı ve acayip tarihi bunun Mars'taki yerleşimin ilk kuralı olduğunu ortaya çıkarmıştı. Jim, Beecher'ın bu kuralı bozmasını hayal bile edemedi – Şirket polisi de bunu yapamazdı. Normal zamanlarda polisin esas görevi, Dünyalı turistlerin Marslılar'la temas kurmama kuralına riayet etmelerini sağlamaktı.

"Bir tek eksiğin var, Frank. Diyelim Gekko ve arkadaşları yardıma hevesli, yardıma ihtiyacımız olduğunu ona nasıl ha-

ber vereceğiz? Ona telefon edip söyleyemeyiz ki!"

"Evet, söyleyemeyiz – fakat burada sen devreye giriyorsun. Sen ona bir mesaj yollayabilirsin."

"Nasıl?"

"Willis."

"Sen deli misin?"

"Niye deli olayım? Diyelim ön kapıdan çıktın – fısst! İşin biter. Ama diyelim Willis çıktı. Kim bir zıplağa ateş eder ki?"

"Bundan hoşlanmadım. Willis incinebilir."

"Eğer burada oturup hiçbir şey yapmazsak, onun ölmüş olmasını tercih edersin. Beecher onu Londra Hayvanat Bahçesi'ne satacak."

Jim düşündükten sonra cevap verdi. "Her neyse, senin planında bir yığın eksik var. Willis dışarı sağ salim çıksa bile Gekko'yu bulamaz; bir mesaj vereceğine de güvenilemez. Büyük ihtimalle ya şarkı söyleyecek ya da Dok'un ayyaş fıkralarından bazılarını ezberden söyleyecektir. Benim daha iyi bir fikrim var."

"Peki, beni ikna et bakalım."

"İddiaya girerim ki Beecher'ın serserileri çöp boşaltıcısını gözetlemeyi düşünmemişlerdir. Gekko'ya mesajı ben götürürüm."

Frank bir daha düşündü. "İyi değil. Eğer boşaltıcıyı izlemiyorlarsa bile arka kapıyı izleyenler bulundukları yerden seni görebilirler. Sen ayağa bile kalkmadan seni zımbalarlar."

"Karanlık olana kadar beklerim."

"Hımm... Olabilir. Ama bu işi ben yapacağım. Ben senden daha hızlıyım."

"Konuşana bak."

"Tamam! Beraber yapacağız, bir saat arayla," diye devam etti Frank. "Ama bu Willis'i kurtarmıyor. O da denemeli. Birimiz aradan geçebiliriz belki. Şimdi bir dakika dur – sen küçük dostunu hafife alıyorsun. Biz ona sadece ne söylemesi gerektiğini öğreteceğiz. Sonra ona Mars şehrine gidip karşılaştığı ilk Marslı'ya, öğrettiklerimizi ezberden okumasını söyleyeceksin. Mesajda her şeyi söyleyeceğimiz için Marslı gerisini halleder.

Tek problem Willis'in senin ona söylediklerini tekrarlayacak kadar zeki olup olmadığı. Bu konuda ciddi şüphelerim var."

Jim kızdı. "Sen hep Willis'i salak gibi göstermeye çalışıyorsun. O salak değil; sadece sen onu anlamıyorsun."

"Tamam, o zaman şehrin yolunu bulup mesajı verebilir. Veremez mi?"

"İyi de, ben bundan hoşlanmıyorum."

"Neyi tercih edersin, Willis'le ufak bir risk almayı mı yoksa annen ve ufak kardeşinle kışı Güney Koloni'de geçirmeyi mi?"

Jim dudaklarını ısırdı. "Tamam, deneyeceğiz. Gidip Willis'i alalım."

"Acele etme. Ne sen ne ben Mars dilini söylemek istediklerimizi kıvıracak kadar bilmiyoruz. Ama Dok biliyor. Bize yardım eder."

"O yetişkinler arasında güvendiğim tek kişi zaten. Haydi yürü."

MacRae'yi buldular ama onlarla hemen konuşabilecek durumda değildi. Haberleşme kabininde ekrana bağırıyordu. Çocuklar konuşmanın yarısını duyabildiler. "Doktor Rawlings'le konuşmak istiyorum. Orada oturup kurşun kalemini çiğneyeceğine bul onu. Söyle ona ben Doktor MacRae'yim. İyi günler Doktor! Hayır şimdi geldim... İşler nasıl Doktor? Hâlâ iş kazalarını mezara mı yolluyorsun?.. İyi de hepimiz öyle değil miyiz?.. Kusura bakma, gelemem, hapsedildim... Hapsedildim dedim... H... A... P... S... E... D... İ... L... D... İ... M, ahlaksız bir sarhoş gibi... Hiç bir nedeni yok. Şu moron maymun, Beecher... Evet, duymadın mı? Bütün koloni okul binasına kapatıldı, burnumuzu dışarı çıkarsak ateş ediyorlar... Hayır, şaka yapmıyorum. Şu bir deri bir kemik Pottle'ı biliyorsun, o ve karısı öldürüleli iki saat bile olmadı. Gelip gözlerinle gör de sizi nasıl bir delinin yönettiğini anla..." Ekran birden karardı. MacRae küfredip kontrollerle oynadı.

Biraz uğraştıktan sonra, aletin tamamen devre dışı kaldığını anladı. Omuz silkerek dışarı çıktı. "Sonunda beni yakala-

dılar," dedi odadaki herkese, "ama bu arada üç önemli insanla konuştum."

"Ne yapıyorsun Dok?" diye sordu Jim.

"Beecher'ın hatlarının ardında beşinci kol eylemi başlatıyorum. Her yerde iyi insanlar vardır oğlum, ancak onlara bunu hatırlatman lazım."

"Baksana Dok, bize zaman ayırabilir misin?"

"Niçin? Babanın benden istediği bir yığın şey var Jim."

"Bu önemli." MacRae'yi kenara çekip planlarını açıkladılar.

MacRae düşünceli düşünceli baktı. "İşe yarayabilir. Marslılar'ın dokunulmazlığını kullanma fikri harika. Frank, politikaya atılmalısın. Bununla beraber yapılacak öbür işe gelince – çöp tenekesi komando harekâtı– eğer babana sorarsan veto edecektir."

"Sen soramaz mısın? Seni dinler."

"Ben 'sorarsan' dedim."

"Ha, anladım."

"Diğer meseleye gelince, ufak canavarı kapın ve benimle 'C' sınıfında buluşun; orasını ofis olarak kullanıyorum."

Jim ve Frank işe koyuldular. Jim annesi ve Oliver'ı uykuda buldu; kız kardeşi ve Willis ise ortada yoktular. Gitmeye hazırlanırken annesi uyandı. "Jimmy?"

"Seni uyandırmak istememiştim anne. Phyl nerede? Willis'i bulmak istiyorum."

"Kız kardeşin mutfakta sanırım, yardım ediyor. Willis burada değil mi? Oliver ve benimle birlikte yatağın üzerindeydi."

Jim tekrar etrafa bakındı ama Willis'ten bir iz bulamadı. "Gidip Phyl'e soracağım. Belki geri gelip Willis'i almıştır."

"Uzağa gitmemiştir. Özür dilerim Jim."

"Onu bulacağım."

Mutfağa gidip kızkardeşini buldu. "Nereden bileyim?" dedi Phyl. "Ben ayrılırken annemleydi. Bana öyle bakma."

Jim Frank'in yanına döndü. "Hay Allah, onu dolaşmaya bırakmışlar. Aramamız lazım."

Bir saat ve yüzlerce soruşturma sonucunda zıplağın eğer okuldaysa kendine çok özel bir saklanma yeri bulduğuna ikna oldular. Jim o kadar kızmıştı ki içinde bulundukları esas tehlikeyi tamamen unutmuştu. "İşte, kadınlara güvenirsen böyle olur," dedi acı acı. "Frank şimdi ne yapacağım?"

"Hiç bir fikrim yok."

Binada eski odalarına en uzak noktadaydılar. Belki şansa Willis geri gelebilir diye tekrar odalarına doğru yürümeye başladılar. Giriş holünü geçiyorlardı ki Jim birden durdu. "Onu duydum!"

İkisi de dinlediler. "Açın!" diyordu Jim'in sesinin bir kopyası. "Willis'i içeri bırakın!" Ses kapı hoparlöründen geliyordu.

Basınç kilidine fırlayan Jim, nöbetçi tarafından durduruldu. "Hey," diye protesto etti, "kilidi açın. O Willis."

"Tuzak gibi görünüyor. Geri dur."

"Onu içeri bırakın. O Willis, size söylüyorum." Nöbetçi onu önemsemedi fakat kilidin dönmesine yarayacak düğmeyi çevirdi. Herkesi menzil dışına çıkardı, sonra da silahı elinde kapıyı yandan izlemeye başladı.

İç kapı açıldı ve Willis badi badi içeri yürüdü.

Willis mülayim bir tavırla olayı açıkladı. "Gitti Jim. Gitti herkes. Gitti Willis dolaşmak için."

"Dışarı nasıl çıktın?"

"Gittim dışarı."

"Ama nasıl?" Willis bunun neresinin zor olduğunu anlayamıyor gibiydi; ayrıntılara girmedi.

"Belki Pottle'lar çıktığında o da çıkmıştır," dedi Frank.

"Belki... Önemli de değil zaten."

"Gittim insanları görmeye," dedi Willis. Marslı isimlerinden oluşan bir liste saydı. "Hoş vakit. Su dostları. Verdi Willis'e iyi su, çok çok içti." Kendi dudağı olmamasına rağmen Jim'in dudak şapırtısı sesini taklit etti.

"Daha bir hafta evvel içmiştin," dedi Jim suçlarcasına.

"İyi çocuk Willis!" diye karşılık verdi Willis.

"Bir dakika bekle," dedi Frank. "O Marslılar'la berabermiş."

"Ha? Kleopatra'yla bile olsa umurumda değil, kaçmamalıydı."

"Görmüyor musun? Demek ki Marslılar'a ulaşabiliyor. Yapacağımız tek şey onlara Gekko'ya verilmek üzere bir mesaj götürmesini sağlamak."

Konu MacRae'ye nakledilince, ilgisini artırdı. Üçü birlikte bir mesaj yazdılar, MacRae de tercüme etti. "Selamlar," diye başlıyordu mesaj. "Bu Jim Marlowe'dan" –buraya Cynia'nın hecelenemeyen ve en telaffuz edilemeyen Mars dilindeki ismini soktular– "şehrinden su dostu Gekko'ya bir mesajdır. Her kimseniz, dostumun dostu, bu haberi Gekko'ya götürmenizi rica ediyorum: Başım büyük bir belada ve yardımına ihtiyacım var." Mesaj belanın içeriğinin anlatılmasıyla devam etti; sorumlu belirtildi ve Gekko'dan ne beklendiği açıklandı. Willis'in sinir sistemi binlerce kelimeyi on kelime kadar kolay tutabildiğinden, telgraf kısaltmalarına kalkışmadılar.

MacRae tercümeyi bitirdikten sonra Jim okuma alıştırması yaptı, sonra da Willis'e ne yapacağını öğretmeye çalıştılar. Willis istekliydi, ama her soruna olduğu gibi buna da kuş beyinli bir oyunculukla yaklaşması onları kızgınlıktan neredeyse isteri krizine soktu. Sonunda ev ödevini başaracakmış hissini vermeye başladı; en azından (a) ne zaman ne yapman gerekiyor diye sorulduğunda "git gör arkadaşlar" diye cevap veriyor; ve (b) onlara ne anlatacaksın diye sorulduğunda ise (genellikle) mesajı ezberden okuyarak cevap veriyordu.

"İşe yarayabilir," dedi MacRae. "Marslılar'ın hızlı haberleşmeleri olduğunu biliyoruz, ne tür bir sistem olduıgunu bilmesek bile. Eğer bizim tombul arkadaşımız ne yaptığını ve bu yolculuğu niye yaptığını unutmazsa..."

Jim Willis'i ön kapıya götürdü. MacRae'nin izniyle nöbetçi geçmelerine izin verdi. Jim kilit açılırken Willis'i tekrar sorguya çekti; zıplak yapacağı işi biliyor gibiydi, bununla beraber gene arada bir damdan çardağa atlıyordu.

Willis kapının önünden yuvarlanıp giderken, Jim ateş hat-

tının dışına, kapının gerisine çekilmişti. Pottle'lar hâlâ düştükleri yerde yatıyordu; Willis onlara baktı, sonra da sokaktan aşağı zikzak çizerek ilerledi, Jim'in kapı çerçevesinin engellediği görüş alanından çıkıp kayboldu. Jim periskop gibi kullanmak için bir ayna getirmiş olmayı diledi. Sonunda cesaretini topladı, yere yattı ve kapının en alt kenarından etrafı gözetledi.

Willis sokağın oldukça aşağısındaydı ve ona hiçbir şey olmamıştı. Sokağın başında bir çeşit siper yapılmıştı. Jim bunun ne olduğunu anlamak için kafasını birkaç santim çıkardığında, kapı çerçevesinin köşesinden bir duman yükseldi; Jim birkaç santimle ıska geçen elektrik şokunun titreşimini hissetti. Kafasını geri çekti ve basınç kilidine girdi.

İçinde kötü bir his vardı ve Willis'i bir daha hiç göremeyeceğine inanıyordu.

12

"Ateş Etmeyin"

Gün Jim ve Frank için sıkıcı geçti. Hava kararana kadar planlarıyla ilgili yapacak hiçbir şeyleri yoktu. Bu arada, koloni liderleri arasında tartışmalar oluyordu, fakat bunlar kapalı kapıların ardındaydı ve çocuklar davet edilmemişlerdi.

Akşam yemeği iki nedenle onları sevindirdi; birincisi, ikisi de açtı, ikincisi ise mutfak yakında terk edilecek ve çöp boşaltıcısına giden yol açılacaktı. Ancak pratikte, mutfağı işleten kadınlar önce temizliğe uzun zaman ayırmışlar, sonra da konuşup kahve içerek, bütün gece oturacaklarmış gibi yerleşmişlerdi.

Çocuklar mutfağa girmek için Bayan Palmer'ı şüphelendirmeye başlayan bahaneler buldular. Sonunda Jim içeri giren başka bir çocuğun peşine takıldı, bu sefer ne diyeceğim diye düşünürken öbür çocuğun dediklerini duydu. "Bayan

Palmer, Bay Marlowe nöbetçilere sandviç ve kahve yapmak için bir gece nöbeti konmasının size zahmet olup olmayacağını soruyor."

Jim, Bayan Palmer'ın "Aaa, neden olsun," dediğini duydu, "memnun bile oluruz. Henrietta birkaç gönüllü bulur musun? Ben ilk nöbeti alıyorum."

Jim Frank'in onu beklediği yere döndü. "Şansımız var mı?" diye sordu Frank. "Yakında dağılacak gibi görünüyorlar mı?"

Jim şanslarının olmadığını söyledi. Frank, Jim'in daha önce duymadığı birkaç kelimeyi kullanarak küfretti. "Ne yapacağız Jim?"

"Bilmiyorum. Eğer bir kişi kalırsa, arada bir dışarı çıkar mutlaka."

"Belki içeride kalanı bir palavra savurarak dışarı çıkarabiliriz."

"Belki ona kumanda merkezinden çağrıldığını söyleyebiliriz. Bunu mutlaka yerler."

Işıklar söndüğünde hâlâ tartışıyorlardı.

Etraf aniden bir mağaranın içindeymişçesine karardı. Daha da kötüsü etrafta rahatsız edici bir sessizlik vardı. Jim tam bu sessizliğin çatıdaki süper-şarj dinamosunun durmasından ve hava dolaşım sesinin kesilmesinden kaynaklandığını fark etmişti ki, bir kadın çığlık atmaya başladı.

Ona daha tiz bir tondan bir başkası katıldı. Sonra da karanlıkta her yerden soru soran, şikâyet eden, bağıran sesler gelmeye başladı.

Holün aşağısında bir ışık belirdi ve Jim babasının sesini duydu. "Herkes sakin olsun. Bu sadece bir arıza. Sabırlı olun."

Işık yaklaştı ve birden onları aydınlattı. "Çocuklar, siz yatağınıza gidin." Jim'in babası yoluna devam etti. Diğer yönden Dok'un insanlara susmalarını ve sakinleşmelerini emreden gürlemesini duydular.

Jim'in babası geri geldi. Bu sefer, "Herkes elbisesini giysin. Respiratörlerinizi takın. Umarım birkaç dakikada bunu dü-

zeltiriz ama hiç kimseye zarar gelmesini istemiyoruz. Heyecanlanmayın, bu bina en azından yarım saat basıncını korur. Arızayı gidermek uzun zaman alsa da, dışarının havasına hazır olmak için çok zaman var," diyordu.

Başka ışıklar belirdi; biraz sonra, odalar olmasa bile koridorlar yeteri kadar aydınlanmıştı. Koridorlar dışarı elbiselerini giymeye çabalayan gölgeli şekillerle dolmuştu. Jim ve Frank, zaten dışarı çıkmayı planladıkları için, uzun zamandır elbiselerinin içinde, silahlanmış ve respiratörleri hazır bekliyorlardı. "Bu iyi bir fırsat olabilir," diye önerdi Frank.

"Hayır," diye cevapladı Jim. "Hâlâ mutfaktalar. Işık görüyorum."

MacRae koridordan geliyordu; Jim onu durdurdu. "Dok, ışıklar tekrar ne zaman yanar dersin?"

"Alay mı ediyorsun?" dedi MacRae.

"Ne demek istiyorsun Doktor?"

"Bu Beecher'ın dolaplarından biri. Enerji merkezindeki şalteri kapattı."

"Emin misin?"

"Bir arıza yok, kontrol ettik. Beecher'ın bunu saatler önce yapmadığına şaşıyorum. Fakat siz kuşlar, sakın öteyim demeyin; Jim, baban zaten içerideki histerikleri yatıştırmak için uğraşıp duruyor."

Bay Marlowe'un inandırıcı sözlerine rağmen gerçek durumu çok kısa bir zamanda herkes öğrenmişti. Basınç yavaşça düşüyordu, o kadar yavaştı ki farkında olmadan oksijensiz kalmamaları için herkesi respiratörlerini ayarlamaları konusunda uyarmak gerekliydi. Bundan sonra güç kaybının geçici olduğu ve her an düzeltilebileceği yalanını sürdürmek çok zordu. Binadaki ısı yavaş düşüyordu; yalıtılmış ve kapalı binada donma tehlikesi yoktu, fakat gece ayazı içe işliyordu.

Marlowe kumanda merkezini giriş holünde, bir tek fenerden çıkan bir ışık dairesinin içine kurdu. Jim ve Frank olacakları kaçırmak istemediklerinden uyanıklık etmiş, geride, gölgeler içinde oyalanıyorlardı; emredildiği gibi yatağa gitmeye hiç niyetli değillerdi... Zaten Frank'in Jim'e söylediği gibi,

sahip oldukları bütün yataklar Bayan Marlowe, Phyllis ve Oliver tarafından işgal edilmişti. İkisi de çöp boşaltma yolu girişiminden vazgeçmemişti fakat için için, mutfağın gizlice hareket etmelerine izin vermeyecek kadar hareketli olduğunu biliyorlardı.

Koloninin su seracılarından biri olan Joseph Hartley, Marlowe'a yaklaştı. Karısı, bebeklerini taşıdığı basınçlı beşikle onu izliyordu; süper-şarj dinamosu saydam plastik örtünün üzerinde bir baca gibi yükseliyordu. "Bay Marlowe... yani Komutan Marlowe demek istedim..."

"Evet?"

"Bir şeyler yapmanız lazım. Çocuğumuz buna dayanamaz. Boğmacası var ve biz ona yardım edemiyoruz."

MacRae ileri çıktı. "Onu bana getirmeniz gerekirdi Joe." Plastik örtünün dışından bebeğe baktı ve "İyi görünüyor," dedi.

"Size hasta diyorum!"

"Hımm. Onu buradan daha fazla muayene edemem. Ateşine bakamam, ama hiç de büyük bir tehlikedeymiş gibi görünmüyor."

"Sen sadece içimi rahat ettirmeye çalışıyorsun," dedi Hartley kızgınlıkla. "Kapalı bir beşiğin içindeyken hiçbir şey söyleyemezsin."

"Üzgünüm, oğlum," diye cevap verdi doktor.

"Üzgün olman bir işe yaramıyor! Birisinin bir şeyler yapması lazım. Bu böyle..." Karısı kolundan çekiştirdi, döndü ve baş başa verip konuştular. Kısa süre sonra tekrar geri döndü. "Komutan Marlowe!"

"Evet, Bay Hartley."

"Diğerleri nasıl isterse öyle yapabilir. Bu kadarı bana yetti. Bir karım ve bir de kızım var."

"Karar sizin," dedi Marlowe dimdik durarak ve aniden dönüp uzaklaştı.

"Fakat..." dedi Hartley, sonra durdu ve Marlowe'un artık kendisiyle ilgilenmediğini fark etti. Kararsız bakındı, sanki kendisiyle tartışacak birini arıyor gibiydi. Karısı koluna do-

kundu, döndü ve beraberce ön girişe gittiler.

Marlowe MacRae'ye, "Benden ne bekliyorlar?" dedi. "Mucize mi?"

MacRae "Aynen öyle oğlum," diye cevapladı. "İnsanların çoğu asla büyümez. Babalarının onları cici Ay Dede'ye götürmesini isterler." Doktor devam etti. "Gene de, Joe bilmeden de olsa gerçeği söyledi. Bir şeyler yapmamız lazım."

"Sutton ve Toland bir netice almadan ne yapabileceğimizi bilemiyorum."

"Onları daha fazla bekleyemezsin, oğlum. Her halükârda buradan çıkmalıyız. Teorik olarak insan bir respiratörle günlerce yaşayabilir. Pratikte ise işe yaramaz; Beecher da bunu biliyor. Yüzlerce insanı ilanihaye burada karanlıkta ve soğukta korkudan çömelmiş, ölmemek için maskelerini giymiş halde tutamazsın. Bu işin sonu panik olur."

Marlowe maskesinin ardından bile yorgun görünüyordu. "Dışarı tünel kazamayız. Kapılar hariç hiçbir yerden dışarı çıkamayız. Kapılarsa tutulmuş durumda. Bu intihar olur."

"Mecburuz, oğlum. Ben saldırıya önderlik ederim."

Marlowe iç çekti. "Hayır, ben yaparım."

"Senin karın ve çocukların var. Benim kimsem yok; üstelik hatırlayamadığım kadar uzun bir süredir beleşten yaşıyorum."

"Bu iş bana düşer. Bu konu kapanmıştır."

"Göreceğiz."

"Bu konu kapandı dedim Bayım!"

Tartışma bitmeden bırakıldı, basınç kilidine bakan iç kapı tekrar açıldı ve Bayan Hartley sendeleyerek içeri girdi. Küçük beşiği sıkıca kavramış, çılgınca, hüngür hüngür ağlıyordu.

Pottle'lar ve Gibbs olayı tekrarlanmıştı. MacRae kadının hıçkırıkları arasında bir şeyler öğrenmeyi başardı; çok dikkatli davranmışlardı, beklemişler, teslim olma niyetlerini bağırarak söylemişler ve bir ışık yakmışlardı. Cevap gelmeyince tekrar bağırmışlar, sonra da Hartley elleri havada, karısının tuttuğu ışığın içinde kapı eşiğinden adımını atmıştı.

Kapının dışına adım atar atmaz da vurulmuştu.

MacRae onu kadınlara emanet etti ve kapıyı incelemeye gitti. Hemencecik geri geldi. "Birisi bana bir iskemle getirsin," diye emretti ve etrafına bakındı. "Sen, Jim; koş."

"Ne oluyor?" diye sordu Marlowe.

"Bir dakika sonra söyleyeceğim. Bir şeyden şüphelendim."

"Dikkat et."

"İşte onun için iskemle istiyorum."

Jim bir iskemleyle geldi; doktor tekrar basınç kilidinden çıktı. Beş dakika sonra geri geldi. "Bubi tuzağı," diye açıkladı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Beecher adamlarını bütün gece dışarıda bekletmeye çalışmamış – en azından öyle görünüyor. Otomatiğe bağlanmış bir silah var. Kapının karşısına bir elektronik göz koymuşlar. Eğer görüş alanından geçersen, karşıdan tam bulunduğun yere iki şimşek çakıyor." İskemlenin üzerindeki yarım düzine yanığı gösterdi.

Marlowe onları inceledi. "Fakat önemli olan bu değil," diye devam etti MacRae. "Sistem otomatik ama esnek değil. Basamağın altmış santim ve yüz yirmi santim üstüne birer ışın. Bir kişi altından sürünerek geçebilir – eğer sinirleri sağlamsa tabii."

Marlowe doğruldu. "Göster bakalım."

Birkaç dakika sonra iskemlede yeni yanıklarla geri geldiler. "Kelly," dedi Marlowe canlı bir sesle, "bir saldırı yapmak için yirmi gönüllü istiyorum. Haberi yay."

En azından iki yüz gönüllü vardı; sorun bunları ayıklamaktaydı. Frank ve Jim de katılmaya çalıştılar; fakat Jim'in babası yetişkin ve bekâr –kendisi hariç– erkekler dışındakileri ve MacRae'yi reddetti.

Doktor Jim'i çekti ve kulağına fısıldadı. "Sakin ol. Birkaç dakikaya kadar ben patron olacağım."

Saldırı grubu kilide doğru ilerledi. Marlowe MacRae'ye döndü. "Biz güç binasına saldıracağız. Eğer iki saate kadar dönmezsek, kendi başınızın çaresine bakarsınız." Kilide doğru gitti ve kapıyı kapattı.

Kapı kapanır kapanmaz, MacRae, "Tamam, yirmi gönüllü daha istiyorum," dedi.

Kelly, "İki saat beklemeyecek misin?" diye sordu.

"Sen kendi işine mukayyet ol! Ben burada yokken idare sende." Dönüp Jim ve Frank'e kafasıyla işaret verdi. "Siz ikiniz de yanıma gelin." MacRae grubunu kısa zamanda hazırladı; galiba Marlowe gitmeden önce kafasında seçimini yapmıştı. Kilidin içine doluştular.

Kapının açılmasıyla birlikte MacRae elektrik fenerini sokağa tuttu. Pottle'lar ve talihsiz Joseph Hartley düştükleri yerde yatıyorlardı, ama sokakta başka ceset yoktu. MacRae arkasına döndü ve "Şu iskemleyi verin. Size hileyi göstereyim," dedi. Kapının önüne koydu, anında iki şimşek kapının karşısından yere paralel çaktılar. Işınlar kaybolduktan sonra, gözleri hâlâ kamaşmış durumdayken, açık menekşe rengi iyonlaşma izlerinin yavaş yavaş dağıldığını gördüler.

"Not alın," dedi doktor; sanki tıp öğrencilerine konferans veriyordu, "iskemlenin nereden çıktığı önemli değil." İskemleyi tekrar açıklığa itti ve aşağı yukarı oynattı. Şimşekler yarım saniye arayla çaktılar, her zaman aynı yerlere, yaklaşık diz ve göğüs yüksekliğine.

"Sanırım en iyisi," diye devam etti doktor, "saldırıya devam etmek. O zaman durumu açıklığa kavuştururuz. İlk kim çıkıyor?"

Jim yutkunup öne çıktı – ya da itildi, hangisi olduğundan emin değildi. Ölümcül çite bakındı yere eğildi; sonsuz bir dikkatle ve tökezleyerek ilerledi. Sokağa çıktı. "Kımıldayın!" diye emretti doktor. "Dağılın."

Jim sokakta koşarak ilerledi, kendini çok yalnız ama heyecanlı hissediyordu. Binanın ucunda durakladı ve dikkatle köşeden baktı. İki yanda da bir şey yoktu – durup karanlıkta kımıldayacak her şeyi yakmaya hazır bekledi.

Önünde solda birkaç saat önce neredeyse kafasını uçuracak olan acayip nesneyi görebildi. Şimşeğin ondan geldiği artık belliydi.

Arkasından gelen biri vardı. Hızla döndü ve bir çığlık duy-

du. "Ateş etme! Benim – Frank."

"Diğerlerinden ne haber?"

"Geliyorlar – galiba."

Şimşeğin geldiği siperin ilerisindeki binada bir ışık parladı. Frank, "sanırım oradan birisi çıktı," dedi.

"Onu görebiliyor musun? Ne dersin ateş edeyim mi?"

"Bilmiyorum."

Sokakta arkalarından gelen biri vardı. İleride, Frank'in birini gördüğünü sandığı noktaya yakın bir yerden bir ısıtıcı karanlıkta şimşek gibi çaktı, ışın yanlarından geçti.

Jim'in silahı sadece refleksle cevap verdi; şimşeğin çaktığı noktayı zımbaladı. "Vurdun onu," dedi Frank. "Helal sana."

"Ben mi vurdum?" dedi Jim. "Arkamdaki adama ne oldu?" Titrediğinin farkına vardı.

"İşte geldi."

"Kim bana ateş etti?" dedi yeni gelen. "Neredeler?"

"Artık bir yerde değiller," diye cevapladı Frank. "Jim onu zımbaladı." Frank maskenin içini görmeye çalıştı ama gece çok karanlıktı. "Kimsin?"

"Smitty."

Frank ve Jim, ikisi de şaşkınlıkla bağırdılar. O Smythe'tı, iş bitirici. "Bana öyle bakmayın," dedi Smythe kendini savunurcasına. "Son anda katıldım – yatırımlarımı korumak için. Siz de bana borçlusunuz."

"Sanırım Jim borcunu ödedi," dedi Frank.

"Yok canım. Bu tamamiyle ayrı bir konu."

"Sonra hesaplaşırız" dedi Frank. Diğerleri de geliyordu. Sonunda MacRae nefes nefese geldi ve kükredi. "Size dağılmanızı söylemiştim." Nefesini tuttu ve "Şirketin ana ofisini ele geçireceğiz," dedi. "Eğilerek koşun – ve kümelenmeyin."

"Dok," dedi Jim. "İlerideki binada birileri var."

"Kim?"

"Bize ateş eden birileri."

"Ya. Herkes dursun." MacRae kısık sesle talimatlar verdi, sonra da "Herkes anladı mı?" dedi.

"Dok," dedi Frank, "oradaki silaha ne olacak? Niye önce

onu tahrip etmiyoruz?"

"Yaşlanıyorum galiba," dedi MacRae. "Burada arkasından yaklaşıp o silahın dişini çekebilecek bir teknisyen var mı?"

Karanlıkta yüzü belirsiz bir gölge gönüllü oldu. "Hadi git," dedi Dok. "Biz seni buradan koruyacağız." Gönüllü hızla koştu, sabit atomik patlayıcıyı saran kalkanın arkasından dolaştı ve durdu. Birkaç dakika çalıştı sonra oradan şiddetli parlak beyaz bir ışık çıktı. Gerisin geriye geldi. "Bağlantısını kestim. İddiaya girerim trafo binasındaki bütün sigortaları attırmışımdır."

"Hallettiğinden emin misin?"

"Artık onunla kâğıt bile kesilemez."

"Tamam. Sen..." MacRae müfrezesinden birini kolundan yakaladı "... koşa koşa geri dön ve Kelly'ye durumu anlat. Sen..." Silahı tahrip eden teknisyene döndü, "binanın arkasına git ve bak bakalım oradaki silahlara ne yapabilirsin. Siz ikiniz onu koruyun. Geri kalanlar beni takip etsin – plana göre ilerideki binaya."

Jim'in görevi binanın cephesi boyunca sürünmek ve kapının altı metre kadar yakınında koruma pozisyonu almaktı. İzlediği yol onu, vurduğu adamın bulunduğu noktaya getirdi. Kaldırımda kimse yoktu; ıskalayıp ıskalamadığını merak etti. Kan izi aranamayacak kadar karanlıktı.

MacRae koruma görevinde olanların yerlerine ulaşmaları için zaman tanıdı ve sonra aralarında Frank'in de bulunduğu altı kişilik grupla önden saldırıya geçti. Doktor'un kendisi bina girişine yürüdü, dış kapıyı denedi. Kapı açıldı. Saldırı grubuna ona katılmaları için işaret verdi ve içeri girdi. Binanın dış kapısı üzerlerine kapandı.

Jim buz gibi duvara dayanıp çömeldi, gözleri açık, atışa hazırdı. Bekleyiş soğuk bir sonsuzluk gibiydi; güneşin doğuşunu görebiliyordu sanki. Sonunda ileride gölgeler görerek silahını kaldırdı, sonra Dok'un iri gövdesini tanıdı.

MacRae kontrolü eline almıştı. Yanında dört silahsız mahkûm vardı, biri diğer ikisinin yardımıyla yürüyordu. "Onları okula götür," diye gruptakilerden birine emretti Dok. "Ko-

mik bir hareket yaparlarsa vur. Orada sorumlu kim varsa bunları hemen hapsetmesini söyle. Gelin çocuklar. Sıra esas işimize geldi."

Arkalarından bir bağrış duyuldu; MacRae döndü. Kelly' nin sesi duyuldu. "Dok! Bizi bekle!" Koşarak gelirken soruyordu. "Plan nedir?" Arkasından erkekler okuldan sokağa doğru boşalıyorlardı.

MacRae birkaç dakikada planını daha kalabalık bir ekip için yeniledi. Müfreze liderlerinden biri olan inşaat mühendisi Alvarez, civarda gözcülerle devriye gezme ve binanın dışına nöbetçi yerleştirme göreviyle okuldan sorumlu olarak bırakıldı. Kelly uzay istasyonuyla yerleşim alanı arasında bulunan haberleşme binasının ele geçirilmesi görevini aldı. Sadece dahili telefon santrali değil aynı zamanda Deimos'la ve böylece Mars'ın diğer ileri karakollarıyla radyo bağlantıları, radar antenleri ve Dünya'dan gelen gemiler için kontrol kulesi de burada bulunduğundan, bütün durumu kontrol etmek için önemli bir anahtardı bu bina.

MacRae kendisine gezegen ofisini ele geçirme işini ayırmıştı – Şirketin Mars'taki ana ofisleri ve Beecher'ın kumanda merkezi. Yerleşim Genel Temsilcisi'nin kişisel dairesi de bu binanın bir parçasıydı; doktor Beecher'la şahsen karşılaşmayı umuyordu.

MacRae bir mangayı güç binasındaki Marlowe'u desteklemek üzere yolladı, sonra da bağırdı, "Donup gebermeden bir an önce gidelim! Marş marş!" Koşanların başına geçti.

Jim grupta Frank'i buldu ve ona katıldı. "O binada neden bu kadar uzun kaldınız?" diye sordu. "Çarpışma oldu mu?"

"Uzun mu sürdü?" dedi Frank. "Biz içerde iki dakika bile kalmadık."

"Ama en azından..."

"Arkadakiler, gevezeliği kesin!" diye bağırdı Dok. Jim susup düşünmeye başladı.

MacRae olabilecek bir tuzağa karşı onları kemerli köprü yerine ana kanalın üzerindeki buzlardan karşıya geçirdi. Arkada kalanların korumasında, ikişer ikişer geçtiler, geçenler

dağılıp gelenleri korudu. Karşıdan karşıya geçiş kâbusa benzer bir ağır çekim gibiydi, buz üzerinde bir insan ideal bir hedefti ve acele etmek imkânsızdı. Jim patenlerini özledi.

Öbür tarafta doktor herkesi bir deponun gölgesinde bir araya topladı. "Doğudan arkaya dolanacağız ve evlerden uzak duracağız," dedi kısık bir fısıltıyla. "Şu andan itibaren sessiz olun! – hayatta kalmak için. Dağılmayacağız, çünkü karanlıkta birbirinize ateş etmenizi istemem." Plana göre MacRae grubun yaklaşık yarısıyla ana kapıdaki girişi zorlarken, geri kalanlar binayı sarıp bütün çıkışları tutacaktı.

MacRae, yan taraftan dolaşıp kapıları tutacak iki grubun liderlerini "Arkaya ulaşıp çatışmaya girdiğinizde," diye uyardı, "düşmanla dostu ayıramadığınız anlar olabilir. Dikkatli olun. Parola 'Mars'; cevap 'Özgürlük'."

Jim saldırı grubundaydı. Dok adamların altısına kapının etrafına yirmi beş metrelik bir mesafede yelpaze şeklinde siper aldırdı. Üçü önündeki açık rampadaydılar; onları yere uzandırıp, silahlarını hazırlattırdı. "Şüphedeyseniz, ateş edin," diye talimat verdi. "Geri kalanınız benimle gelin."

Jim bu son gruptaydı. MacRae dış kapıya ulaştı ve açmayı denedi; kilitliydi. Zile basıp bekledi.

Hiçbir şey olmadı. MacRae düğmeye tekrar bastı ve mikrofona kibarca "Kapıyı açın," dedi. "Temsilciye çok önemli bir mesajım var."

Gene bir şey olmadı. MacRae sabrı tükenmiş numarasına geçti. "Çabuk olun, lütfen! Dışarda soğuktan donup öleceğim."

Kapı karanlık ve sessiz kaldı. MacRae oyunu bıraktı: "Tamam, Beecher, aç bakalım! Burayı kuşattık ve kapıyı havaya uçurmaya hazırız. Saldırıya başlamadan otuz saniyen var."

Saniyeler geçti. Dok Jim'e "Bunun gerçek olmasını isterdim," diye mırıldandı, sonra sesini tekrar yükseltti: "Zaman doldu, Beecher. Bunu sen istedin."

Kapı kilitteki sıkışmış havanın dışarı kaçmasıyla tısladı; kilit açılmaya başladı. MacRae biraz geriye gitmelerini işaret etti, hepsi nefes almadan, silahlar elde ve kapının açılacağı yere

nişan almış olarak beklediler.

Sonunda kapı açıldı, içeride tek bir kişi ayakta duruyordu, kilidin ışığı arkasından parlıyordu. "Ateş etmeyin!" dedi hoş ve sert bir ses. "Her şey yolunda. Her şey bitti."

MacRae kapıdaki gölgeye dikkatle baktı. "Vaay, Doktor Rawlings!" dedi birden. "Çirkin suratını seveyim."

13
"Bu Bir Ültimatomdur"

Rawlings, kentin önde gelenlerinden altı kişiyle birlikte Beecher'la tartışmaya kalkmış ve gecenin yarısını hapiste geçirmiş. Hikâye, özellikle de Pottle'ların ölümü etrafa yayılınca, Beecher kendi yaltakçı, dalkavuk takımı ve Şirket polisinin profesyonel, genellikle tarafsız desteği dışında hiçbir taraftar bulamamış.

Hatta Kruger bile gerginlik karşısında dayanamayıp Beecher'ı vazgeçirmeye çalışmış ve sonradan onlara dahil olan güç merkezinin baş mühendisiyle beraber içeri tıkılmış. Fakat nöbetçiyi işini tehlikeye atarak onları bırakması için ikna eden Doktor Rawlings'miş – nöbetçinin karısı doktorun hastasıymış.

"Onu Dünya'ya götürsek bile Beecher'ın yargılanabileceğini sanmıyorum," dedi MacRae, Rawlings ve Marlowe'a. "Ne dersin, Doktor?" Üçü gezegen ofisinin dış bürolarında oturuyorlardı. Marlowe MacRae'den haber alınca güç binasını bırakıp gelmiş ve hemen işe koyulmuştu; Proje kamplarına, Kuzey Kolonisi dahil diğer uzak faaliyet sahalarına mektuplar yazıyor, tekneleri toplamaya çalışıyordu. Sonunda uykusuzluktan gözleri kızarmış ve karışık bir kafayla Dünya'ya uygun bir rapor yazmaya başlamıştı ki MacRae onu durdurmuş ve önce dinlenmesi için ısrar etmişti.

"Paranoya mı?" dedi Rawlings.

"Kesin teşhis."

"Ben de aynı fikirdeyim. Açık belirtilerini gördüm, fakat iradesine karşı gelinene kadar tamamen meydana çıkmamış bir vakaydı. Hastaneye yatırılmalı ve gözetim altında tutulmalı. Doktor Rawlings omuzunun üzerinden arkasındaki kapalı kapıya göz attı. Beecher içerideydi.

Rawlings MacRae'ye döndü. "Howe hakkında ne düşünüyorsun, Doktor?"

MacRae homurdandı. "Bir fikir edinecek kadar görmedim." Marlowe'a dönerek sordu: "Ona ne yapmayı düşünüyorsun Jim?"

Marlowe kaşlarını çattı. "Ona yöneltececeğimiz suçlamalar uğraştığımıza değmez. Onu geri postalamakla yetiniriz."

MacRae başıyla onayladı. "Bence de asılmaya değmez; tekmeyle kovalım gitsin."

"Beni daha çok endişelendiren," diye devam etti Marlowe, "onun yerine kimi geçireceğimiz. Okul biz Copais'e gitmeden tekrar başlamalı. Niye sen gönüllü olmuyorsun Dok? Tabii geçici olarak."

MacRae şaşırdı. "Ben mi? Allah korusun."

"İyi de bu çocuk sürüsünü deli gömleği kullanmadan güdecek birisini bulmalıyım. Hepsi seni seviyor."

"Hayır – kesinlikle – tekrar ediyorum – hayır!"

"Okulda genç bir adam var," dedi Rawlings, "Profesör Steuben onu bu iş için hazırlıyordu ama Şirket yerine Howe'u gönderdi. İsmi van der Linden. Aklı başında, iyi biri gibi görünüyor. Benim oğlan onu seviyor."

Marlowe ilgiyle baktı. "Onunla karşılaştım. Yardımcı oldu. Ancak onu atayacak gerçek bir yetkim yok."

MacRae kahkahayla güldü. "Jamie, ölümüm senin elinden olacak."

Marlowe kahve kabını masaya bırakıp ağzını sildi. "Daha her şey belirsiz. Şu sıralardan birine birkaç saatliğine uzansam iyi olacak. Dok birisine beni uyandırmasını söyler misin?"

"Elbette," diye onayladı MacRae; niyeti Marlowe iyice dinlenene kadar hiç kimsenin onu rahatsız etmesine izin ver-

memekti. "Merak etme."

Jim ve diğerleri tekneler onları Copais'e götürene kadar kalacakları yere, okula geri döndüler. Bayan Palmer yardımcılarıyla etrafta koşuşturuyor, yorgun adamlar ve çocuklar için müthiş bir kahvaltı hazırlıyordu. Jim ölesiye yorgun ve açtı fakat o kadar heyecanlıydı ki, dışarda gün doğmasına rağmen uyumayı düşünemiyordu.

Tam aldığı kahveyi üflüyordu ki Smythe göründü. "Baksana, galiba bana rasgele ateş eden o polisi gerçekten öldürdün."

"Hayır," diye inkâr etti Jim. "Şimdi revirde, sadece yaralanmış. Onu gördüm."

Smythe üzgün bir edayla baktı. "N'aapalım," dedi sonunda, "Böyle bir şey hayatta bir kere olur. İşte senedin."

Jim ona baktı. "Smitty sen hasta mısın?"

"Galiba. En iyisi al onu."

Jim hafızasını yokladı ve babasının sözlerini tekrarladı. "Hayır, teşekkürler. Marlowe'lar borçlarını öderler."

Smythe ona baktı, sonra, "Allah kahretsin, sen nankör salağın tekisin!" dedi ve senedi küçük parçalara bölerek çekip gitti.

Jim arkasından merakla baktı. "Şimdi neye sinirlendi acaba?" Frank'i bulup olayı ona anlatmaya karar verdi.

Frank'i buldu ama anlatmaya vakit kalmadan kalabalıktan bir ses geldi: "Marlowe! Jim Marlowe!"

"Komutan Marlowe gezegen ofisinde," diye cevapladı birisi.

"O değil, oğlu," dedi ilk sesin sahibi. "Jimmy Marlowe! Ön taraftan çağırıyorlar, hemen."

"Geliyorum!" diye bağırdı Jim. "Ne oldu?" Girişe doğru yolunu aça aça ilerledi, Frank de arkasındaydı.

Ona mesaj getiren adam Jim'e cevap vermeden yaklaşmasını bekledi. "Buna inanmayacaksın – ben kendim inanmadım. Marslılar."

Jim ve Frank aceleyle dışarı çıktılar. Okulun önünde toplanmış bir düzineden fazla Marslı vardı. Gekko ve G'kuro

oradaydı ama K'boomch yoktu. Jim'in, Gekko'nun kabilesinin "başı" diye düşündüğü yaşlı Marslı da orada değildi. Gekko onları gördü ve kendi lisanında, "Selam, Jim-Marlowe, selam Frank-Sutton – su dostları."

Gekko'nun kanat ayasından başka bir ses geldi. "Selam, Jim oğlum!" Willis görevini yapmıştı, belki biraz geçti ama başarılıydı.

Diğer bir ses yumuşak bir tonda gümbürdedi. Gekko dinledi sonra da sordu. "Bizim küçük kişiyi çalan nerede?"

Jim ana lisandan kuşkulu olduğundan doğru anladığından emin olamadı. "Ne?"

"Howe'un nerede olduğunu bilmek istiyor," dedi Frank ve akıcı, oldukça doğru bir Marsça'yla cevapladı. Howe hâlâ sığındığı yerdeydi, ısrarla dışarı çağrılmasına rağmen Kelly' yle yüzleşmeye hâlâ korkuyordu.

Gekko binaya gireceğini işaret etti. Şaşırmalarına rağmen çocuklar beraberce ona yol gösterdiler. Gekko kilitten geçmek için kendini elbise askısı gibi katlamak zorunda kaldı ama becerdi; kilit genişti. İçeride göründüğünde insanlar kiliseye fil girmiş gibi tepki gösterdiler. Daha o yaklaşmadan yol açıyorlardı.

Dış büroların kapısı hava kilidinde olduğundan daha fazla sıkışmasını gerektiriyordu ama Gekko, arkasından gelen Jim ve Frank'le bunu da başardı. Gekko Willis'i Jim'e verdi, sonra Howe'un ofisinin kapı tokmağını kanat-eliyle inceledi. Birden çekti ve kapı elinde kaldı, sadece kilit kırılmamıştı, kapı menteşeleri vidalarından tamamen çıkmıştı. Kapı çerçevesini tamamen doldurarak eğildi.

Çocuklar birbirlerine baktılar; Willis kapandı. Howe'un "Bunun anlamı ne? Sen..." dediğini duydular.

Sonra Gekko insanlar için yapılmış bir odada ne kadar dik durabilirse bir an öylece durdu ve dış kapıya doğru gitti. Çocuklar duraladılar; Frank, "Bakalım ona ne yapmış," dedi. Kırık kapıdan adımını attı ve içeri baktı. "Nerede bu adam? Hey, Jim – burada yok."

Gerçekten de yoktu.

Gekko'nun arkasından koştular ve hava kilidinde ona yetiştiler. Gekko'yu kimse durdurmadı, onları da kimse durdurmadı. Marslılar hakkında tekrarlanan telkinler yollarını açıyordu. Dışarıda Gekko onlara döndü. "Küçük kişiye zarar verecek olan diğeri nerede?"

Frank Beecher'ın biraz daha uzakta olduğunu ve ona ulaşamayacaklarını söyledi. "Bize göstereceksiniz," dedi Gekko ve ikisini de kaldırdı. Diğer bir Marslı Frank'i ondan devraldı.

Jim kendini yumuşak kanat-ellerde beşikteymiş gibi hissetti, Willis de Jim'in kucağındaydı. Willis gözlerini çıkardı, etrafa bakınıp söylendi. "İyi gezinti, di mi?" Jim emin değildi.

Marslılar saatte rahat bir sekiz mil yaparak köprüden geçip gezegen ofisine geldiler. Buradaki basınç kilidi okuldakinden genişti; bütün grup içeri girdi. Binanın girişinin tavanı en uzun Marslı için bile yeterince yüksekti. İçeri girdiklerinde Gekko Jim'i yere indirdi, Frank'i taşıyan da aynısını yaptı.

Orada da okuldaki gibi ani bir şaşkınlık oldu. MacRae dışarı çıkıp heyecanlanmadan duruma baktı. "Bütün bu tantana da ne demek oluyor?" diye sordu.

"Beecher'la konuşmak istiyorlar," diye açıkladı Frank.

MacRae kaşlarını kaldırdı ve sonra net bir Marsça'yla konuşmaya başladı. İçlerinden biri ona cevap verdi; bir o, bir öbürü konuşup durdular. "Tamam, onu getireceğim," dedi MacRae, sonra da aynı şeyi Marsça tekrar etti. İçeri büroya gitti. Birkaç dakika sonra önündeki Beecher'ı iterek, arkasında Marlowe ve Rawlings'le geri döndü. "Birileri seni görmek istiyor," dedi MacRae ve Beecher'ı öyle bir itti ki, onu girişin ortasına kadar yollamayı başardı.

"Bu değil mi?" diye sordu Marslı sözcü.

"Ta kendisi."

Beecher onlara baktı. "Benden ne istiyorsunuz?" diye sordu. Marslılar etrafını çevirdiler. "Benden uzak durun!" dedi. Yavaş yavaş çemberi daraltarak yaklaştılar. Beecher kaçmaya kalkıştı ama büyük bir kanat-el yolunu kapattı.

Daha da yaklaştılar. Beecher oraya buraya atılıyordu, sonra kanat-ellerden bir perdeyle seyredenlerden tamamen saklandı. "Bırakın çıkayım!" diye bağırdığı duyuldu. "Ben bir şey yapmadım. Bunu yapmaya hakkınız yo..." Sesi bir çığlıkla sona erdi.

Çember gevşedi ve dağıldı. Ne Beecher'ın olması gereken yerde biri vardı, ne de bir damla kan.

Marslılar kapıya yöneldiler. Gekko durdu ve Jim'e "Bizimle geliyor musun, dostum?" dedi.

"Hayır – ah hayır," dedi Jim. "Burada kalmam lazım," sonra tercüme etmeyi hatırladı.

"Ya küçük kişi?"

"Willis benimle kalıyor. Öyle değil mi Willis?"

"Tabii, Jim oğlum."

"O zaman Gekko'ya söyle." Willis kabul etti. Gekko çocuklarla ve Willis'le üzgünce vedalaştı ve kilitten çıkıp gitti.

MacRae ve Rawlings, Beecher'ın son göründüğü noktada fısıltıyla tasalı tasalı konuşuyorlardı; Komutan Marlowe uykulu ve şaşkın bakışlarla onları dinliyordu. Frank "Hadi buradan gidelim Jim," dedi.

"Tamam."

Marslılar hâlâ dışarıdaydılar. Gekko onları gördü, Marslılar'dan biriyle konuştu ve sonra "Bizim dilimizi konuşan bilge kişi nerede?" dedi. "Onunla konuşacağız."

"Sanırım Dok'u istiyorlar," dedi Frank.

"Onu mu kastetti?"

"Galiba. Çağıralım bakalım." Geri döndüler ve MacRae'yi heyecanlı insan kümesinin arasından çekip çıkardılar. "Dok," dedi Frank, "seninle konuşmak istiyorlar – Marslılar."

"Ne?" dedi MacRae. "Niye ben?"

"Bilmiyorum."

Doktor, Marlowe'a döndü. "Buna ne dersin Kaptan? Sen de katılmak ister misin?"

Bay Marlowe alnını kaşıdı. "Hayır, dillerini beceremeyecek kadar şaşkınım. Sen git."

"Tamam." MacRae gidip elbisesini ve maskesini aldı, ço-

cukların giyinmesine yardım etmelerine izin verdi ve peşinden gelmelerine bir şey demedi. Bununla birlikte, dışarı çıkınca geride kalıp uzaktan seyrettiler.

MacRae rampada duran gruba doğru yürüdü ve onlara seslendi. Ona gümbürdeyen seslerle cevap verdiler. Grubun arasına girdi, çocuklar konuştuğunu, cevap verdiğini ve el kol hareketleri yaptığını gördüler. Görüşme oldukça uzun sürdü.

Sonunda MacRae kollarını yorgun bir tavırla iki yana bıraktı. Hoşka kal diyen Marslı sesleri gümbürdedi, sonra da bütün grup hızlı ama acelesiz bir koşuyla köprüye ve oradan da kendi şehirlerine doğru yola çıktı. MacRae isteksiz isteksiz rampadan geri çıktı.

Kilitte Jim sordu: "Neler oluyor Dok?"

"Ne? Şimdi bir şey söyleme oğlum."

İçeride MacRae Marlowe'u kolundan tutup çekerek onlara ayrılmış olan ofise götürdü. "Sen de Rawlings. Geri kalan hepiniz, işinizin başına dönün." Bununla birlikte çocuklar peşlerini bırakmıyorlardı ve MacRae onların da içeri gelmesine izin verdi. "Sizin de duymanız gerekir, gırtlağınıza kadar bu işin içindesiniz. Kapıyı tut Jim. Kimsenin de açmasına izin verme."

"Ne oluyor yahu?" diye sordu Jim'in babası. "Niye o kadar korkunç bakıyorsun?"

"Bizim gitmemizi istiyorlar."

"Gitmemizi mi?"

"Mars'tan gitmemizi, uzaklaşmamızı, Dünya'ya geri dönmemizi."

"Ne? Niye bunu önerdiler?"

"Bu bir öneri değil; bu bir emir, bir ültimatom. Bize buradan Dünya'ya gidecek gemileri beklememiz için yeterli zamanı vermeye bile hevesli değiller. Kadın, çocuk, son ferde kadar herkesin gitmesini istiyorlar; hemen şimdi gitmemizi istiyorlar, ve çok ciddiler."

14
Willis

Dört gün sonra Doktor MacRae aynı ofise sendeleyerek girdi. Marlowe hâlâ yorgun görünüyordu ama bu sefer tükenmiş olan MacRae'ydi. "Buradaki herkesi dışarı çıkar, Kaptan."

Marlowe onları yollayıp kapıyı kapadı. "Eee?"

"Mesajımı aldın mı?"

"Evet."

"Özerklik Bildirisi yazıldı mı? Herkes onayladı mı?"

"Evet, yazıldı. Korkarım Amerikan Bağımsızlık Bildirisi'nden epeyce arakladık ama sonunda yazdık."

"İşin belagat kısmı beni ilgilendirmiyor. Sonuç nedir?"

"Onaylandı. Burada kolay oldu. Proje kamplarından bazı şaşkın sorular geldi ama bu kadarını bekliyorduk. Sanırım Beecher'a bu konuda teşekkür borçluyuz; bağımsızlığın iyi bir fikir gibi görünmesini o sağladı."

"Beecher'a hiçbir borcumuz yok. Neredeyse hepimizi öldürtecekti."

"O da ne demek?"

"Söyleyeceğim, ama önce Bildiriyi görmek istiyorum. Bazı vaatlerde bulunmam lazım. Dünya'ya yollandı mı?"

"Dün akşam Şikago'ya yollandı. Çok yakında bir cevap alabiliriz. Şimdi de ben sana bir soru sorayım: başardın mı?"

"Evet." MacRae bezginlikle gözlerini ovdu. "Kalabiliriz. 'Müthiş bir kavgaydı, ama ben kazandım anneciğim.' Kalmamıza izin verecekler."

Marlowe ayağa kalkıp bir kayıt cihazı hazırlamaya başladı. "Tekrar etmekten kurtulmak için kaydetmek ister misin?"

MacRae olumsuzca elini salladı. "Hayır. Resmi raporu hazırladığımda çok dikkatle düzeltilmesi gerekecek. Önce hikâyenin tamamını anlatayım." Durdu ve düşünceli düşünceli baktı. "Jamie, Mars'a ilk insanın ayak basmasından beri ne kadar zaman geçti? Elliden fazla Dünya yılı, değil mi? Bence

son birkaç saatte Marslılar hakkında öğrendiklerim bu elli yılda öğrenilenden çok fazla. Ve onlar hakkında hâlâ hiçbir şey bilmiyorum. Biz onları devamlı insan gibi düşünmeye, onları kendi kalıplarımıza sokmaya çalışıyoruz. Fakat onlar insan değil; bize hiç benzemiyorlar."

Ekledi: "Gezegenler arası uçuşları milyonlarca yıl önce yapmışlar... ve bırakmışlar."

"Ne?" dedi Marlowe.

"Boş ver. Önemli de değil. O yaşlı kişiyle konuşurken öğrendiklerimden yalnızca biri bu; Jim'in konuştuğu aynı yaşlı Marslı. Aklıma gelmişken, Jim hayal görüyormuş; o tam bir Marslı değil."

"Bir dakika, peki ne o zaman?"

"Herhalde Mars'ın yerlisi, ama bizim "Marslı" dediklerimizden değil. En azından bana öyle gibi görünmedi."

"Nasıl bir şeydi? Tarif et."

MacRae şaşkınca baktı. "Edemem ki. Belki Jim de ben de ne görmek istiyorsak onu gördük. Boş ver. Willis mümkün olduğu kadar çabuk Marslılar'a geri dönmeli."

"Ne yapalım," diye cevapladı Marlowe. "Jim bundan hoşlanmayacak ama eğer onları mutlu edecekse, yüksek bir bedel değil."

"Anlamıyorsun; hiçbir şey anlamıyorsun. Willis bütün olayların anahtarı."

"Şüphesiz epeyce bulaştı işlere," diye onayladı Marlowe; "ama niye anahtar olsun ki?"

MacRae şakaklarını ovdu. "Her şey karmakarışık, nereden başlayacağımı da bilmiyorum. Willis önemli. Bak Jamie, sen ülkemizin babası olarak tarihe geçeceksin, bundan şüphem yok, fakat laf aramızda, Jim de ülkenin kurtarıcısı olarak tarihe geçmeli. Kolonistlerin tahtalı köyü boylamamaları ve bugün hâlâ hayatta olmaları, doğrudan doğruya Jim ve Willis yüzünden – Willis'in Jim'e sevgisi ve Jim'in onunla sadık arkadaşlığı. Bu gezegeni terk etmemiz ültimatomu Jim için tanınan bir ayrıcalıktı; aslında bizi yok etmeyi tasarlamışlardı."

Marlowe'un ağzı açık kaldı. "Fakat bu imkânsız! Marslılar

böyle bir şey yapmazlar."

"Yapabilirlerdi ve yapmadılar," dedi MacRae kısaca. "Uzun zamandır bizim hakkımızda şüpheleri vardı. Beecher'ın Willis'i hayvanat bahçesine yollama fikri onları zıvanadan çıkardı – fakat Jim'in Willis'le ilişkisi onlara geri adım attırdı. Uzlaştılar."

"Bunu yapacaklarına inanmıyorum," diye itiraz etti Marlowe, "nasıl yapabileceklerini de anlamıyorum."

"Beecher nerede?" diye sordu MacRae sertçe.

"Şey... evet."

"Öyleyse ne yapıp yapamayacakları hakkında fikir yürütme. Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyoruz – tek bir şey bile."

"Seninle tartışamam. Fakat şu Jim'le Willis arasındaki sırrın birazını açıklayabilir misin? Niye bununla ilgileniyorlar? En nihayet Willis sadece bir zıplak."

"Açıklayabileceğimi sanmıyorum," diye kabullendi MacRae, "ama birtakım süslü teoriler öne sürebilirim. Willis'in Marsça ismini biliyor musun? Ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Onun öyle bir ismi bile olduğunu bilmiyordum."

"Şöyle okunuyor: 'Bir dünyanın tüm umutlarını birleştiren kişi.' Bu sana bir fikir veriyor mu?"

"Hay Allah, hayır!"

"Kötü tercüme etmiş olabilirim. Belki manası 'Genç Ümit', ya da yalnız 'Ümit'tir. Belki Marslılar da bizim gibi şiirsel anlamıyla ilgileniyorlardır. Benim ismimi al, 'Donald'. Anlamı 'Dünya Hükümdarı'. Ailem kesinlikle çuvallamış. Belki Marslılar zıplaklara hoş isimler vermekten zevk alıyorlar. Bir zamanlar, ister inan ister inanma, 'Belvedere'in Büyük Şampiyonu Mançu Prensi' isminde bir Pekin köpeği tanıyordum." MacRae birden şaşırmışça baktı. "Biliyor musun, şimdi o köpeğin aile içindeki ismini hatırladım. Willis'ti."

"Yok canım!"

"Yeminle öyle." Doktor çenesindeki sakalları kaşıdı ve bu aralarda, mesela birkaç hafta içinde, tıraş olmayı düşündü. "Fakat bu bir tesadüf değildi. Jim'e Willis ismini ilk ben

önerdim, belki de o Pekin köpeği vardı aklımda. Sevimli küçük şeytan, aynı Willis –bizim Willis– gibi patlak gözlü bir bakışı vardı. Yani kısacası, iki Willis'in de isimlerinin bir anlamı olması şart değil."

Uzun süre hiçbir şey söylemeden oturunca Marlowe konuştu. "Esrarı çözmeye pek yardımcı olmuyorsun. Willis'in gerçek isminin bir anlamı olduğunu düşünüyorsun değil mi, yoksa bundan bahsetmezdin."

MacRae aniden silkelenerek doğruldu. "Evet. Gerçekten de öyle düşünüyorum. Sanırım Willis'in ismi bir gerçeği yansıtıyor. Hey bir dakika dur, bir şey fırlatma. Delirmedim. Willis'in ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Ben mi?" dedi Marlowe. "Bence o çevresiyle uyumlu, yarı-akıllı, enteresan bir Mars faunası örneği."

"Büyük laflar," dedi doktor. "Bence de o bir Marslı'nın büyümeden önceki hali."

Marlowe acıyla baktı. "Yapı olarak hiçbir benzerlik yok. Tebeşirle peynir kadar farklılar."

"Pekâlâ. Kelebekle tırtıl arasındaki benzerlik nedir?"

Marlowe ağzını açtı ve kapadı. "Seni suçlamıyorum," diye devam etti MacRae, "biz asla gelişkin canlılarda –'gelişkin canlı' her ne demekse– böyle bir metamorfoz olabileceğini düşünmedik. Ama bence Willis tam da bu; bu da yakında halkının yanına dönmesi gerektiğini ortaya koyuyor. O şimdi tırtıl döneminde ve neredeyse koza dönemine girmek üzere – bir çeşit uzun kış uykusu. Dışarı çıktığında bir Marslı olacak."

Marlowe dudaklarını çiğnedi. "Bunda mantıksız bir şey yok, sadece ürkütücü."

"Mars hakkındaki her şey ürkütücü. Fakat eğer benim teorim doğruysa –ille de doğrudur demiyorum– Willis'in niye bu kadar önemli bir varlık olduğu açıklanabilir. Değil mi?"

Marlowe "Bir seferde her şeyi birden anlamamı istiyorsun," dedi bezginlikle.

"Daha lafımı bitirmedim. Bence Marslılar'ın geçtiği başka bir aşama daha var: Konuştuğum 'yaşlı kişi'nin aşaması, ve sa-

nırım hepsinin en tuhafı da bu. Jamie, Cennet'le –kendi cennetleriyle– her gün yakın ilişkileri olan, diyelim Birleşik Devletler'le Kanada arasındaki ilişkiler kadar sıradan yakınlıkta bir millet hayal edebilir misin?"

"Dok, bana söyleyeceğin her şeyi hayal edebilirim."

"Marslılar'ın 'öteki dünya'sından bahsetmiştik; bundan ne anlıyorsun?"

"Hiçbir şey. Hintliler'in yaptığı gibi bir çeşit transa geçme herhalde."

"Soruyorum, çünkü ben 'öteki dünya'dan biriyle konuştum, yani öyle olduğunu söylediler – 'yaşlı kişi'yi kastediyorum. Jamie, sanırım ben yeni kolonileşme antlaşmamızı bir hayaletle müzakere ettim.

"Tamam, tamam, sakin ol," diye devam etti MacRae. "Niçin olduğunu anlatacağım. Müzakereler bir yere varmıyordu, ben de konuyu değiştirdim. Ha, bu arada, Temel İngilizce konuşuyorduk; Jim'in beyninden almış. Jim'in bilebileceği her kelimeyi biliyor, Jim'in bilemeyeceği hiçbir şeyi de bilmiyordu. Ona, farz edelim kalmamıza izin verildi, dedim, sırf tartışma olsun diye, o zaman Marslılar Copais'e gitmemiz için metro sistemlerini kullanmamıza izin verecekler miydi? Toplantıya bu metrolardan biriyle gittim. Çok zekice; oda, toplar üzerine monte edilmiş gibi, ivme her zaman düşük. Yaşlı kişi ne istediğimi anlayamadı. Sonra da bana Mars'ın bir küresini gösterdi; çok doğal görünüyordu ama kanallar yoktu. Gekko tıpkı Jim'le beraber olduğu gibi benimle de beraberdi. Yaşlı kişi ve Gekko benim hangi senede olduğuma dair bir tartışma yaptılar. Sonra da küre gözlerimin önünde azar azar değişti. Mars'ın yüzeyinde kıvrılarak uzanan kanalları gördüm. Onların yapılışını gördüm, Jamie.

"Şimdi sana soruyorum," dedi MacRae, "o ne tür bir varlıktı ki hangi çağda olduğunu hatırlamakta güçlük çekiyordu? Ona hayalet desem kızmazsın, değil mi?"

"Hiçbir şeye kızmıyorum artık," diye temin etti Marlowe. "Belki hepimiz hayaletiz."

"Sana bir teori anlattım Jamie; bak, bu da başka bir teori: zıplaklar, Marslılar ve Yaşlı Kişiler tamamen ayrı ırklar. Zıplaklar üçüncü sınıf vatandaşlar, Marslılar ikinci sınıf vatandaşlar ve yeraltında yaşayanlar ise hiç görmediğimiz gerçek mal sahipleri. Uslu çocuklar olduğumuz sürece gezegenin yüzeyinde istediğimizi yapabiliriz. Parkı kullanabiliriz, hatta çimenlere bile basabiliriz ama kuşları ürkütmemeliyiz. Belki de 'yaşlı kişi' yoktu, yalnızca Gekko beni hipnotize etmişti; belki sadece zıplaklar ve Marslılar var. Sen karar ver."

"Veremem," dedi Marlowe. "Mars'ta kalmamıza izin verecek bu anlaşmayı sağlaman bana yeter. Galiba Marslılar'ı anlamamız için yıllar gerek."

"Sen işi biraz basite alıyorsun, Jamie. Beyaz adam Kolomb'dan beş yüz yıl sonra hâlâ Kızılderililer'i inceleyip onu farklı yapan nedenleri anlamaya çalışıyor; Kızılderililer ve Avrupalılar – ikisi de insan, iki bezelye tanesi gibi. Bunlar Marslı. Onları hiç anlayamayacağız; hatta aynı yönde bile gitmiyoruz."

MacRae kalktı. "Yıkanıp biraz da uyumak istiyorum... sonra Jim'i göreceğim."

"Bir dakika. Dok, ne dersin bu özerklik bildirisini kabul ettirmekte zorlanacak mıyız?"

"Edeceklerdir. Marslılar'la ilişkiler bizim düşündüğümüzden sekiz kat daha hassas; Dünya'da yaşayanların işleri yönetmesi mümkün değil artık. Bunun gibi bir konuyu Dünya'da, tek bir Marslı bile görmemiş yönetim kurulu üyelerinin oylarıyla çözmeye çalıştığını bir düşün."

"Onu demek istememiştim. Nasıl bir direnişle karşılaşacağız?"

MacRae çenesini kaşıdı. "İnsanlar daha önce de özgürlükleri için savaştılar, Jamie. Bilmiyorum. Bu bizim Dünya'dakileri özerkliğin gerekli olduğuna ikna etmemize bağlı. Dünya'daki yiyecek ve nüfus sorunu böyle kaldıkça, göçmen yollamaya devam edebilsinler diye barışı korumak için ellerinden gelen her şeyi yapacaklardır. Yeter ki neyle karşı karşıya olduklarını anlasınlar. Proje'yi durduracak hiçbir şeye razı

olmazlar."

"Umarım haklısındır."

"Uzun vadede haklı çıkarım herhalde. Ne de olsa Marslılar da bizim takımda oynuyor. Eh, ben artık haberleri Jim'e vermeye gidiyorum."

"Bundan hoşlanmayacak," dedi Jim'in babası.

"Bunu da atlatır. Belki de başka bir zıplak bulur, İngilizce öğretir ve ona da Willis adını verir. Sonra da büyür ve zıplak beslemekten vazgeçer. Bunun önemi kalmaz artık." Düşünceyle baktı ve ekledi. "Willis değişim geçirdiğinde neye dönüşecek acaba? Keşke bilseydim."

Mars'ın sahibi kimdir?
Yatırım yapan şirket mi, yoksa orada yeni bir dünya kurmaya çalışanlar mı?
Yoksa Mars'ın yerlileri mi?

"Soru kutup kışında sağ kalıp kalmamak değildir; Eskimolar her kış beceriyorlar bunu. Bu bir sözleşme meselesidir; özgür insanlar mıyız yoksa başka bir gezegende Mars'a hiç adım atmamış insanların bizim adımıza karar vermesine izin verecek miyiz: mesele budur.

"Bir dakika – bırakın bitireyim! Biz ilk öncüleriz. Atmosfer projesi bittiğinde, milyonlarcası bizi takip edecek! Onlar Dünya'da, başka bir gezegende oturan mal sahiplerinin idare meclisi tarafından mı yönetilecekler? Mars Dünya'nın bir sömürgesi olarak mı kalacak? Şimdi bunların kararının verilmesinin zamanı."

Bilimkurgu Roman
Metis Edebiyat
ISBN 975-342-109-5

350.000 T

